

Chương 280

Nhật Được Khuê Nữ

“**N**ói lung tung cái gì?”

Theo tiếng mà đến, là Đỗ Quyên đang cười khanh khách.

Hoàng Nguyên quay đầu, trên dưới đánh giá nàng.

Đỗ Quyên nhìn hẳn nói: “Ngươi nhìn ta làm gì?”

Hoàng Nguyên cười, ho một tiếng nói: “Không có gì. Buổi tối có thịt chuột trúc? Con chuột ngươi cũng dám giết, dám ăn?”

Đỗ Quyên cười nói: “Ngươi chưa thấy qua chuột trúc à? Thật là kỳ quái, trước kia ngươi ở Dương gia, nhà hẳn có tiền như vậy, ngay cả chuột trúc cũng chưa từng ăn?”

Hoàng Nguyên đang hoảng trả lời: “Chưa từng ăn. Nghe cũng chưa từng nghe qua.”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ngoài núi không có thứ này. Nghe Hạ Sinh ca ca nói, lần trước Thủy Tú tỷ tỷ trở về, mang một con về nhà chồng, bọn họ đều thật kỳ kỳ đâu.”

Lại nói cho Hoàng Nguyên biết, chuột trúc là loại động vật gì.

Mấy tỷ đệ sôi nổi ra tay, dọc theo tường rào hái đậu cove, vừa nói giỡn.

Đang bận, chợt nghe ngoài cửa viện có người gọi: “Hoàng Ly, cha về rồi.”

Hoàng Ly vừa nghe, vội vàng đem rổ đưa cho đại tỷ, bôn qua nghênh đón Lão Thực cha, “Cha, ngươi trở lại! Có hái được hạt dẻ không? Hái được sơn tra không? Ái dà, rất nhiều nấm!”

Hoàng Lão Thực đỡ gùi từ trên vai xuống. Hoàng Ly thăm dò xem xét, một bên ôn ào.

Đỗ Quyên thấy cha trở lại, ném đậu cove vừa hái vào trong rổ, phỉ tay nói: “Cha trở lại, ta ra phía sau. Các ngươi hái mau lên, lập tức ăn cơm.”

Nói xong xoay người nhanh chóng đi vào phòng bếp.

Động tác của Hoàng Nguyên và Hoàng Tước Nhi quả nhiên nhanh hơn.

Bởi dưới chân tường còn trồng bí đỏ, chen nhau leo lên giàn, thỉnh thoảng đụng đến một trái bí đỏ, nó bị đá đung đưa. Có một lần Hoàng Nguyên như

đá trúng một khối đá, không hề động đậy. Hấn cúi người vén lá bí đỏ ra, thất thanh kêu lên: “Lớn như vậy!”

Đó là một trái bí đỏ lớn chừng chậu rửa mặt, không biết mấy chục cân.

Hoàng Tước Nhi tùy ý nhìn lướt qua, cũng không ngạc nhiên, cười nói: “Trái này lớn. Chúng ta cố ý giữ lại. Như vậy còn có mấy trái nữa. Đợi già chút, hái để dành không dễ bị hư, mùa đông làm bánh bí đỏ ăn. Người khăng định chưa ăn qua bánh bí đỏ đi, vừa ngọt lại mềm.”

Hoàng Nguyên ngồi thẳng lên, ha hả cười rộ lên.

Chờ chị em hẳn hái hết đậu cove phía tường bên này, bên kia Phùng Thị và Hoàng Ly cũng chuyển bàn ghế ra sân. Đỗ Quyên giòn giã kêu ăn cơm.

Lúc này, ánh chiều dần đậm, có thể thấy được giữa thôn khói bếp lượn lờ, lại có mấy nhà hô trai gọi gái về ăn cơm. Đám gà chạy quanh không chịu lên chuồng. Chó vàng cũng hưng phấn lủi tới lủi lui. Trên đường thôn, nông dân về trễ gặp nhau, đứng lại nhàn thoại.

Hoàng Nguyên rửa tay, đi đến bên cạnh bàn, ngồi kế bên Lão Thực cha, miệng hỏi: “Món nào ngon?”, ánh mắt lại quét lên bàn. Chỉ thấy trước mặt mỗi người một cái bát thô lớn, trong bát tràn đầy mì sợi. Trên bàn bày ba món một canh: một chén hồng hồng là tôm trộn thịt băm; một chén đậu cove thái sợi xào, ớt đỏ thái sợi xào với chân giò hun khói; còn có một chén thịt nẫu măng, nấm đùi gà nhừ, nhìn không đẹp bằng hai món kia; còn có một nồi canh thịt lớn, mùi thơm toả bốn phía.

Hoàng Lão Thực cười ha hả nói: “Mì trộn tương này ăn ngon nhất.”

Rồi chộp lấy muôi gỗ, múc một muỗng tương lớn vào bát, dùng đũa trộn đều, vừa kêu Hoàng Nguyên làm như hắn.

Hoàng Nguyên đều ném thử ba món ăn.

Hoàng Ly theo dõi hấn hỏi: “Món nào ăn ngon nhất?”

Hoàng Nguyên gật đầu cười nói: “Đều ngon. Theo ta thấy, nấm nhìn xấu xí, hương vị lại ngon nhất, so với lần trước ăn càng thơm hơn. Mắm tôm và đậu cove vị cay ngon miệng, thích hợp với mì. Canh này...”

Đỗ Quyên sớm giúp mọi người múc một chén canh, giải thích: “Nấm do cha vừa hái về, ta lại bỏ chút thịt chuột trúc vào, người nói có thể không thơm sao? Mặc kệ thứ gì, hái về nấu ngay đều có thể giữ được mùi vị nguyên thủy của nó.”

Hoàng Nguyên cười gật đầu, cúi đầu uống một ngụm canh, mắt sáng lên, nói: “Quả nhiên canh ngon! Đây chính là chuột trúc? Chả trách các người hiếm lạ nó như vậy. Ai nha, thật là mỹ vị nhân gian! Nhân sinh như thế, phu quân còn có gì cầu?”

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nghe xong ngạc nhiên, tỷ muội Đỗ Quyên cười rộ lên.

Lập tức, cả nhà ngồi quây quần bên cái bàn lớn dùng khi có việc cưới xin hay tang ma, ăn cơm chiều.

Hoàng Nguyên tận tình ăn một chén mì lớn, lại uống một chén lớn canh thịt, ăn đến đầu đều đỏ mồ hôi, Phùng Thị còn không ngừng giúp hấn gấp mớ, chỉ bởi vì hấn khen một câu “ngon”, lại để cho Đỗ Quyên giúp hấn múc thêm canh.

Hoàng Nguyên vội vẫy tay nói, không ăn nổi nữa.

Hấn thấy Lão Thực cha đã thêm chén thứ ba, bộ dáng như còn chưa no, vội vàng khuyên nhủ: “Cha, buổi tối ăn ít chút. Ăn xong là đi ngủ, ăn quá no không dễ tiêu hoá.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ngươi đừng khuyên, sức cha ăn nhiều. Lại nói, hấn còn phải chăm sóc trâu và lừa, tắm rửa xong còn phải đi ra ngoài dạo một vòng, cùng Đại Đầu bá bá bọn họ nói chuyện nữa.”

Hoàng Nguyên liền thôi.

Trong lúc đó, Lâm gia cách vách cũng bày cơm. Lâm Đại Đầu cao giọng hỏi bên này: “Nguyên Nhi, thịt chuột trúc có ngon không?”

Hoàng Nguyên vội vàng cao giọng trả lời: “Hết sức ngon. Đa tạ Đại Đầu bá bá.”

Hai gia đình cách bức tường nói giỡn qua lại.

Bỗng nhiên Phương Hạnh Nhi đi tới, chào hỏi xong ngồi xuống, cầm ra một đôi giày vải, nói nàng khi rảnh rồi bớt chút thời gian làm cho Hoàng Nguyên, cảm tạ hấn chiếu ứng đám biếu đệ.

Phùng Thị vội cảm tạ, nhận lấy trước cẩn thận nhìn.

Vừa khen, vừa hỏi: “Ngươi làm mấy ngày nay?”

Phương Hạnh Nhi gật đầu, khiêm tốn nói kim chỉ không tốt, để biếu thăm chê cười.

Phùng Thị vội nói: “Sao lại nói vậy, ngươi còn nhỏ, vài ngày làm một đôi giày, đường may còn đều đặn như vậy. Lúc ta còn trẻ, ngay cả một nửa ngươi còn không kịp đâu.”

Hoàng Tước Nhi nhìn cũng nói tốt.

Phương Hạnh Nhi cười nói không ghét bỏ là tốt, nàng ở đây chỉ giúp đám nhỏ giặt đồ nấu cơm, cũng không có chuyện gì khác, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, làm chút kim chỉ cảm tạ biếu đệ cũng là nên. Còn nói nàng đang làm một đôi giày mềm, cũng cho biếu đệ.

Hoàng Nguyên đang dạy Hoàng Ly đánh đàn, nghe vậy trong lòng không được tự nhiên, nhân tiện nói: “Đề biểu tở phí tâm, đệ đệ nơi này cảm ơn. Ta vẫn còn giày, là nường và nhị tở làm lúc ở phủ thành, còn chưa mang. Biểu tở thật có long thì giúp gia gia nãi nãi làm đi, lão nhân gia khẳng định cao húng.”

Phượng Hạnh Nhi vội đáp ứng nói, đợi làm xong đôi còn dang dở, sẽ làm cho cô nãi nãi.

Hoàng Nguyên không nói nữa, lại trầm nghĩ, chuyện của Đỗ Quyên không thể kéo dài được nữa...

Bởi Trung Thu đến, Hoàng gia đích tôn cùng nhị phòng nghị định: năm nay muốn đoàn viên, tối 15 sẽ họp mặt ở nhà Hoàng Lão Thực, tối 16 sẽ đoàn tụ ở nhà Hoàng lão Nhị.

Sớm vài ngày tở muội Đỗ Quyên đã bắt đầu chuẩn bị, đêm nay 15 nấu một bàn lớn đồ ăn, còn xay gạo nếp làm bánh trôi, lại ủ rượu gạo ngọt, ngay cả bánh trung thu cũng không thiếu, là Nhậm Tam Hòa mua từ ngoài núi về.

Trong nhà chính, già trẻ ba thế hệ không phân biệt nam nữ, chen chung một bàn: Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Nguyên ngồi kế bên Hoàng lão cha, kế tiếp là Tiểu Thuận và Hoàng Ly, sau đó là Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, rồi đến Phùng thị, Hoàng Lão Thực, Hoàng lão Nhị, Phượng Cô, lại chuyển tới Hoàng đại nương, Hoàng lão cha.

Cũng không có nhiều quy củ, một gia đình vui vẻ ra mặt, ăn uống thoải mái.

Tiểu Thuận ăn một vòng, không thấy bánh trôi, hỏi: “Bánh trôi đâu?”

Hắn mê ăn gạo nếp, nên hỏi.

Hoàng Ly nói: “Nhiều món như vậy, ăn bánh trôi trước, ngươi còn có thể nuốt trôi đồ ăn?”

Tiểu Thuận nói: “Nhiều món như vậy, đợi ăn rồi, còn có thể nuốt trôi bánh trôi?”

Hoàng Tiểu Bảo nói: “Ngốc! Ngươi không biết quản miệng mình, chừa bụng ăn bánh trôi hả? Ngươi liều mạng ăn, đương nhiên không ăn nổi nữa.”

Mọi người cười vang không thôi, ai cũng vui vẻ.

Huynh đệ Hoàng Nguyên không ngừng rót rượu cho ông bà, nói chuyện lý thú trời nam biển bắc với bọn họ. Tở muội Đỗ Quyên cũng thường xuyên đứng dậy gấp đồ ăn cho ông bà, rồi giải thích món ăn này nấu thế nào. Hoàng lão cha và Hoàng đại nương được con cháu tôn kính, thập phần vui vẻ.

Phượng Cô cười nói với Phùng Thị: “Đại tẩu thật có phúc khí, không cần động thủ, mấy khuê nữ đã nấu một bàn đồ ăn lớn như vậy.”

Nếu là lúc trước, Phùng Thị sẽ nghĩ là lời này cười nhạo nàng chỉ sinh con gái; nhưng hôm nay đã khác, nàng có con trai, bởi vậy thản nhiên nhận lấy lời lấy lòng của em dâu.

Nàng khiêm tốn nói: “Ta thô thiển, tử muội các nàng không có ai giống ta.”

Đỗ Quyên thời khắc nhớ kỹ tìm cơ hội để Phùng Thị công khai nội tình, nói nàng không phải là con gái Hoàng gia. Lúc này nghe lời Phùng Thị nói, vội gắt giọng: “Xem nương nói kìa! Từ nhỏ đến lớn, ai cũng nói ta không giống cha mẹ sinh, không giống khuê nữ Hoàng gia, cũng không going đệ đệ chút nào. Người bên ngoài nói cũng coi như xong, nương cũng nói như vậy!”

Thần sắc Phùng Thị cứng đờ, tay gấp đồ ăn bỗng nhiên run lên.

Ánh mắt Hoàng Nguyên chột lóe, nhìn về phía Phùng thị.

Phùng Thị được nhi tử cổ vũ, hít sâu một hơi, tận lực dùng thanh âm bình thản nói: “Người vốn cũng không phải là con gái của nương, là... là nương từ trên núi nhặt được.”

Thật khó khăn nói xong, người khác còn chưa như thế nào, Hoàng Ly đã cười to âm ỉ trước.

Khi còn nhỏ, nương thường dùng lời này đùa nàng, nay lại chọc nhị tử.

Nhưng nàng cười một nửa thì cười không nổi nữa, chột thấy không đúng: thần sắc nương thực ngưng trọng, thực không đúng; lại thấy đám người gia gia nãi nãi đều kinh ngạc nhìn nương; Nhị tử đặc biệt phản ứng lớn, không hề coi đây là lời nói đùa, lại đứng lên.

Tâm tình Đỗ Quyên kích động: chẳng lẽ nương quyết tâm muốn nói ra?

Mặc kệ như thế nào, nàng muốn đẩy tới, triệt để đem việc này công khai.

Nàng đứng dậy, nhìn chằm chằm Phùng Thị hỏi: “Nương nói thật? Ta thật không phải là khuê nữ Hoàng gia? Vậy ta từ đâu đến?”

Phùng Thị đã đi bước đầu nên không sợ nữa, cũng đứng lên, đối mặt cha mẹ chồng cúi đầu nói: “Cha, nương, con dâu bất hiếu, giấu diếm các người nhiều năm như vậy. Nhưng là, con dâu thật hết cách, năm ấy làm mất Nguyên Nhi, ta sắp điên...”

Nàng dựa theo Hoàng Nguyên dạy nàng, đem tình hình năm đó thuật lại một lần.

Không chỉ như thế, nàng còn đi vào trong buồng, đem bọc vải bọc Đỗ Quyên khi xưa ra cho mọi người thấy, với điều kiện Hoàng gia lúc trước, vạn vạn lần không có khả năng có được chất vải như vậy.

Bọn người Hoàng lão cha nghe choáng váng.

Ăn, đương nhiên là không ăn được nữa; nói, lại không biết nên nói gì.

Nhưng mà, mọi người cứ việc kinh dị, lại không có một tia hoài nghi.

Như Đỗ Quyên mới vừa nói: từ nhỏ đến lớn, không biết bao nhiêu người nói nàng không giống khuê nữ Hoàng gia, ngay cả Hoàng đại nương từng nghi hoặc qua. Không chỉ vì Đỗ Quyên không giống nông gia nữ, còn bởi vì nàng và vợ chồng Hoàng Lão Thực một điểm tương tự cũng không có. Như Hoàng Nguyên, tuy có bộ dáng nhẹ nhàng thư sinh, nhưng diện mạo đó, không một ai có thể nghi ngờ hẳn không phải nhi tử Hoàng gia.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thanh âm của ngọn đuốc lẹt rẹt, còn có thanh âm của mèo chó dưới bàn tranh nhau một khối xương

Chương 281

Không Thể Vong Ân Phụ Nghĩa

Người đầu tiên phản ứng lại là Hoàng Lão Thực.

Lão Thực cứng cổ, chỉ nhìn thẳng một điêm phân cao thấp: “Đỗ Quyên là khuê nữ của ta! Chính là khuê nữ của ta! Ta nuôi nàng lớn như vậy, ai tới đòi cũng không cho!”

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Phùng Thị, trách nàng không nên nói ra việc này.

Đây là lần đầu tiên, hắn biểu đạt bất mãn với vợ trước mặt mọi người.

Tiếp, phản ứng kịch liệt hơn là Hoàng Ly.

Nàng cũng đứng dậy, bèn nhọn kêu lên: “Nhật được thì thế nào? Nhà chúng ta lại không giống họ Dương, không coi nhị tử như con ruột. Cha và nương đối đãi với nhị tử tử còn còn thân hơn đối đãi với ta nữa! Ta từ nhỏ đến lớn, số lần bị mắng nhiều hơn tử nhiều.”

Nói xong chuyển hướng Đỗ Quyên, vô cùng đau đớn nói: “Nhị tử tử, ngươi cũng không thể vong ân phụ nghĩa! Thân cha mẹ của ngươi khẳng định không phải là người tốt! Bọn họ không cần ngươi! Khi xưa nương làm mất ca ca là chuyện bất đắc dĩ, cha mẹ ngươi là vì sao? Ném ngươi trong núi, đây là người sao? Ngươi suy nghĩ một chút, bọn họ có tiền như vậy, không phải không nuôi nổi ngươi, khẳng định là chê ngươi là con gái, không muốn ngươi, mới bỏ ngươi. Nhật định là như vậy! Nhị tử tử, nếu ta là ngươi, cả đời này sẽ không nhận lại cha mẹ ruột. Bọn họ quá ác tâm!”

Bé gái kích động vạn phần, dùng mọi từ ngữ, cố tiêu trừ sự ngăn cách của Đỗ Quyên với Hoàng gia, cố chặt đứt khát vọng tìm cha mẹ ruột của nàng, muốn bóp chết khả năng nhận tổ quy tông của nàng ngay trong trứng nước.

Nàng nói một hồi, đám người Hoàng Tước Nhi đều tỉnh ngộ lại.

Mũi Hoàng Tước Nhi cay cay. Nỗi khủng hoảng Đỗ Quyên rơi xuống nước năm xưa lại nổi lên trong lòng.

Nàng nắm tay muội muội khóc nói: “Cái gì nhật được chứ! Ngươi giống nhật được chỗ nào? Từ nhỏ đến lớn, cha và nương rõ ràng thích ngươi thật nhiều, người trong thôn cũng đều thích ngươi, ta còn cảm thấy ta là nhật được đó! Năm ấy, Tiểu Bảo đẩy ngươi xuống sông, ta thiếu chút nữa bị hù chết. Ta sợ nếu ngươi bị chết đuối, về nhà nương còn không chém chết ta! Ta khi đó cảm thấy mình không sống nổi nữa. Ngươi nói đi, ngươi giống nhật về sao?”

Nhật về còn thương hơn con ruột sao? Đỗ Quyên, không cho người đi! Người không thể vong ân phụ nghĩa...”

Nàng khóc. Đỗ Quyên nhìn không được cũng rơi lệ.

Khi đó a, tiểu thư tử mới chút xíu, đã giúp nàng thay tã, chiều cô nàng. Nàng ẵm mình, đi lảo đảo nghiêng ngã, nhưng 2 tay nàng ôm chặt cổ tiểu thư tử, thập phần an tâm; chung một cái trứng gà, luôn là 2 chị em chia nhau ăn; cả ngày thì thậm nói không hết lời, buổi tối lại chen nhau ngủ chung...

Hoàng Tiểu Bảo cũng ném chiếc đũa, đối với Đỗ Quyên nói: “Người còn nhật được sao! Từ nhỏ đến lớn, vì người, chúng ta nháo ra bao nhiêu sự? Đại bá và đại bá nương xem người như mạng. Thì nói lại năm ấy ta đẩy người xuống sông đi. Đại bá và đại bá nương khóc nháo, ai coi người là nhật được? Sau này, Ông ngoại Phùng gia lại mang bảy tám người đánh tới cửa, gây với gia gia. Ta bị đánh một trận, bây giờ nhớ lại mông còn đau nè. Cha mẹ ruột có thể đối với người như vậy sao? Nếu bọn họ thật lòng thương người, sẽ không ném người vào sơn cốc! Đây là chuyện người làm sao?”

Hắn cũng như Hoàng Ly, chà đạp cha mẹ ruột của Đỗ Quyên.

Hoàng Ly cậy mạnh nói: “Đúng! Nhà chúng ta nuôi người lớn như vậy, người không thể đi!”

Đám huynh đệ tử muội sôi nổi mở miệng, đều ngăn cản Đỗ Quyên tìm cha mẹ ruột.

Tiểu Thuận nghĩ không xa như vậy, nên không có phản ứng lớn gì, nhưng nghe lời của ca ca tử tử xong, cũng lo lắng, đối với Đỗ Quyên kêu lên: “Nhi tử tử!”

Quả thực không phải bọn họ suy nghĩ nhiều, thật sự là bởi vì mới tìm Hoàng Nguyên về, theo lẽ thường, bọn họ cũng sẽ giúp Đỗ Quyên tìm cha mẹ ruột, đưa nàng về nhà mới đúng. Nhưng là, bọn họ đều luyến tiếc.

Hoàng Lão Thực đặc biệt không muốn thừa nhận chuyện này.

Từ lúc Đỗ Quyên sinh ra, ai không hâm mộ hắn?

Lâm Đại Đầu cách vách mỗi ngày ghen tỵ nói hắn “tốt số”, nay nếu biết Đỗ Quyên không phải con ruột của hắn, còn không biết sẽ chê cười như thế nào hắn đây!

Phản ứng của người nhà làm Đỗ Quyên động dung, đối với Phùng Thị nức nở nói: “Nương...”

Nàng không biết vì sao Phùng Thị lựa chọn hôm nay nói ra chân tướng. Nhưng không thể nghi ngờ là huynh đệ tử muội đều luyến tiếc nàng. Mọi người đều nói “từ nhỏ đến lớn” thế nào thế nào, mỗi câu mỗi chữ đều nhắc nhở nàng một sự thật: Phùng Thị chưa từng coi nàng là nhật được, sự quan ái

đối với nàng vượt qua 2 người con gái ruột; cha và bọn tử muội không biết nội tình, đối với nàng thì càng không cần nói.

Còn có Hoàng Nguyên. Hoàng Nguyên đối với việc này thế nào đây?

Hai mắt nàng đắm lệ mơ hồ nhìn phía thiếu niên kia.

Từ khi Phùng Thị nói ra chân tướng, Hoàng Nguyên cũng có chút theo không kịp ý nghĩ của bọn tử muội, hoàn toàn không ngờ tới sẽ có phản ứng như vậy, thật vui mừng ngoài ý muốn.

Hắn nghĩ, cũng tốt, như vậy thương tổn với Đỗ Quyên sẽ ít đi một chút.

Thấy nàng nhìn qua mình, hắn mỉm cười ném cho nàng một cái nhìn trấn an, chân thành tha thiết hơn bất cứ lúc nào, chứa đầy thâm tình và ý tứ hàm xúc khác.

Hắn đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, trong phòng liền yên tĩnh trở lại.

Mọi người đều nhìn hắn người cháu trai Hoàng gia có học thức nhất, có tiền đồ nhất muốn xử lý chuyện này thế nào, ngay cả Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cũng không phản đối. Tuy Hoàng Nguyên là văn bối, nhưng ai cũng tin hắn xử trí việc này thoả đáng.

Hoàng Nguyên lại cười nói: “Nhị tử tử là nhật được, việc này cũng không kỳ quái, ta đã sớm hoài nghi, bởi vì nàng quả thực không giống chúng ta.”

00:00 / 00:00 Hoàng Ly không phục nói: “Sao không giống? Rõ ràng giống như...”

Hoàng Nguyên khoát tay muội muội, nói: “Các ngươi đừng nghĩ quá nhiều. Ta có thể bị người nhật đi, nhị tử tử bị nương nhật được cũng không lạ. Kỳ thật, ruột cũng tốt, nhật được cũng thế, đều không quan trọng. Nhà chúng ta không giống Dương gia, cha mẹ ta thật là người tốt thiện lương. Người tốt có báo đáp tốt! Các ngươi nghĩ xem, nếu không có nhị tử tử, sao ta có thể dễ dàng nhận tổ quy tông như vậy? Chúng ta cũng không thể hưng vượng như bây giờ, có phải không?”

Lời vừa nói ra, huynh đệ tử muội sôi nổi tán đồng.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương lại nghĩ tới Ngư nương nương.

Đỗ Quyên yên tâm, hít sâu một hơi, đôi thành tươi cười nói: “Cha, nương, cho dù là ta được nương nhật về, ta cũng coi các ngươi như cha mẹ ruột. Năm đó, nương sinh đệ đệ lại mất đệ đệ, nửa cái mạng gần như không còn, còn lê tấm thân yếu đuối ôm ta từ trên núi về, so với mẹ ruột tháng 10 mang thai sinh ta cũng không kém, đều như đi qua quỷ môn quan một lần. Phần thiện tâm này nên được quả báo lành! Sau này, các ngươi lại nuôi dưỡng ta như con ruột, ta không làm con gái các ngươi, chẳng lẽ còn muốn đi tìm cha mẹ ruột không biết ở đâu sao?”

Phùng Thị nghe xong rơi lệ đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Hoàng Lão Thực vui vô cùng, nói với Đỗ Quyên: “Ai! Ai! Đỗ Quyên, con gái ngoan, người nghĩ như vậy là được rồi. Cha luyện tiếc người. Người đi, cha cũng không sống được!”

Bị Hoàng Ly ảnh hưởng, Lão Thực cha hạ bút thành văn nói những lời buồn nôn, Hoàng lão cha, Hoàng đại nương và đám người Hoàng lão Nhị nghe xong nổi da gà, nét mặt quái dị nhìn hẩn chăm chăm.

Đỗ Quyên cũng buồn cười, vội nói: “Ta sao có thể bỏ lại cha chứ.”

Nói xong, đưa mắt nhìn về phía Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, nói: “Gia gia, nãi nãi, khi còn nhỏ ta không ít lần ta chọc giận các người, nói không làm cháu gái các người, cũng đều là nói dối. Như vậy cũng tốt, ta thật không phải là cháu ruột các người, các người còn nhận ta sao?”

Nàng cười hì hì nhìn hai ông bà, phảng phất không hề lo lắng đáp án.

Hoàng đại nương tức giận nói: “Không nhận? Chúng ta không nhận có thể được sao? Cha mẹ người còn không liều mạng với chúng ta! Ta nói Đỗ Quyên, từ nhỏ đến lớn” nghe câu này đám huynh đệ tỷ muội đồng loạt bật cười “Người còn thật chọc không ít chuyện. Cha mẹ người vì người bỏ biết bao tâm sức? Chỉ bằng cái này, người cũng không thể bỏ bọn họ đi. Bằng không không phải nuôi không người! Nãi nãi cũng không có lời gì để nói, nãi nãi cảm thấy, người coi như hiếu thuận...”

Bà nói liên miên căn nhắc quở trách, cũng biểu đạt một cái ý tứ: Đỗ Quyên không thể đi!

Vì sao cũng luyện tiếc như vậy chứ?

Bởi vì Đỗ Quyên tuy không ít lần chọc giận bà, nhưng đứa cháu gái này thật hiếu thuận; còn có Hoàng Nguyên vừa nói “Người tốt có báo đáp tốt” cũng đả động bà. Trong tư tâm bà cảm thấy, con dâu cả cứu Đỗ Quyên, cho nên Ngự nương nương mới phù hộ thêm cho Hoàng gia. Thêm nữa: Dương gia nuôi cháu trai bà một thời gian, đòi nhiều nuôi nâng phí như vậy, trước đó Hoàng Nguyên còn giúp bọn hẩn mở cửa hàng kiếm tiền. Tương lai cha mẹ ruột Đỗ Quyên đến đòi khuê nữ, không ra một số lớn bạc, mơ tưởng đem nàng đi!

Ôm tín niệm này, Hoàng đại nương đối với Đỗ Quyên hết sức hiền lành.

Đỗ Quyên thật là mừng rỡ.

Tuy nàng không ở nhà cũ, cũng không trông cậy vào gia gia nãi nãi tán thành mình, nhưng bọn hẩn có thể nhận mình đương nhiên tốt hơn, bằng không lại có chuyện gì. Nàng đã không còn là con gái Hoàng gia.

Vì thế, nàng mặt mày hớn hở nói: “Rốt cuộc là người một nhà, gây thì gây, gây xong vẫn ở chung vui vẻ. Ta và gia gia nãi nãi không phải là ông cháu ruột, so với cháu ruột còn muốn thân đâu!”

Ái dà, lời buồn nôn này, nàng cũng không biết sao lại thốt ra, chắc là bị ảnh hưởng từ Lão Thực cha.

Cả người nàng nổi gai ốc, không dám nhìn đăm huynh đệ tử muội, cuống quýt chộp lấy chiếc đĩa, tha thiết giúp gia gia nãi nãi gấp thịt cá, nói: “Gia gia, nãi nãi, nếm thử món cá sốt chua ngọt ta làm, so với trước kia vị thế nào?”

Hoàng đại nương rất hài lòng biểu hiện của nàng, cúi đầu ăn.

Hoàng lão cha uy nghiêm sầm mặt nói: “Cái gì ruột với nhật được! Nuôi lớn như vậy, nói bỏ là bỏ có khác gì họ Dương súc sinh kia? Vợ lão Đại, không cho người nói chuyện này ra ngoài! Đỗ Quyên chính là cháu gái Hoàng gia ta!”

Tâm tư của hắn, ngoại trừ theo sát cháu trai Hoàng Nguyên ra, còn bởi vì mối hận thâm sâu với Dương gia, muốn biểu hiện Hoàng gia lương thiện hơn Dương gia, cho nên bày ra bộ dáng rộng lượng. Thêm nữa, hắn cũng giống như Hoàng đại nương, có phần tư tâm của mình, không muốn dễ dàng trả Đỗ Quyên lại cho cha mẹ ruột của nàng.

Hắn thấy, Dương gia giúp người ta nuôi con hết mười mấy năm, còn bồi dưỡng thành tài, rồi nháo cho ân đoạn nghĩa tuyệt, đó chính là óc heo! Hắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Lại nói Đỗ Quyên cũng không có khả năng gặp quan toà liên lụy toàn tộc như Hoàng Nguyên, cho nên, hắn nói thập phần từ nghiêm chính nghĩa.

Phùng Thị lại ngạc nhiên, khó xử nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Không nói ra ngoài thì làm sao định thân cho con trai mình và Đỗ Quyên đây?

Hoàng Nguyên nháy mắt nương, ý bảo nàng không cần sốt ruột.

Phùng Thị thấy thế mới an tâm, cung kính đáp ứng một tiếng.

Bọn tiểu bối thấy Hoàng lão cha cũng nói như thế, triệt để yên tâm, khâm phục hắn không thôi, sôi nổi mời rượu hắn, “Gia gia” dài, “Gia gia” ngắn gọi không ngừng, trong phòng một lần nữa náo nhiệt, còn hơn lúc nãy.

Hoàng Tước Nhi giúp Đỗ Quyên gấp một đĩa đồ ăn, nhìn nàng như mừng như giận, như lúc mới nhận thức nàng. Đỗ Quyên cười làm lành gọi: “Đại tỷ!”. Tuy Hoàng Tước Nhi không trả lời, nhưng thấy nàng liên tục gấp thức ăn cho Đỗ Quyên là biết càng thân thiết hơn trước đây.

Nàng làm như vậy, là sợ trong lòng muội muội chán ghét khổ sở.

Chương 282

Kiếp Trước Kiếp Này

Hoàng lão Nhị và Phượng Cô vẫn không xen mồm.

Đây là chuyện của đại phòng, lại có cha mẹ ở đây, bọn họ thực không biết nói như thế nào.

Đội Hoàng Nguyên bày tỏ thái độ, lão gia tử cũng lên tiếng, Phượng Cô mới cười nói: “Ai, vừa rồi ta thật khó chịu. Tuy nói trước đây chúng ta từng gây gỗ vài lần, đây còn không phải vì Đỗ Quyên là khuê nữ Hoàng gia. Trên đời, nhà ai không tranh cãi ầm ĩ? Có việc đều giúp mới giống người một nhà. Đại tẩu, đang tốt lành như vậy sao người nói chuyện này chứ? Đỗ Quyên là khuê nữ chúng ta, người không nói, ai tìm người tính sổ chứ.”

Nàng thực có chút nghi hoặc, nên đặt câu hỏi.

Phùng Thị nghe xong sừng sốt, không biết trả lời thế nào.

Hoàng lão cha liếc mắt nhìn con dâu cả, trách nàng hồ đồ, xuẩn, nếu không vì mặt mũi Hoàng Nguyên, ông thật muốn mắng nàng. Việc này lúc nào nói cũng được, nhưng không thể nói lúc cháu trai mới tìm về được, cả nhà đang xum họp vui vẻ quá mất hứng a!

Trước mặt mọi người, Phùng Thị khó mà nói ra quyết định của mình, nhưng nàng lại có chỗ dựa.

Nàng cười làm lành nói: “Cha, nương, gần đây con dâu có chút không thoải mái, giống như... giống như mang bầu.”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, mỗi người đều nhìn chằm chằm nàng.

Lại là Hoàng Ly, hét lên một tiếng trước, sau đó cao giọng hoan hô. Tiếp theo, Hoàng Nguyên cũng kích động đứng dậy, hướng Hoàng lão cha khom người nói: “Chúc mừng gia gia nãi nãi!”

Thì ra việc này hẳn cũng không biết.

Nương có bầu, hẳn lại chúc mừng gia gia nãi nãi, quả thực đúng ý Hoàng lão cha. Lão hán vừa định nhếch miệng, chợt nghe đại nhi tử “ha ha” cười to, kêu: “Ta muốn sinh con trai! Ta muốn sinh con trai!”, ông liền thu liễm sự vui vẻ, bày rau nghiêm trọng bồi, quát lên: “Xem người điên cuồng, làm người nghe chê cười!”

Hoàng Lão Thực nào nghe lọt, chỉ lo nhìn vợ ngây ngô cười.

Hoàng đại nương kích động hỏi tới: “Vợ lão Đại, là thật à? Có bầu lúc nào? Sao người không nói sớm!”

Phùng Thị liền nói, chừng hai ba tháng, đại khái là có bầu ở phủ thành. Lúc trước nàng không nghĩ tới, vì đã nhiều năm qua rồi, đột nhiên có chút dấu hiệu, nàng không thể tin được, gần đây mới xác nhận.

Thôn Thanh Tuyền không có đại phu, không có người bắt mạch. Sinh con sinh bệnh, đều chỉ có thể dựa vào chính mình chống đỡ qua. Mang thai sao, đương nhiên chỉ có thể xác nhận bằng kinh nghiệm.

Bởi Phùng Thị đã đã sanh vài lần, mọi người đều không hoài nghi lời của nàng.

Nhất thời, trong phòng cười vui từng trận.

Đỗ Quyên cũng thập phần vui vẻ, cười vui theo mọi người.

Đương nhiên, nàng cũng không nhận ra là mình mang đến phúc khí cho Phùng Thị.

Nàng và Hoàng Tước Nhi sau khi lớn lên, vẫn giúp Phùng Thị điều dưỡng thân mình, sớm đã điều dưỡng được trụ cột. Lần này nương tìm được nhi tử, khúc mắc nhiều năm được giải trừ, còn không mau mang thai.

Trong tiếng cười, Hoàng Nguyên nhìn về phía nàng.

Con người đen lấp lánh dưới ánh đuốc, hào quang lưu chuyển làm nàng hoa mắt.

Tim nàng đập mạnh, cuống quýt cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn.

Hoàng Nguyên cũng mỉm cười quay đầu, giúp gia gia rót rượu.

Bữa cơm này ăn trong vui mừng hớn hở. Sau bữa cơm, huynh đệ tử muội hẳn chuyển bàn ghế ra sân, mang trái cây lên, người một nhà đùa giỡn ngắm trăng.

Nông dân không hiểu cái gì là ngắm trăng, bất quá là vô giúp vui mà thôi. Không phải là đây sao, mới dọn ra xong thì Lâm Đại Đầu cách vách, lão Quả Cầm đều đến cửa, ngay cả đám phụ nữ cũng tới. Trong sân tiếng cười nói tăng lên, nói toàn chuyện tào lao từ xưa đến nay.

Lâm Đại Đầu cười nói: “Đại điệt tử trở lại có khác. Tết Trung thu nhà các người qua rất náo nhiệt, thật xa đã nghe thấy tiếng nói cười bên này. Chuyện gì mà cao hứng như vậy?”

Cha con Hoàng lão cha không muốn công khai chuyện của Đỗ Quyên, nhưng Phùng Thị mang thai là chuyện vui lớn, ước gì người đều biết, vì thế nói cho bọn họ nghe.

Quả nhiên Lâm Đại Đầu cả kinh kêu lên: “Đây không phải là cây già nở hoa sao?”

Hoàng Lão Thực đắc ý nói: “Đó là đương nhiên!”

Lâm Đại Đầu tiếp tục nói: “Ai nha Lão Thực huynh đệ, ta không phục! Người nói đi, người cũng không có năng lực gì, sao có phúc lớn như thế chứ?”

Hắn thật ghen tị. Ghen tị muốn chết!

Hoàng Lão Thực này không có tài cán gì, nhưng có con gái giỏi. Lúc đầu hắn nghĩ, khuê nữ dù tốt cũng phải lập gia đình. Nếu Lâm gia nếu là cưới được khuê nữ hắn mới càng có phúc khí, cho nên trong lòng hắn dễ chịu chút. Ai ngờ phút cuối cùng, Hoàng gia tìm nhi tử về, còn là tú tài! Điều này cũng coi như xong, tốt xấu gì hai người bọn họ vì đứa con trai này nóng ruột nóng gan mười mấy năm, xem như bồi thường đi. Nhưng Phùng Thị lại mang thai, là sao thế này?

Sao chuyện tốt đều đến cửa Hoàng gia vậy?

Cha con Hoàng gia, mẹ chồng nàng dâu nghe đám người Lâm Đại Đầu cảm thán, thỏa mãn vô hạn.

Tỷ muội Đỗ Quyên thu thập bàn tiệc xong, lại rửa bát, giặt khăn.

Hai chị em thấp giọng nói giỡn, so với ngày xưa càng tri kỷ hơn.

Dưới ánh trăng, Đỗ Quyên chợt thấy Như Gió chậm rãi đi ra khỏi Lâm gia.

Trong lòng nàng vừa động, nói với Hoàng Tước Nhi: “Đại tỷ, ta mang Như Gió đi ra ngoài dạo một vòng, một hồi sẽ trở lại.”

Hoàng Tước Nhi nghi ngờ nói: “Người muốn đi đâu?”

Đỗ Quyên nói: “Ta đi miếu nương nương xem xem.”

Hoàng Tước Nhi ngẩn ra, lặng lẽ nhìn nàng không nói.

Đỗ Quyên khẽ cười nói: “Ta không sao. Đại tỷ còn không biết ta?”

Nói xong không chờ Hoàng Tước Nhi mở miệng, đứng dậy gọi một tiếng “Như Gió”, rồi chạy đi ra đường thôn. Như Gió nhất thời hưng phấn không thôi, vô thanh vô tức vọt theo nàng, chốc lát đã chạy tới trước mặt nàng.

Hoàng Tước Nhi đảo mắt đã thấy nàng biến mất dưới ánh trăng phủ bóng cây, há há mồm, muốn kêu lại không thốt ra lời, trong lòng không khỏi lo lắng.

Bên tường viện, Hoàng Nguyên vẫn lẳng lẳng đứng.

Thấy Đỗ Quyên đi xa, mới đi ra, khẽ giọng nói với Hoàng Tước Nhi: “Ta đi xem xem. Đại tỷ đừng nói cho cha mẹ biết.”

Hoàng Tước Nhi vội gật đầu, lại không yên lòng đệ đệ, lo lắng hắn lớn lên ở trong thành, ban đêm đi trên đường ruộng sẽ sợ hãi, bỗng liếc mắt nhìn

nhìn thấy Hoàng Ly và Tiểu Thuận cũng đi ra, vội ý bảo hai người đi theo ca ca.

Hoàng Nguyên không cự tuyệt, mang theo đệ muội đi ra ngoài.

Miếu nương nương đứng lặng lẽ giữa đồng trống, dưới ánh trăng lạnh lẽo càng thêm yên tĩnh.

Đỗ Quyên đi vào trong miếu, thấp sáng ánh nến trên bàn thờ, lại đốt một nén nhang, quỳ trên bệ đoàn dập đầu lạy ba cái, sau đó mới đứng lên, ngẩng đầu ngưng thần xem kỹ tượng mỹ nhân ngư do chính mình một tay chế tạo ra.

Ngoại trừ những ngày vừa tới thời không này, mười mấy năm qua, nàng chưa từng như đêm nay có cảm giác kiếp trước kiếp này tới gần như vậy. Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, phẳng phất như vừa cùng Lý Đôn rơi xuống núi hôm qua.

Nàng khẽ cười dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve tượng mỹ nhân ngư lạnh lẽo, có chút vui vẻ pha lẫn chút buồn bã: kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, vượt qua thời không, cảnh còn người mất!

Pho tượng lạnh lẽo trước mặt không thể động, không thể nói, lại là sự quen thuộc duy nhất của nàng ở thế giới này, lại là đại biểu duy nhất của kiếp trước. Về phần Hoàng Nguyên, đối với nàng mà nói giống như một giấc mộng xa xăm, giống như một câu chuyện miêu tả một cô gái si tình, tu luyện 500 năm, một ngàn năm chỉ vì muốn nhìn người yêu một lần, vuốt ve hắn một lần; mà nàng lại muốn cùng hắn ôn chuyện cũ, nối tiếp tiền duyên!

Phùng Thị vạch trần lai lịch của nàng, làm cho nàng cách mục tiêu gần thêm một bước.

Càng gần, nàng càng khẩn trương, càng chờ đợi.

Bỗng nhiên nàng cảm nhận được tiếng lòng của cô gái trong câu chuyện: tro mắt nhìn người yêu kiếp trước đến gần bên cạnh, sau đó nghiêng mình lướt qua. Trước khi gặp mặt là nỗi niềm mong mỏi, lúc gặp mặt là vui sướng, và sau đó là thất lạc, là rõ ràng khắc cốt như thế.

Nàng không nên bỏ qua, nàng nhất định phải nắm bắt lấy hắn!

Tuy rằng nàng không rõ vì sao đêm nay Phùng Thị muốn vạch trần thân thế của nàng, nhưng với sự hiểu biết của nàng với mẹ nuôi, chắc chắn sẽ không có ác ý. Còn lại, phải nhờ vào chính nàng.

Nàng khẽ giọng nói nhỏ với pho tượng lạnh lẽo: “Nếu người thực sự linh thiêng thì đã giúp trợ ta.”

Đứng im một hồi, nàng xoay người ra khỏi miếu, đi về hướng bờ sông.

Nàng tìm một chỗ bằng phẳng trên đê ngồi xuống trên cỏ, hai tay ôm đầu gối, nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, lặng lẽ trầm tư. Như Gió nằm bên cạnh nàng, mắt đảo chung quanh.

Đỗ Quyên không phải là người đa sầu đa cảm, một mình chạy tới nơi này không phải vì cảm khái hay hoài niệm, nàng cần phải suy nghĩ kỹ kế tiếp nên gì.

Dù có vạch trần nàng và Hoàng Nguyên không phải là chị em ruột, muốn gả cho hắn còn một con đường rất dài để đi, còn phải vượt qua nhiều chông gai.

Một rào cản lớn nhất đến từ Lâm gia, đến từ Lâm Xuân.

Đang nghĩ ngợi, Như Gió bỗng nhiên động, nhìn ra phía sau ruộng gấm nhẹ.

Nàng quay đầu nhìn lại. Trong ruộng có một bóng đen đang đi về hướng này. Dưới ánh trăng đêm mờ ảo, bóng đen phảng phất như quỷ ảnh, nhìn có chút dọa người.

Đỗ Quyên nhíu mi, ngưng thần nhìn kỹ đó là ai.

Như Gió bình tĩnh trở lại, nàng liền biết là người quen.

Hoàng Nguyên đến gần Đỗ Quyên, cười hỏi: “Một người không sợ?”

Đỗ Quyên nói: “Sao là một người chứ, không phải còn có con hồ sao!”

Lại nhìn sau lưng hắn, nghi ngờ hỏi: “Ta thấy được còn có hai người, là Hoàng Ly phải không? Người đâu?”

Hoàng Nguyên ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: “Cùng Tiểu Thuận đi vào miếu chơi.”

Đỗ Quyên “Nga” một tiếng, không nói gì thêm.

Lúc này, nàng không biết nói gì cho phải.

Hoàng Nguyên cũng không biết nói gì, đành ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời đêm, khẽ cười nói: “Đêm trăng tròn ngồi ở chỗ này có một hứng thú khác. Nếu ta mang theo tiêu, thổi một khúc “xuân giang Hoa Nguyệt Dạ”, càng thêm trợ hứng. Chỉ là trăng thu thê lương lạnh lẽo chút, không bằng ngày xuân vạn vật sức sống tràn trề, chỉ sợ thổi không ra ý cảnh kia.”

Đỗ Quyên không lập tức nói tiếp, yên lặng một chút mới nói: “Trăng thu trăng xuân, đều là một vàng trăng, chỉ khác là ý cảnh trong lòng người. Người nói đi, nhiều năm trước, hoặc là nhiều năm sau, ánh trăng có gì khác tới nay?”

Hoàng Nguyên lẩm bẩm nói: “Nhân sinh đời đời vô cùng đã, giang nguyệt hàng năm chỉ tương tự.”*

* Ý nói đời người muôn đời thay đổi, sông nước thì vẫn như cũ

Đỗ Quyên sừng mặt nhìn hắn, trầm mặc hỏi: “Người thay đổi?”

Hoàng Nguyên lập tức cảm giác được ánh mắt của nàng, cũng nhìn lại nàng.

Ánh trăng dừng trên gương mặt trơn láng, trắng mịn của nàng, như tưới gội ngọc lộ, không ngừng đem quang huy bao phủ nàng, thần thánh mà cao thượng.

Hắn nhìn ngây người.

Trăng mờ lung, tâm cũng mờ lung. Trong hoảng hốt, hắn nhớ đến tình cảnh năm xưa lần đầu gặp nàng, còn có hình ảnh 2 đứa trẻ gặp nhau phía sau núi trán Hắc Sơn, còn có ca khúc tang thương kia. Xâu hết những sự kiện đó lại, bọn họ từ phủ thành một đường đi đến thôn Thanh Tuyền, từ người xa lạ biến thành tỷ đệ, hiện tại lại vạch trần quan hệ tỷ đệ này, lại hướng xuống...

Hoàng Nguyên bỗng nhiên cầm lấy tay Đỗ Quyên, dồn dập hỏi: “Người sớm biết mình không phải là khuê nữ Hoàng gia, đúng không?”

Hắn nhớ tới năm ấy tiểu Đỗ quyên đưa cho hắn một bức tranh, còn kể lại một câu chuyện tình đẹp: hai kẻ yêu nhau chưa lập gia đình dạy học tron núi sâu. Ngày nào đó, người nữ vì cứu một đệ tử rơi xuống núi, vị hôn phu của nàng nhảy xuống theo...

Hắn chấn động không thôi: người và chuyện ly kỳ, cùng với bọn họ cỡ nào tương tự!

Là tục tiền duyên, hay là dự báo tương lai?

Chương 283

Lâm Xuân Trở Về

Đỗ Quyên không đáp lại, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Nhìn hắn dưới ánh trăng, vút bỏ hết thảy hồng trần hỗn loạn, hắn có khả năng nhớ tới kiếp trước không.

Giờ khắc này, đôi mắt nàng cực kỳ giống sao trên trời, hào quang sáng lạn.

Hoàng Nguyên nhìn chăm chăm đôi tròng mắt long lanh kia, nhẹ giọng nói: “Ngươi đã sớm đoán ta là phu quân kiếp trước của ngươi, đúng không? Lý Đôn, hắn gọi Lý Đôn, đúng không?...”

Đỗ Quyên như cũ không nói. Nàng hy vọng tự hắn nhớ ra.

Hoàng Nguyên lại không nói, cứ như vậy nắm tay nàng, lẳng lặng chăm chú nhìn nàng.

Thật lâu sau, hai người đồng thời đưa mắt nhìn xuống mặt nước. Chỗ đó, trăng tròn bị dòng nước lưu động đã không còn hình dạng...

Chẳng biết lúc nào Như Gió đã chạy đi, lên đến phía sau lùm cây đại thụ bên bờ sông. Đỗ Quyên mơ hồ nghe chút động tĩnh, ngẩng đầu nhìn về hướng đó, lại thấy Như Gió lại chạy ra, dọc theo bờ sông chạy lên núi.

Hoàng Nguyên khẽ giọng hỏi: “Mặc kệ cho nó đi?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Lão hồ đều là ngày ngủ đêm đi ra ngoài. Nhốt nó không tốt.”

Như Gió cũng đi, bờ sông càng yên tĩnh, tiếng côn trùng đêm thu ni non nhiều hơn, thành âm thanh chính giữa vùng non nước hoang vui. Trên cao, trăng vẫn lặng lẽ chiếu sáng. Ánh trăng bao phủ hai người, phảng phất như hình ảnh xuyên thời không, từ kiếp trước vào kiếp này!

Trăng ngã về tây thì bọn họ mới đứng dậy rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Nguyên sớm đi nhà cũ thỉnh an.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương mới vừa thức dậy đã thấy cháu trai quỳ trước giường, cung kính dập đầu lạy ba cái, sau đó nói: “Gia gia, nãi nãi, tôn nhi có một thỉnh cầu, mong gia gia nãi nãi thành toàn.”

Hoàng lão cha bước lên phía trước nâng dậy cháu trai, hỏi: “Chuyện gì? Ngươi nói.”

Hoàng đại nương cũng bận rộn nói: “Ngươi nói, muốn cái gì, nãi nãi giúp ngươi làm.”

Hoàng Nguyên ngồi ở giữa ông bà, trịnh trọng nói: “Gia gia, nãi nãi, ta muốn cưới Đỗ Quyên...”

Điềm tâm xong, Đỗ Quyên bị gọi đi nhà cũ.

Nàng cho rằng, nhất định là nãi nãi muốn mình giúp tiểu thẩm nấu cơm.

Nhưng khi đến chỗ đó, lại thấy gia gia nãi nãi và cha mẹ đoan chính phân ngồi ở phòng chính, Hoàng Nguyên đứng bên người gia gia, những người khác đều không có mặt, nàng liền kinh ngạc.

Đợi nghe Hoàng lão cha nói muốn đem nàng hứa cho Hoàng Nguyên, nàng không khỏi đại ra.

Nàng nhìn về phía thiếu niên. Thiếu niên mỉm cười với nàng, âm áp như gió xuân!

Hoàng lão cha thấy nàng không lập tức trả lời, rất bất mãn, nhưng nhớ tới cháu trai giao phó, liền kiên nhẫn giải thích: “Tuy ngươi do Hoàng gia nhật được, nhưng cha mẹ ngươi lại phí tâm nuôi ngươi lớn như vậy, chúng ta cũng không dám tùy tiện bức ngươi đòi ngươi báo ân. Tấm thân già cõi này cũng không muốn vào nha môn lần nữa. Nhưng Nguyên Nhi cũng xem là tốt, xứng đôi với ngươi. Ngươi có vui vẻ chấp nhận?”

Nói là hỏi ý Đỗ Quyên, lời nói lại chứa đầy châm chọc, thêm phần nhắc nhở Đỗ Quyên: Hoàng Nguyên coi trọng nàng, đó là phúc khí của nàng, nàng nên tri ân báo đáp, lấy thân báo đáp.

Đỗ Quyên mặc kệ hấn, xấu hổ cúi đầu nói: “Do gia gia nãi nãi làm chủ.” Bộ dáng kia thật giống khuê tú luôn tuân thủ quy củ. Bỗng nhớ tới mình luôn luôn hào phóng, xấu hổ như vậy quá kỳ quái, nên cuống quýt lại ngẩng đầu, “Ta chỉ có một yêu cầu: việc này phải thương nghị với Lâm gia xong mới có thể định.”

Hoàng đại nương bật thốt lên: “Tại sao phải cùng bọn họ thương lượng?”

Hoàng lão cha dù chưa nói chuyện, vẻ mặt cũng rất không cao hứng.

Hoàng Nguyên lại cướp lời nói: “Tôn nhi cảm thấy là nên cùng Lâm gia thương nghị.”

Hoàng Lão Thực nói: “Lâm Đại Đầu biết được, sợ là muốn nháo.”

Phùng Thị cũng có vẻ lo lắng.

Đỗ Quyên vội nói: “Gia gia, năm xưa quả thật cha mẹ có hôn ước miệng với Lâm gia. Việc này như thế nào cũng phải cho Lâm gia một công đạo. Lâm gia không phải là gia đình không phân rõ phải trái, cùng ngồi xuống thương nghị, đem việc này nói rõ, chúng ta cũng an tâm. Bằng không lại nháo

lên như trước đây, không phải là gây phiền toái cho Hoàng gia sao? Tương lai đại tử còn muốn gả vào Lâm gia, không thể để nàng khó xử.”

Hoàng Nguyên cũng gật đầu nói: “Gia gia đừng lo lắng, việc này giao cho tôn nhi làm. Lúc này đây, nhất định phải một lần giải quyết việc này để sau này khỏi phiền.”

Hoàng lão cha có tôn nhi, vạn sự không lo, liền gật đầu đáp ứng.

Hoàng Nguyên nói, trước nên công khai thân thế Đỗ Quyên, đợi mọi người tiếp thu sự thật này rồi mới nhắc tới việc hôn nhân, đỡ phải sơ suất, trêu chọc người chỉ trích.

Đỗ Quyên nhìn bộ dáng tràn đầy tin tưởng của hắn, cảm thấy vui vẻ và an tâm chưa từng có.

Hôm qua nàng còn đang nghĩ cách, hôm nay hắn đã đem chuyện này an bài thỏa đáng, các mặt đều suy xét thực chu toàn. Giống như chuyện học đường lần trước, đều từ nền tảng giải quyết mà không phải là cường ngạnh xung đột. Thủ đoạn thấy thế nào cũng giống Lý Đôn, cũng giống kiếp trước, không hề muốn nàng bận tâm.

Hoàng Nguyên nói xong, thấy nàng cười, cũng nhin không được cười rộ lên theo.

Mấy trưởng bối thấy đôi trai gái như vậy, đều thập phần vui sướng. Nháo đến nháo đi, hoa lại rơi vào Hoàng gia, thật đúng là nhân duyên mỹ mãn! Hoàng đại nương đắc ý nhất, nói thắm một câu thơ tục: “Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền*, nên như vậy.”

* Nước phù sa không nên để chảy vào ruộng người khác.

Đỗ Quyên nghe xong tươi cười cứng đờ, không nhin được nghĩ, may mà có Hoàng Nguyên, nếu không, gia gia nãi nãi mà sớm biết được mình không phải là ruột thịt Hoàng gia, sợ là đem mình hứa cho Hoàng Tiểu Bảo, bằng không sẽ cảm thấy chịu thiệt.

Hoàng Nguyên thấy nàng xấu hổ, hoảng hốt vội nói: “Buổi tối ở đây ăn cơm, chúng ta đi nhìn xem có gì cần hỗ trợ.”

Nói xong đi ra ngoài trước, lại đợi Đỗ Quyên cùng đi ra ngoài.

Đến trong sân, Đỗ Quyên thấp giọng hỏi hắn: “Người có thể hỗ trợ cái gì?”

Hoàng Nguyên không đáp, lại xin lỗi nói: “Lời nãi nãi nói, người đừng để trong lòng.” Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Thời gian ta chung đụng với bọn họ dài hơn người.”

Hoàng Nguyên im lặng, đang định nói việc khác, chợt nghe cửa viện có người nói: “Đỗ Quyên, sao đều tới chỗ này?”

Cùng với lời nói, Lâm Đại Đầu đi vào.

Đỗ Quyên ngẩn ra. Đã quá Ngọ “qua 12 giờ trưa”, hấn không ra ruộng cũng không lên núi, chạy tới đây làm cái gì? Hỏi hấn, nói là ra ruộng đi ngang qua, nhưng trên tay hấn lại không có nông cụ.

Nàng và Hoàng Nguyên kinh ngạc liếc nhau, mời hấn vào phòng chính.

Lâm Đại Đầu nhìn thấy 2 vợ chồng Hoàng Lão Thực, “U” một tiếng, rất ngạc nhiên hỏi: “Lão Thực huynh đệ, hai người không làm việc, ngồi ở đây làm chi? Cùng lão cha bàn việc hả?”

Hoàng Lão Thực “Ân” một tiếng, rồi không biết nói như thế nào.

Bọn họ đúng là đang thương lượng đại sự, nhưng việc này trước mắt vẫn không thể nói với Lâm Đại Đầu.

Hoàng Nguyên cảm thấy Lâm Đại Đầu tới bất thiện, vội chủ động tiến lên nói tiếp, thuận thế đem thân thế Đỗ Quyên nói ra, còn nói, vừa rồi gia gia nãi nãi và cha mẹ đang nói chuyện này, một gia đình đều khuyên nhị tỷ tỷ đừng khổ sở.

Lâm Đại Đầu khiếp sợ vạn phần, liên tục thồn thức, làm đủ mọi phản ứng nên có.

Nhưng Hoàng Nguyên lại cảm thấy hấn làm bộ làm tịch.

Quả nhiên, Lâm Đại Đầu cảm thán xong, rồi nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, mẹ ngươi cũng không dễ dàng, ôm ngươi từ trên núi xuống, đó là ân tình lớn như trời! Ngươi không thể bởi vì nàng không phải là mẹ ruột mà xa lạ với nàng.”

Đỗ Quyên vội vàng gật đầu, nói sao có thể chứ.

Lâm Đại Đầu lời vừa chuyển, rồi nói tiếp: “Đây cũng là phúc khí lớn của ngươi. Mẹ ngươi không có sữa, vừa vắn, mẹ Xuân Nhi sữa đủ. Xuân Nhi lại nhớ thương ngươi như vậy, coi như mình không ăn, cũng muốn cho cho ngươi ăn, ngươi mới có thể sống sót...”

Hoàng Nguyên trợn mắt há hốc mồm nghe hấn tử kia tỉ mỉ cân nhắc Lâm gia từng chút từng chút chiếu cố Đỗ Quyên ra sao, cái gì bồi bao nhiêu thịt trứng, cái gì Hạ Sinh trộm thịt cho tỷ muội các nàng ăn, cái gì Lâm gia huynh đệ giúp Hoàng gia làm bao nhiêu việc nặng... Nói tới nói lui đều là nhắc nhở: nếu không có Lâm gia, Đỗ Quyên khẳng định nuôi không sống nổi! Không phải 2 đứa con trai trước của Hoàng gia nữa đường chết sao.

Dưỡng phụ hấn Dương Ngọc Vinh cũng không tính sổ tỉ mỉ cẩn thận như Lâm Đại Đầu!

Hấn suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được: Đại Đầu làm sao nuôi ra đứa con trai như Lâm Xuân chứ?

Hoàng đại nương và Phùng Thị, 2 mẹ chồng nàng dâu nghe xong sắc mặt phát đen. Hoàng Lão Thực cũng ồn ào nói khuê nữ hấn cũng không để Lâm gia chiếu cố không công, thường đưa đồ ăn cho Lâm gia ăn, nhưng lời nói so ra kém Lâm Đại Đầu, lời nói nhanh nhẹn hữu lý.

Hoàng lão cha cả giận: “Đại Đầu cháu, ngươi là đang tính sổ với Đỗ Quyên sao?”

Lâm Đại Đầu vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, không phải! Ta chỉ nói cho Đỗ Quyên một tiếng: kêu nàng đừng khổ sở, trừ bỏ Hoàng gia, Lâm gia ta cũng coi nàng như khuê nữ. Lúc nào ở Hoàng gia chán rồi, thì tới Lâm gia ở. Nhà ta rất rộng rãi.”

Hoàng gia nghe xong sắc mặt khó coi vô cùng.

Đỗ Quyên coi như đã nhìn ra: Lâm Đại Đầu nhất định nghe được tiếng gió.

Từ đâu nghe được không nói đến. Nàng biết hấn lo lắng cái gì.

Vì thế, nàng liền cười nói: “Đại Đầu bá bá, không cần ngươi nhắc nhở, việc này ta đều nhớ kỹ. Nếu không có Đại Đầu thím, ta không thể bình an lớn lên. Trong lòng ta, ngươi và Đại Đầu thím cũng coi như là thân nhân của ta, ta chính là khuê nữ của các ngươi. Người cũng nói ta và Lâm Xuân tốt, bọn họ không nghĩ tới: trong lòng ta, Thu Sinh, Hạ Sinh và Xuân Sinh, đều là ca ca của ta, cho nên mới thân thiết với Lâm gia.”

Lâm Đại Đầu nghe xong cặp mắt đỏ lên, ngược lại nói không ra lời tính sẵn, “Ai, ai! Đại Đầu bá bá cũng coi ngươi như khuê nữ, luyện tiệc ngươi...”

Đỗ Quyên vội cười nói: “Đại Đầu bá bá yên tâm, lời của ta cũng không phải nói xuông, tương lai của ta còn phải hiếu thuận ngươi và thím. Ta xuất giá cũng cần các ngươi và mẹ nuôi gặt đầu. Nếu như các ngươi không gặt đầu, ta sẽ không gả!”

Lâm Đại Đầu bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng hỏi: “Ngươi nói thật?”

Đỗ Quyên dùng sức gặt đầu nói: “Đương nhiên là thật!”

Không phải là hấn lo lắng việc này sao, nàng liền cho hấn một câu trả lời thuyết phục.

Nàng vốn không muốn cưỡng nạnh làm việc, mặc kệ dùng cách gì, lần này nhất định phải để Lâm gia cam tâm tình nguyện buông tay. Nàng không muốn thương tổn Lâm Xuân. Nếu không, nàng cũng không an tâm.

Lâm Đại Đầu đi, Hoàng gia đều lo lắng.

Hoàng lão cha tức giận nói với Đỗ Quyên: “Ngươi còn nghe bọn họ. Cứ như vậy, ngươi đừng nghĩ gả đi!” Rồi bổ thêm một câu, “Muốn gả cũng chỉ có thể gả cho Lâm Xuân, bằng không Lâm Đại Đầu chết cũng không buông tay.”

Hoàng Nguyên khuyên mọi người đừng nóng vội, nói việc này chi bằng chậm rãi mà làm; một mặt lại nói, trước mắt sắp tới lúc thu hoạch vụ thu, nên xây sương phòng đi, đợi xây phòng xong xuôi lại nói chuyện này.

Hoàng Lão Thực vội nói: “Đúng, xây nhà trước.”

Mọi người liền bỏ qua chuyện lúc trước, thương nghị thỉnh bao nhiêu người, còn kém bao nhiêu vật liệu.

Ngày 20 tháng 8, Hoàng gia phá thổ động công xây sương phòng.

Đang lúc bận rộn khí thế ngất trời, Lâm Xuân trở lại.

Nhìn thiếu niên phong trần mệt mỏi, Đỗ Quyên kinh hỏi “Sao ngươi trở về?”

Hai mắt Lâm Xuân che kín gân máu, nhìn chăm chú thật sâu vào nàng, không nói câu nào.

Tâm Đỗ Quyên run lên, hỏi: “Đại Đầu bá bá phái người gọi ngươi?”

Lâm Xuân thấy sên Hoàng gia người đến người đi, nên nói với nàng: “Ngươi đến phòng của ta, ta cùng ngươi nói vài câu.”

Đỗ Quyên gật đầu, dặn dò Hoàng Tước Nhi một câu, rồi đi tới cách vách.

Hoàng Tước Nhi nhìn bóng lưng của bọn họ, vẻ mặt ưu sầu.

Chương 284

Lâm Xuân Cường Ngạnh

Lâm gia cũng không ít người ra vào vì Hoàng gia mượn phòng bếp Lâm gia nấu nước nấu cơm, tựa như lúc trước Lâm gia xây nhà mượn bếp Hoàng gia. Bất quá, nay phòng ốc Lâm gia rộng mở, Lâm Xuân ở bên Tây sương càng không cho người vào.

Hai người đi vào ngồi xuống, Đỗ Quyên thở dài, nói: “Nói đi!”

Lâm Xuân nhìn chăm chăm nàng hỏi: “Người dựa vào cái gì nhận định là Hoàng Nguyên?”

Đỗ Quyên nghe xong cười khỏ, nàng sớm biết hấn muốn hỏi câu này.

Nàng thở sâu, kiên nhẫn nói cho hấn biết:

Kiếp trước nàng cùng phu quân đồng thời tử vong. Nay sống lại, nàng và Hoàng Nguyên cùng một thời khắc xuất hiện nơi sơn dã. Hoàng Nguyên rất dễ dàng nắm giữ một ít kỹ năng kiếp trước của nàng, như từ nhỏ đã rành rẽ dùng bút lông ngỗng vẽ tranh, như biết dùng cao su làm pitton...

Lâm Xuân cười nói: “Như vậy, ta cũng có thể nói ta chính là. Đáng tiếc là người không tin. Đỗ Quyên, rốt cuộc là người bởi vì trong lòng nhận định Hoàng Nguyên chính là phu quân kiếp trước của người trước, sau đó mới phân biệt đối xử với hấn, hay là bởi vì có cảm giác đặc biệt với hấn mới nhận định hấn là phu quân kiếp trước của người? Nếu như người không biết hấn là đứa con mất đi của Hoàng gia, các người như người lạ gặp lại, người sẽ nhận ra hấn sao?”

Đỗ Quyên nghe xong chấn động.

“Người còn không biết đi, gần trăm năm trước, trong năm Vĩnh Bình, Đại Tĩnh đã có bút lông ngỗng. Về phần cao su, nếu ta sinh ở ngoài núi, không cần Hoàng Nguyên nhắc nhở, ta chính mình có thể nhớ tới dùng nó phong bế máy ép sức nước.” Ánh mắt hấn sắc bén nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, kiên quyết nói, “Cho nên, ta có một điều thỉnh cầu: trừ phi người nói ra chính xác chứng cứ chứng minh Hoàng Nguyên là phu quân kiếp trước của người, bằng không người không thể gả cho hấn!”

Đỗ Quyên sững sờ nhìn thiếu niên cường ngạnh, cảm thấy hấn thành thực không ít.

Lâm Xuân thấy nàng không nói, nhượng mảy nói: “Người không nên cho ta một công đạo?”

Đỗ Quyên bưng tỉnh, vội gật đầu nói: “Không, ta nên cho người một công đạo. Nhưng là Xuân Nhi, ban đầu người đáp ứng ta...”

Lâm Xuân ngắt lời nàng, nói: “Ban đầu ta đáp ứng người, để người đoàn tụ cùng phu quân kiếp trước của người. Hoàng Nguyên phải không?”

Đỗ Quyên rất muốn gật đầu nhưng hấn lại không tin, không phục.

“Việc này người quá dễ dàng quyết định. Sao thấy ta không phải là phu quân kiếp trước của người? Nghe các trưởng bối nói, chúng ta từ lúc còn trong tử giới đã nhất kiến như cố “mới gặp lần đầu như đã thân quen”. Thời điểm đó chúng ta còn ngây thơ, trong đầu không có bất kỳ ý tưởng hoặc ý đồ gì, nếu không có tiền duyên, sao lại hợp ý như thế? Mà người nhận định Hoàng Nguyên chỉ dựa vào một sự trùng hợp.”

“Đó không phải là trùng hợp. Kiếp trước ta cùng phu quân đồng thời tử vong.”

“Vậy các người là đồng thời đầu thai sao?”

“Việc này phải hỏi Diêm Vương, ta không rõ ràng lắm!”

“Người không rõ ràng lắm, sao cứ nhất định là Hoàng Nguyên?”

“Trùng hợp như vậy, chẳng lẽ không phải là duyên phận?”

“Duyên phận? Hoàng thím làm mất Hoàng Nguyên, người cùng hấn từ lúc sinh ra đã cách xa, từ đó về sau trời nam đất bắc, đã chứng minh các người vô duyên! Hoàng thím nhặt người về, vào lúc ban đêm liền đưa vào nhà ta, cầu nương ta cho bú sữa. Sau đó chúng ta gặp nhau, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, chúng ta mới là có duyên!”

Đỗ Quyên nghe hấn lý giải và kết luận, cảm thấy không thể tưởng tượng.

Nhưng là, nàng lại không thể bác bỏ.

Lâm Xuân thấy nàng không nói, tăng thêm giọng điệu nói: “Nếu thật sự phu quân kiếp trước của người tìm tới, mặc hấn là Hoàng Nguyên hay Hắc Nguyên, ta sẽ không ngăn cản, cũng sẽ không thương tâm khổ sở, chỉ biết mừng cho người. Nhưng người không thể mơ hồ nhận định một người như vậy, không hề có căn cứ đã nói hấn là phu quân kiếp trước của người. Như vậy đối với ta không công bình!”

Không công bình?

Đỗ Quyên sững sờ nhìn thiếu niên.

Thiếu niên cũng không né tránh quay lại nhìn nàng, sự ái mộ và đau xót lộ rõ trước mắt nàng, làm cho nàng không tự chủ được ngừng thở.

“Nếu kiếp trước ta tu luyện không đủ, kiếp này ta tiếp tục tu luyện. Kiếp này tu luyện không đủ, kiếp sau ta tu luyện tiếp. Tu luyện một vạn năm, ta cũng muốn cưới người làm vợ!”

Hắn khẽ giọng nhưng kiên định phát ra lời thề, hoàn toàn không có sự xúc động hay vội vàng của thiếu niên, mà lại giống như người từng trải qua chua xót thất ý, thấy rõ sở cầu của mình, muốn dùng tinh lực suốt đời của mình theo đuổi đến cùng.

Hai tháng qua, hắn ném đủ hết nỗi khổ tương tư.

Nhưng mỗi tương tư kia lại ngọt ngào!

Mà khi hắn nhận được lời nhắn của anh em mình, như bị sét đánh.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Hoàng Nguyên từ đệ đệ biến thành phu quân của Đỗ Quyên.

Điều này làm hắn không cách nào tiếp nhận.

Tâm Đỗ Quyên trầm xuống, miễn cưỡng tươi cười.

Nhưng nàng lại không thể cự tuyệt thẳng hắn, thậm chí, nàng càng để tâm cẩn thận và ôn nhu hơn bất cứ lúc nào, đơn giản là nàng đối mặt thiếu niên mới mười mấy tuổi, thoạt nhìn rất lão thành, cảm tình lại đơn thuần, hắn cũng không có năng lực chịu đựng mạnh mẽ.

“Lâm Xuân...” Đỗ Quyên chân chờ cười khẽ, “Nếu Hoàng Nguyên nhớ tới chuyện của kiếp trước, người thật có thể buông tha tâm tư này không? Nếu là như vậy, người nên sớm chuẩn bị. Những kia lý do kia dù là không đủ, ta còn có cảm giác của mình. Nếu như nhất định phải đưa ra chứng cứ xác thực, trừ phi mời được Diêm vương gia đến, bằng không ta cũng không biết nói cho người biết nguyên do trong đó như thế nào.”

Giờ khắc này, nàng thật tâm ân cần thăm hỏi Diêm vương gia, vì sao an bài nàng như thế.

Lâm Xuân quật cường nhìn nàng chăm chăm nói: “Cảm giác của người sẽ không sai sao?”

Đỗ Quyên im lặng, đành gượng cười với hắn.

“Dù sao ta cũng chỉ có yêu cầu này. Nếu người thật muốn gạt ta, vậy cũng tùy người.”

Lâm Xuân nói xong, đứng lên đi ra ngoài trước.

Nếu Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên hợp mưu lừa hắn, hắn cũng không thể không đau. Nếu thật sự là như vậy, hắn còn tưởng nhớ nàng sao?

Vừa nghĩ tới, ngực đã đau nhói.

Chờ hắn đi khuất, Đỗ Quyên ngồi yên suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Có nên nói cho Lâm Xuân biết hay không, nàng là tá thi hoàn hồn, mang theo ký ức của kiếp trước?

Còn có, nàng không phải đầu thai đến đây, nàng là xuyên việt. Kiếp trước nàng cùng Lý Đôn đồng thời từ vách núi rơi xuống, sau đó lại cùng Hoàng Nguyên đồng thời xuất hiện ở sơn dã, nàng không thể bỏ qua trùng hợp đó.

Dù Hoàng Nguyên không có ký ức kiếp trước của Lý Đôn, nhưng khi Đỗ Quyên đến thì Lâm Xuân đã nửa tuổi, lại không có bệnh tật gì. Đỗ Quyên cảm thấy, vô luận là đầu thai hay là xuyên việt, Lý Đôn cũng không thể có liên quan gì với hắn.

Trước mắt, nàng chỉ có thể đợi kỳ tích xuất hiện sao?

Lại nói Lâm Xuân, sau khi ra cửa lại đi tư thực tìm Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên đang giảng bài nhìn thấy hắn, vội nói với các học sinh hai câu, rồi vội vàng đi ra.

“Trở về lúc nào?”

“Vừa mới.”

Hoàng Nguyên tính nhẩm ngày, dù ngày 15/8 Lâm Đại Đầu phái người đi phủ thành truyền tin cho hắn, hành trình này cũng thật cấp bách. May mà hắn có võ công mới có thể trở về hôm nay, cũng chứng minh tâm tình của hắn có bao nhiêu cấp bách!

Hắn yên lặng nhìn Lâm Xuân, nói: “Ngươi đều biết?”

Cũng không hỏi hắn là làm sao mà biết được.

Lâm Xuân hì hì cười, nói: “Ngươi muốn cưới tỷ tỷ của mình, ta còn có thể không biết? Vừa biết, như thế nào cũng phải trở về xem xem.”

Hoàng Nguyên nghe xong lời này, có chút tức giận, nghĩ nghĩ, lại cố nhịn.

“Lâm tam ca cần gì nói lời châm chọc tiểu đệ. Tiểu đệ là dạng người gì, Đỗ Quyên lại là người nào, Tam ca chẳng lẽ không rõ ràng sao?”

Lâm Xuân nghiêm túc nói: “Đỗ Quyên là dạng người gì, ta đương nhiên biết rõ; về phần ngươi là dạng gì người, ta thật không rõ lắm. Hoàng Nguyên, Tả cô nương thật để tâm tới ngươi đó!”

Hoàng Nguyên nhất thời nhú mày, nghiêm mặt nói: “Thỉnh Lâm tam ca nói cẩn thận.”

Lâm Xuân gật đầu nói: “Phải nói cẩn thận. Ta cũng muốn nói với ngươi một câu: bất cứ việc gì phải nghĩ kỹ rồi hãy làm, tức “Thận Hành”! Vừa rồi ta đã cùng Đỗ Quyên nói...”

Lập tức cũng không giấu diếm, đem đối thoại của hắn cùng Đỗ Quyên hết thảy nói cho Hoàng Nguyên nghe, “Đỗ Quyên không thật thích ngươi, nàng cho rằng ngươi là phu quân kiếp trước của nàng, mới đối ngươi như vậy. Nếu ngươi không thể chứng minh mình là phu quân kiếp trước của nàng, chính là lừa hôn!”

Hoàng Nguyên cười lạnh nói: “Bất kể có phải hay không phải, kiếp trước coi như là mây khói, không cần chứng minh. Nay sống lại, ta cùng Đỗ Quyên tình đầu ý hợp, ngươi cứ nhất định dựa vào điểm ấy áp chế nàng, làm cho nàng tiến thoái lưỡng nan, đó có là hành động của quân tử sao? Còn không cô phụ tình nghĩa của nàng đối với ngươi?”

Lâm Xuân cũng cười lạnh nói: “Tình đầu ý hợp? Thật là buồn cười! Ngươi đi trong thôn hỏi thăm một chút, nghe chuyện thanh mai trúc mã của Đỗ Quyên và Lâm Xuân, câu chuyện của 2 đứa trẻ vô tư.”

Hoàng Nguyên sắc bén chỉ ra: “Nói là thanh mai trúc mã, vì sao chậm chạp không định thân? Mười mấy năm đều không định, có thể thấy được Đỗ Quyên chỉ coi ngươi là ca ca, không có ý niệm gì.”

Lâm Xuân tức giận nói: “Đây là Đỗ Quyên cuồng đại. Ai biết bị ngươi thừa dịp mà vào.”

Hoàng Nguyên chọc tức: “Ta được cái gậy đầu của Đỗ Quyên, lại có trường bối tác chủ, sao bị ngươi nói tệ như vậy?”

Lâm Xuân cậy mạnh nói: “Vốn cũng không khó! Ngươi vừa mới nói quân tử, ta hỏi ngươi: ngươi phá hư nhân duyên người khác, tính là quân tử gì chứ?”

Hoàng Nguyên mở to hai mắt nói: “Sao thấy được là ta phá hư, mà không phải là ngươi phá hư?”

Hai mắt Lâm Xuân sáng ngời, gằn từng chữ: “Bởi vì, lúc Đỗ Quyên còn chưa trăng tròn, Hoàng gia đã cùng Lâm gia định hôn ước miệng. Vì thế, cha ta và đại bá ta còn giúp Đỗ Quyên xử lý tiệc đầy tháng, có người cả thôn làm chứng. Trừ phi phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên tìm đến, bằng không nàng nhất định phải gả cho ta! Điểm ấy, ngày đó nợ sử đại nhân cũng từng bình phán như thế. Hôn ước miệng của hai nhà Lâm Hoàng đã định, chẳng qua Lâm gia ta thiện tâm, ta lại đau lòng Đỗ Quyên, có lòng muốn thành toàn cho nàng nói tiếp tiền duyên, không chịu cưỡng bức nàng mà thôi. Nếu ngươi không thể chứng minh chính mình là phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên, khẳng khẳng cố chấp muốn cưới nàng, ta sẽ tới nhà môn cáo ngươi bừa bãi chiếm vợ người!”

Lời này như sét đánh ngang trời, đánh Hoàng Nguyên hôn mê.

Hắn làm sao biết được phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên ra sao để chứng minh?

Vì thế, chỉ có thể trở mắt nhìn Lâm Xuân nghênh ngang mà đi.

Buổi trưa tan học, hắn trở về Hoàng gia. Trên đường thôn người đến người đi, thấy hắn đều cung kính chào hỏi. Hắn cười đáp trả, hai mắt tìm bốn phía, nhìn thấy Đỗ Quyên đang cùng đại tỷ bung thức ăn ra bàn ngoài sân.

Trên mặt nàng trước sau như một tươi cười, nhưng hấn nhìn ra nụ cười kia không còn tươi đẹp như ngày xưa.

Dưới chân một chuyền, hấn đi về phòng mình.

Đề sách xuống, hấn đi phòng bếp nói với Đỗ Quyên: “Lâm Xuân trở lại, làm vài món thức ăn, ta đi qua bồi hấn ăn.”

Đỗ Quyên sững sốt, nghi ngờ đánh giá hấn, suy đoán dụng tâm của hấn.

Hoàng Nguyên cười nói: “Bên kia yên tĩnh. Ta đã lâu không gặp hấn, muốn nói chuyện với hấn. Huynh đệ chúng ta, lời nói chí thú hợp nhau, không có gì không nói được.”

Mắt Đỗ Quyên sáng lên, nhìn hấn tràn ngập chờ mong.

Hoàng Nguyên ra mặt, có thể đạt được hiệu quả bất ngờ hay không?

Dù không thể, thiếu niên với nhau cũng dễ câu thông.

Vì thế, nàng vội gật đầu nói: “Đi đi. Ngươi xem, muốn ăn món gì. Các ngươi có uống rượu không? Lấy chút rượu ngọt. Lâm Xuân thích ăn cá, đĩa cá kho tàu trên bàn ngươi bung đi; còn có canh chua cá, cũng múc một chén đi; chim trĩ này ngon...”

Bất luận nàng nói cái gì, Hoàng Nguyên đều cười tủm tỉm gật đầu, mặc cho nàng an bài.

Chương 285

Tình Yêu Nam Nữ

Cuối cùng, hấn cùng Tiểu Thuận xách rổ, đi sang cách vách.

Ra sân gặp đám người làm công, hỏi ra là hấn sang cách vách bởi Lâm Xuân, Lâm Đại Mãnh cười nói: “Yêu, tiểu tử này ở bên ngoài hai tháng, giờ bày giá cao! Trở về không ra giúp còn kêu người bởi hấn?”

Lâm Đại Đầu vội nói: “Xuân Nhi chỉ về thăm, lập tức phải đi.”

Lão Quả Cân kinh ngạc nói: “Một đêm cũng không ở, phải đi rồi?”

Lâm Đại Đầu vội giải thích.

Hoàng Nguyên cũng không để ý bọn họ, cùng Tiểu Thuận hướng cách vách.

Lâm gia Tây sương, bên ngoài phòng ngủ Lâm Xuân, Hoàng Nguyên và Lâm Xuân ngồi đối diện nhau.

Hoàng Nguyên chỉ vào bốn năm bát đồ ăn trên cái bàn tròn cười nói: “Xem đi, đều là món ngươi thích. Đỗ Quyên đặc biệt làm. Nàng nói còn có canh, đợi lát nữa đưa đến.”

Lâm Xuân nheo mắt hấn, miễn cưỡng hỏi: “Đây là lấy nhu thắng cương?”

Hoàng Nguyên bật cười lắc đầu, nói: “Đừng nghĩ nhiều. Ta chỉ muốn hàn huyên với ngươi.”

“Chuyện vẫn đi.” Lâm Xuân nói xong, chộp lấy đôi đũa lên gấp đồ ăn, “Uh, cá hương vị tốt. Là Đỗ Quyên tự mình làm. Gà này là tay nghề Tước Nhi tỷ tỷ.”

Hoàng Nguyên nghe xong khen: “Ngươi thật hiểu biết các nàng.”

Lâm Xuân không lên tiếng, chỉ lo ăn.

Hoàng Nguyên rót rượu cho cả hai, sau đó cũng cúi đầu ăn.

Ăn xong miếng cuối cùng, hấn mới buông đũa, bung lên ly rượu gạo ngọt, uống một hớp nhỏ, nhẹ giọng nói: “Đỗ Quyên đối với ngươi thật là tốt!”

Lâm Xuân nuốt xong, cũng bung bát uống rượu.

Hoàng Nguyên lại nói: “Ta cũng nhìn ra được, ngươi chân tâm ái mộ nàng. Chẳng lẽ ngươi không thấy là Đỗ Quyên luôn đối tốt với ngươi, nhưng

không quan hệ gì tới tình yêu nam nữ à? Bằng không, không chừng người cũng như Hạ Sinh ca ca, đã thành tỷ phu tương lai của ta.”

Lâm Xuân nhắc mắt nhìn hấn chằm chằm, tựa như đã thú bị thương.

Những lời này là điểm uy hiếp chí mạng của hấn, làm cho hấn đau lòng hít thở không thông!

Hoàng Nguyên không lùi bước, như cũ nói: “Đỗ Quyên đem ta trở thành phu quân kiếp trước của nàng, nhận đúng cũng tốt, nghĩ sai rồi cũng thế. Việc này không phải là trọng yếu nhất, chủ yếu nhất là: nàng đối với ta bất đồng, ta cũng đối với nàng khác, chẳng sợ năm ấy chúng ta mới 9 tuổi!”

Hấn ngửa đầu, uống một hớp rượu, híp mắt hồi tưởng nói: “Lúc ở phủ thành, ta đã nhìn ra nàng đối đãi với người khác người, so với Tiểu Bảo ca ca còn thân thiết hơn. Khi đó, ta thậm chí có chút ghen tị. Người xem, có phải ta thực xấu xa hay không, có tâm tư khác với tỷ tỷ mình. Lúc ấy, ta bị dọa đến nhảy dựng, mất hồn vía!”

Lâm Xuân cắn răng nói: “Người vốn là xấu xa!”

Hoàng Nguyên không để ý tới lời mắng của hấn, tự biện giải nói: “Đây chính là lòng có Linh Tê, không thể chống đỡ! Sau này, nương nói cho ta biết nàng không phải chị ruột ta, ta mới thoải mái. Ta nói mà, thật là huyết mạch tương liên, nên ta mới khởi ý niệm đó.”

Lâm Xuân cả giận nói: “Đừng dùng huyết mạch qua loa tắc trách!”

Hoàng Nguyên nghiêm túc nhìn về phía hấn nói: “Nhưng hai chúng ta thật là tình đầu ý hợp. Sau khi ta biết chân tướng, ta không hề ghen tị người nữa, bởi ta thấy rất rõ ràng: Đỗ Quyên đối với người không có tình yêu nam nữ! Nhưng là bởi vì quan hệ hai nhà Lâm Hoàng, từ nhỏ nàng lại bú sữa của thím, mới đối với người hết sức bất đồng. Cho nên nàng nói với cha mẹ, cuộc hôn nhân này nhất định phải được Lâm gia đồng ý, cũng là người đồng ý, mới có thể nghị định.”

Lâm Xuân nghe xong không cao hứng, ngược lại tâm như búa tạ.

Nương vào ly rượu, hấn cúi đầu chấn định nỗi lòng của mình.

Nhưng Hoàng Nguyên không chịu buông tha hấn, như cũ lái nhai: “Người muốn ta chứng minh mình là phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên, trừ phi ta nhớ ra chuyện của kiếp trước. Người có biết là có bao nhiêu buồn cười sao? Sinh tử luân hồi, đến cùng xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết. Duyên phận kiếp trước thế nào không ai biết, kiếp này ta cùng nàng tình đầu ý hợp, người nhất định muốn dùng có này ngăn cản nàng?”

Lâm Xuân chỉ cảm thấy mỗi một câu của hấn đều giống như dao, từng nhát đâm vào ngực mình.

Cứ đâm làm cho toàn thân hấn đầy máu tươi vẫn không chịu dừng tay.

Cả người hấn đau xót, vô lực đánh trả, liền đưa mắt nhắm ngay thức ăn trên bàn, từng miếng từng miếng ăn vội, như thế mới có thể chuyển dời nỗi đau đớn trong lòng; hoặc là, ăn gì đó có thể tăng lực lượng của hấn. Chỉ là, ngày xưa món ngon vào miệng đây mỹ vị, hôm nay ăn lại không có vị gì.

Sau đó Hoàng Nguyên nói cái gì, khi nào rời đi, hấn cũng không biết.

Lại nói Hoàng gia. Đỗ Quyên thấy Hoàng Nguyên trở về, vội kéo hấn đến chỗ không người, nhỏ giọng hỏi: “Thế nào?”

Hoàng Nguyên cau mày nói: “Nên nói ta đều nói. Hấn giống như nghe lọt tai, lại không có phản ứng gì. Muốn hấn suy nghĩ rõ ràng thì không gặp được.”

Đỗ Quyên gật đầu, cảm thấy Lâm Xuân hãm quá thâm, quả thật không dễ dàng buông bỏ. Ngẫm nghĩ, nàng lại không yên tâm truy vấn tiếp: “Người nói với hấn những gì?”

Hoàng Nguyên khẽ cười nói: “Ta nói cho hấn biết: ta cảm thấy người thật lòng tốt với hấn” Về mặt Đỗ Quyên cứng đờ “Nhưng là, ta cảm thấy đó không phải là tình yêu nam nữ. Cho nên, ta mới không ghen tị!”

Đỗ Quyên nhìn hấn, trong lòng không biết là tư vị gì.

Hấn nhìn thấu điếm ấy, Lâm Xuân thì sao?

Lâm Xuân nghe xong lời này, có tin hay không?

Buổi chiều, nàng càng nghĩ, càng cảm thấy mình phải nói chuyện thẳng với Lâm Xuân, không thể mặc cho Hoàng Nguyên ra mặt với hấn, càng làm cho hấn càng khó qua.

Vì thế, nàng cơ hội qua Lâm gia, lại biết được Lâm Xuân đi thăm thái gia gia.

Cơm chiều xong, nàng lại đi một chuyến, Lâm Xuân vẫn chưa trở về.

Nàng nghĩ là hấn đang tránh mình.

Cũng đúng, nếu hấn muốn gặp mình sẽ như lúc vừa trở về, trực tiếp tới cửa chận đường, tuyệt sẽ không trốn tránh không gặp. Đã thế thì nàng chờ hấn vậy.

Đêm nay, Đỗ Quyên không nghe thấy tiếng tiêu.

Trước đây, chỉ cần Lâm Xuân ở nhà, nàng đều có thể nghe được tiếng tiêu ở một giờ cố định.

Đêm sau Lâm Xuân mới về nhà.

Về nhà là nhốt mình vào phòng, cũng không rửa mặt liền ngủ.

Rất kỳ quái là cha mẹ huynh đệ đều không đi hỏi hấn.

Nửa đêm, thôn Thanh Tuyền chìm trong yên tĩnh. Cửa tây sương Lâm gia khe khẽ mở ra, Lâm Xuân đi ra, Như Gió theo ở phía sau.

Một bóng đen đứng yên ở cửa tây sương, là Lâm Đại Đầu.

Lâm Xuân không kinh ngạc chút nào, khẽ giọng kêu: “Cha! Ta phải đi.”

Lâm Đại Đầu lấp bắp nói: “Đi? Xuân Nhi, khi nào ngươi lại trở về?”

Lâm Xuân nói: “Không biết. Có lẽ qua vài ngày sẽ trở lại, có lẽ phải qua một thời gian.”

Tiếng nói Lâm Đại Đầu ảm ách, nói: “Úc, ngươi... Trên đường cẩn thận chút!”

Lâm Xuân gật đầu nói: “Ta không đánh thức nương. Ngươi nói với nàng một tiếng.”

Nói xong, mang theo Như Gió không quay đầu lại rời đi.

Phía sau, Lâm Đại Đầu đứng trong đêm nức nở nói: “Xuân Nhi...”

Cuối cùng không có gọi hấn lại, cũng không giữ được hấn.

Thậm chí, nhìn hai tay trống trơn của hấn, cũng chưa kêu hấn mang theo chút thức ăn gì đó. Chỉ vì hấn cảm nhận được nỗi thống khổ của con trai, cảm thấy một chút xiu gì đó cũng sẽ gia tăng gánh nặng trong lòng hấn. Lúc này, bất cứ thứ gì đối với nhi tử mà nói đều là dư thừa, ngay cả hấn, người cha này cũng là dư thừa.

Trong lòng Xuân Nhi khó chịu!

Từ khi Xuân Nhi trở về, hấn liền nhìn ra.

Muốn hỏi một chút, lại không dám tiến lên sợ nhi tử phiền lòng. Cả nhà đều bị hấn dẫn dắt, không cho đi phiền nhi tử. Nhưng hấn vẫn không yên lòng, trắng đêm chờ đợi ngoài phòng nhi tử. Như vậy, nhi tử muốn tìm cha tâm sự, vừa ra tới có thể nhìn thấy.

Nhưng là, Xuân Nhi vẫn cô đơn suốt đêm rời đi.

Vài bóng dáng từ phòng chính và Đông sương chạy ra, là vợ Đại Đầu và Thu Sinh, Hạ Sinh.

“Cha, Xuân Nhi đi rồi?”

“Ân. Đi.”

“Ta đi đưa hấn.”

“Đưa cái gì mà đưa, ngươi có thể chạy kịp hấn?”

Thu Sinh, Hạ Sinh nhìn cái sân trống rỗng sững sờ.

Vợ Đại Đầu cúi đầu gật lẹ.

Lâm Đại Đầu càng như sói mẹ bảo vệ con, vẻ mặt lộ ra thần tình vừa đau lại hung ác, dưới ánh trăng trông rất dữ tợn.

Tiểu Xuân Nhi của hắn, từ khi còn bú sữa cũng phải đợi Đỗ Quyên bú chung. Kể làm cha như hắn liền bắt đầu vì hắn tính toán, sống chết quán Hoàng gia định thân cho con trẻ, vì sợ có một ngày nhi tử thương tích đầy mình vì tình.

Nhưng là, trăm tính vạn tính, nhi tử vẫn bị thương!

Nghĩ tới việc này, hắn liền hận bản thân vì sao lúc trước không đem việc hôn nhân định chết, để nha đầu Hoàng gia không thể chống chế được?

Hừ, hiện tại cũng không chậm, chỉ là phiền toái một chút.

Hắn phân phó vợ và nhi tử đi ngủ, mình lại đi ra ngoài.

“Cha hắn, người đi đâu vậy?”

“Nhà cũ!”

Lâm Đại Đầu cũng không quay đầu lại, lên tiếng trả lời rồi vội vàng chạy đi nhà cũ. Liều mạng gõ cửa, đánh thức đường huynh Lâm Đại Mãnh, suốt đêm cùng hắn thương nghị.

Lại nói Lâm Xuân, tới phía sau thôn bắt đầu chạy gấp dưới trăng.

Đợi hắn vào núi xong, từ cửa thôn loé ra một người. Thì ra là Nhậm Tam Hòa.

Hắn đắm chiêu nhìn theo phương hướng Lâm Xuân đi.

Lâm Xuân trở về, theo lý như thế nào cũng phải đi thăm người sư phó này. Suốt buổi tối hắn đợi Lâm Xuân nhưng không thấy bóng dáng hắn. Điều này làm cho hắn cảm thấy rất không tầm thường. Hắn đích thân tới Lâm gia gặp đồ đệ, ai ngờ lại nhìn thấy Lâm Đại Đầu như cọc gỗ đứng lặng ở cửa Tây sương. Hắn nghi hoặc lui về sau.

Sau đó, hắn vẫn chú ý động tĩnh phía trước. Khi Lâm Xuân đi liền kinh động hắn.

Tình hình này, phát sinh chuyện gì, là hắn không biết?

Lâm Xuân chạy gấp trong đêm, dù có ánh trăng cũng phải tập trung nhìn đường dưới chân.

Hắn không dám dừng lại, vì chỉ cần vừa dừng lại, đầu óc của hắn sẽ nhớ đến chuyện Hoàng Nguyên cưới Đỗ Quyên, sẽ chạm đến vết thương trong lòng hắn, đau đến hắn không thở nổi.

Hắn vẫn chạy trốn, Như Gió bị kích khởi tính tình, cũng đại triển hùng phong.

Một người một hồ chạy như điên đến bình minh, sức cùng lực kiệt, mới dừng lại nghỉ tạm.

Bọn họ ngừng lại trên một đỉnh núi, dõi mắt trông về phía xa, núi non trùng điệp, cây cao suối đổ thu hết vào đáy mắt, lại bắt kịp mặt trời nhô lên hướng đông, hào quang hiện ra, hùng vĩ.

Như Gió hưng phấn không thôi, trên đỉnh núi nghên cổ thét dài, âm thanh lôi cuốn cuộn.

Tình cảnh này, Lâm Xuân không tự chủ được nhớ tới “Mặt trời đỏ mới lên, đầy ánh sáng rực rỡ” cùng “Tựa hồ gầm rùng núi, bách thú kinh hoàng”, bỗng nhiên chân mày giãn ra.

Đúng, hấn là thiếu niên!

Thiếu niên nên nhuệ khí mười phần, sao có thể dễ dàng suy sút?

Thiếu niên nên rông cuồn hồ chồm, sao có thể dễ dàng lùi bước?

Kiếp trước quá mơ hồ, kiếp sau quá mờ ảo, kiếp này lại ngay trước mắt!

Trước mắt Đỗ Quyên đối với hấn không có tình yêu nam nữ, không phải sau này sẽ không có. trước mắt Hoàng Nguyên cùng Đỗ Quyên tình đầu ý hợp, không phải sau này vẫn là như vậy.

Hấn muốn đánh cược với Hoàng Nguyên, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng!

Tu luyện, thì tại kiếp này, xem ai có thể nhẫn nại được lâu!

Hấn bỗng nhiên cất tiếng cười to, nặn nẻ trong lòng tiêu trừ hết.

Bởi vì, hấn nhớ tới một người.

Thì xuống tay từ nàng đi!

Nghĩ xong, hấn vỗ vỗ Như Gió, ý bảo nó quay đầu, còn mình lại thả người chạy xuống chân núi, cước bộ cực kỳ nhẹ nhàng, như thể trắng đêm hôm trước bốn ba chưa từng xảy ra.

Chương 286

Cha Bao Che Khuyết Điểm

Bởi trong nhà có công trình, buổi sáng tý muội Đỗ Quyên không đi ra phía sau Nhâm gia rèn luyện.

Nhưng nàng nghĩ, dựa vào thói quen, Lâm Xuân khẳng định sẽ đi. Vì thế nàng cố ý dậy sớm chút, nhìn qua cách vách. Quả nhiên, cửa Lâm gia mở ra, Lâm Đại Đầu ngồi ngay giữa sân vùi đầu mài báp.

Nàng hỏi: “Đại Đầu bá bá, Lâm Xuân đâu?”

Lâm Đại Đầu ngừng tay một thoáng, cũng không ngẩng đầu, buồn buồn trả lời: “Đi!”

Đỗ Quyên chấn động, thất thanh nói: “Đi? Lúc nào?”

Lâm Đại Đầu nói: “Tối hôm qua.”

Đỗ Quyên liền ngậy người.

Lâm Đại Đầu không nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn nàng.

Thấy bộ dáng nàng ngây ngốc, muốn nói gì đó, lại nhịn được, cúi đầu tiếp tục bận việc.

Đỗ Quyên sừng sốt một hồi, mới nói: “Ta đi đây Đại Đầu bá bá.”

Lâm Đại Đầu không đáp, nàng cũng không thêm để ý, vội vàng quay đầu.

Cửa Hoàng gia chất đầy vật liệu đá, gỗ cùng bùn cát, rất bừa bộn. Trên bãi đất trống trước phòng chính, Hoàng Nguyên đang luyện quyền. Liếc mắt nhìn thoáng thấy nàng từ cách vách đi về, sắc mặt khác thường, nên thu chiêu thức, đợi nàng đến gần mới hỏi: “Làm sao?”

Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Lâm Xuân đi rồi.”

Hoàng Nguyên nghe xong cũng sừng sốt.

Cứ như vậy mà đi?

Lần trước, hắn không thêm để ý nửa đêm tru lên, làm cả thôn thức giấc ồn ào đưa tiễn hắn, tuy có vẻ không tốt nhưng lại có khí thế phóng khoáng! Lần này thế nhưng vô thanh vô tức rời đi?

Yên lặng một hồi, hắn an ủi Đỗ Quyên nói: “Hắn không qua đây cũng hợp tình hợp lý. Thử nghĩ, nếu hắn tùy ý nghe nói một lần là có thể buông tha, người cũng không cần vì hắn lo lắng.”

Đỗ Quyên không lên tiếng.

Hoàng Nguyên lo lắng nhìn nàng.

Nhưng một lát sau, nàng lại thản nhiên cười, thoải mái mà đối với hắn nói: “Đúng vậy, Xuân Nhi sẽ không vì vậy mà suy sút. Người không hiểu hắn, hắn là người rất kiên trì, bất quá chỉ thiếu lịch lãm mà thôi. Cho hắn chút thời gian, hắn nhất định có thể xông qua trận này!”

Thật sự dễ dàng như vậy sao?

Hoàng Nguyên nhìn thiếu nữ tươi cười xán lạn, không tự giác nổi lên sự đồng tình với Lâm Xuân, nhin không được hỏi: “Thật sao?”

“Đương nhiên!” Đỗ Quyên khẳng định gật đầu, cười nhẹ, ánh mắt trở nên xa xăm, “Hắn còn trẻ, có gì mà qua không được! Trên đời này, thích một người thực dễ dàng, yêu thích một người có chút khó; yêu một người dễ dàng, yêu được khắc cốt ghi tâm khó; yêu được khắc cốt ghi tâm dễ dàng, không thể thay thế lại khó!”

Cửu Nhi coi như là thích nàng.

Lâm Xuân lậm sâu hơn, có chút khắc cốt.

Nhưng là, không phải là không thể chữa khỏi, thời gian sẽ làm nhạt hết thấy!

Hoàng Nguyên ngạc nhiên nói: “Nếu khắc cốt ghi tâm, đương nhiên không thể thay thế, như thế nào...”

Đỗ Quyên khẽ cười nói: “Không có gì không thể thay thế! Còn có người có thể thích 2 người một lúc, thậm chí nhiều hơn nữa.”

Hoàng Nguyên sững sốt nói: “Không có khả năng! Dù có, cũng không thể đồng đều!”

Đỗ Quyên không bác bỏ hắn.

Trên đời này có tình yêu không thể thay thế sao?

Kiếp trước nhóm khuê mật của Đỗ Quyên đều cảm thấy không có, nói lúc ấy cảm thấy không thể thay thế, cũng chỉ vì không có cơ hội gặp đối tượng thay thế mà thôi.

Ý tưởng này quá nản lòng, Đỗ Quyên không muốn gật bừa.

Nhưng nàng cho rằng: dùng năm tháng ma luyện tình yêu, mới có thể lột xác thành trân châu rực rỡ. Nhớ năm đó, nàng cùng Lý Đôn chia tay cũng thực tiêu sái, không có bi thương, chỉ có vương bận thản nhiên chôn tại đáy lòng. Đợi Lý Đôn buông hết thấy quay đầu đến tìm nàng thì nàng đã thành trân châu.

Bọn họ từ phen hoa chuyển về hướng bình thản!

Ít có người có thể hiểu sự ăn ý giữa bọn họ, bao gồm khuê mật của nàng.

Nàng nhìn về phía Hoàng Nguyên, hẳn còn có thể giống như kiếp trước sao?

Hoàng gia công khai chân tướng Đỗ Quyên không phải con gái ruột, nhưng lại giấu việc muốn con trai cưới dưỡng nữ. Lâm gia tuy biết nội tình, cũng không muốn nói với người ngoài, theo ý nghĩ của Lâm gia, tốt nhất lặng lẽ để Hoàng gia đánh mất ý nghĩ này.

Nhưng là, lại có người không muốn bọn họ như ý.

Cũng không biết ai thổ lộ tin tức, thôn dân vẫn biết việc này.

Nhất thời, người dân trong cỏ thôn nghị luận âm ỉ.

Những ngày gần đây, Hoàng gia liên tiếp bùng ra nhiều chuyện lạ mới mẻ: đầu tiên là biết được Phùng Thị mất nhi tử, tiếp đó lại tìm về; sau đó còn nói khuê nữ không phải ruột; không đợi mọi người lắng lại, lại truyền ra nhi tử muốn cưới người dưỡng nữ này.

Lúc ấy, lời nói gì cũng có!

Có vài người cảm thấy quá kỳ cục, dù là dưỡng nữ cũng không thể cưới.

Kể có tâm tư đơn giản hơn lại hâm mộ Hoàng Lão Thực, nói: “Lão Thực huynh đệ, mệnh người quá tốt, nhất được khuê nữ xuất sắc như vậy không nói, nuôi lớn còn không cần tặng cho người ta, trực tiếp giữ ở nhà làm con dâu, thật là không cho người ngoài chiếm chút tiện nghi nào.”

Hoàng Lão Thực thâm dĩ vi nhiên, không khỏi dào dạt đắc ý.

Hoàng Nguyên đối mặt với hình hình này không biết phải làm sao.

Lâm gia lập tức có phản ứng, nói Đỗ Quyên và Lâm Xuân đã định thân, Hoàng gia không có khả năng có ý nghĩ này, một mặt tức giận điều tra nghe ngóng, là ai truyền ra tin tức này.

Nơi nào tra ra được!

Ngay cả Tiểu Liên cũng không thừa nhận.

Đêm đó tại bờ sông, nàng nghe được đối thoại của Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên, lập tức đến nói cho vợ chồng Lâm Đại Đầu biết. Hai ngày sau, nàng lại tới nhà cũ Lâm gia đem việc này nói cho Lâm lão thái gia và lão thái thái nghe. Lúc ấy trong phòng không ít người, có lẽ bên ngoài có người nghe cũng không nhất định.

Mặc kệ nói như thế nào, Hoàng gia và Lâm gia rốt cuộc trực diện đối mặt với việc này.

Ngày 22 tháng 8, Hòe Hoa trở lại.

Nàng sau khi trở về, vội vàng đến tìm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nói, “Lần này ngươi đi ra ngoài lâu ghê, gần 2 tháng.”

Hòe Hoa vội cười nói: “Biểu tỳ mở cửa hàng, ta ở lại hỗ trợ nàng.”

Đỗ Quyên “Nga” một tiếng, trôi chảy nói: “Mở ở phủ thành hả?”

Trong lòng Hòe Hoa hồi hộp một chút, lập tức cười nói: “Ai! Ta gặp Lâm Xuân đó. Cũng may có hấn chiếu ứng, bằng không, chúng ta tại phủ thành hai mắt quàng đen, cũng không thể làm có thứ tự như vậy.”

Đỗ Quyên không để ý tới lời thăm dò của nàng, tùy ý gạt đầu nói: “Đều ở cùng một thôn, hỗ trợ chiếu ứng là phải. Huống chi hai nhà các ngươi nói đến cũng là thân thích.”

Hòe Hoa ngừng một lát, lại hỏi: “Lâm Xuân trở lại? Lúc hấn đi cũng chưa kịp nói với ta. Bằng không, chúng ta còn có thể tiện đường đi chung.”

Đỗ Quyên gạt đầu nói: “Hôm kia trở về, đêm đó rời đi.”

Hòe Hoa kinh ngạc vạn phần, thất thanh nói: “Lại đi?”

Đỗ Quyên gạt đầu nói: “Đi!”

Hòe Hoa nhìn nàng, thăm dò hỏi: “Sao lại đi vội vã như vậy?”

Đỗ Quyên nói: “Chắc là việc học bận rộn, không thể có nhiều ngày nghỉ.”

Hòe Hoa im lặng, một hồi lâu mới hỏi: “Đỗ Quyên, ta trở về nghe nói chút chuyện. Ngươi... Ngươi thật sự muốn gả cho đệ đệ ngươi?”

Nàng không kiếm ra lời nói vòng vo, đành hỏi thẳng.

“Còn chưa định đâu.” Đỗ Quyên mỉm cười nói.

Hòe Hoa thấy nàng chẳng kiêng dè, như được cổ vũ, vội hỏi tiếp: “Là thật?”

Đỗ Quyên nhìn nàng nghiêm túc nói: “Ta nói, còn chưa định!”

Nói xong, không chờ Hòe Hoa hỏi lại, liền đứng lên nói: “Trong nhà xây nhà, bận rộn bừa bãi. Ta còn có việc nên không giữ ngươi Hòe Hoa.”

Hòe Hoa vội vàng nói: “Ta giúp ngươi. Ta thật rảnh...”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không cần. Rất nhiều người hỗ trợ rồi. Lại nói, ra ra vào vào, lui tới đều là nam nhân, con gái ở đây cũng không có phương tiện, lỡ xảy ra chuyện gì sẽ không tốt. Tỳ muội chúng ta cũng chỉ ở phòng bếp phụ thôi.”

Tươi cười của Hòe Hoa cứng đờ, đành bẽ bàng rời đi.

Nàng vừa đi vừa nghĩ lại, càng nghĩ càng phẫn chấn.

Về đến nhà xong, lập tức cùng nương nói thầm một trận, sau đó nói với cha là phải rời núi, nói trong cửa hàng biểu tỳ không thể thiếu nàng. Vì thế, buổi sáng hôm sau, nàng khăn gói lần nữa rời núi.

Lại nói Đỗ Quyên, sau khi chuyện của nàng và Hoàng Nguyên lộ ra, phiền não đã tới rồi.

Lâm Đại Đầu gặp người là nói: “Không thể nào! Đừng nói hai nhà chúng ta đã định thân, Đỗ Quyên là vợ Xuân Nhi, dù không có chuyện định thân, Hoàng tiểu tú tài cũng không thể cưới tỳ tỳ. Bằng không, vậy còn là người sao? Có khác gì súc sinh đâu! Các người không hiểu, người đọc sách chú ý mặt mũi thanh danh nhất. Dù Đỗ Quyên không phải là con ruột của Lão Thực huynh đệ, cũng không thể loạn xứng.”

Thôn dân nghe xong, sôi nổi đi hỏi Hoàng gia.

Hoàng Lão Thực nghe chửi nhi tử mình, liền cãi nhau với Lâm Đại Đầu.

Nhưng sao cãi lại hấn!

Những người khác của Hoàng gia đều nén giận, không dám phân bua cũng không dám đấu khẩu, ngay cả Phùng Thị cũng vậy. Hoàng Nguyên càng bất động thanh sắc, âm thầm nghĩ cách.

Cũng có lý do: cha con dòng họ Lâm gia đều ở Hoàng gia hỗ trợ xây nhà. Lúc Lâm Đại Đầu chỉ cây dâu mắng cây hòe, bọn người Thu Sinh, Hạ Sinh đang vui đầu làm việc, vẫn chưa hát đệm; mỗi khi đường đệ nổi giận, Lâm Đại Mãnh quát lớn hấn một hồi, rồi giải thích với Hoàng lão cha, lão cha còn có thể thế nào? Vợ Đại Đầu ở phòng bếp hỗ trợ, cả ngày vẽ mặt đau khổ, Phùng Thị đối mặt nàng, áy náy còn không kịp, nơi nào dám bậy mặt mũi lý luận đấu khẩu!

Cuối cùng, Đỗ Quyên không chịu nổi.

Ngày hôm đó nàng thấy có cơ hội, ngăn Lâm Đại Đầu lại ở bờ ao, cười hi hi hỏi: “Đại Đầu bá bá, cuối cùng người muốn như thế nào? Không bằng ta đem cái mạng này trả cho người, người đỡ phải mệt mỏi tính sổ.”

Lâm Đại Đầu nghe xong bị kiềm hãm, thở phì phò nhìn thiếu nữ.

“Người là đứa con gái không có lương tâm!”

“Nếu ta thật không có lương tâm, Đại Đầu bá bá nhất định muốn cưới ta làm con dâu làm chi? Sợ sớm đã trở mặt hối hôn! Năm đó là ai nói, 'Xem nương Tước Nhi có thể xuống sữa hay không. Nếu có thể xuống sữa, ta lại nghĩ biện pháp khác; nếu không thể xuống sữa, chuyện này dễ làm rồi.' ai mà không biết chứ? Dù không có ai nghe, lão thiên gia cũng có thể nghe!”

Lâm Đại Đầu cả kinh hồn rời khỏi xác, trừng Đỗ Quyên như thấy quỷ.

Đỗ Quyên không để ý tới nét kinh sợ của hấn, nói: “Người nháo như vậy, mặc kệ kết quả như thế nào, ta còn dám tiến vào cửa Lâm gia sao?”

Lâm Đại Đầu vừa sợ vừa lo vừa sinh khí, xị mặt không nói một lời.

Đỗ Quyên biết, hấn chịu thua, nên khuyên nhủ: “Ta đã nói, mặc kệ như thế nào, không được ngại và thím gặt đầu, ta sẽ không tự chủ trương, ngại còn lo lắng cái gì? Làm gì chọc người nói người keo kiệt blah !”

Lâm Đại Đầu cả giận: “Da mặt ta dày, ta còn sợ mất mặt?”

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: “Đại Đầu bá bá già cả da dày, Thu Sinh ca ca bọn họ da rất mỏng đó. Đi thôi, buổi trưa ta làm canh cá chua ngại thích ăn nhất, còn có thịt hầm dương xỉ, còn có măng, rau trộn đậu hủ... Buổi tối còn có bánh bao thịt. Đại Đầu bá bá ngại đừng nóng giận. Mỗi ngày sinh khí, ăn không ngon, ngủ không yên!”

Vì thế, Lâm Đại Đầu không cam nguyện cùng nàng đi về nhà.

Hấn vừa đi vừa oán giận nói: “Đỗ Quyên ngại lớn rồi đừng có kiến thức nông cạn. Đầu óc thông minh sẽ không chọn con rề. Ta nói cho ngại biết, Hoàng Nguyên căn bản so ra kém Xuân Nhi nhà ta ...”

Lải nhải càu nhàu, Đỗ Quyên chỉ cười.

Chương 287

Bóng Dáng Lý Đôn

Sau ngày đó, Lâm Đại Đầu lại không chửi bới Hoàng gia trước mặt người khác nữa.

Nhưng khi Hoàng gia xây dựng 2 sương phòng xong, Lâm gia tam đại trưởng bối đều tới Hoàng gia, hội họp với Hoàng lão cha, Hoàng đại nương và vợ chồng Hoàng Lão Thực, trực tiếp đối diện thương lượng việc hôn nhân của Đỗ Quyên.

Lâm Đại Mãnh tới nhờ vả vợ chồng Nhậm Tam Hòa.

Hoàng gia sương phòng dùng vật liệu phổ thông, công trình cũng không cần thận hoành tráng như Lâm gia, bố cục chủ yếu ở phương diện ở thoải mái, hơn nữa người hỗ trợ nhiều, chỉ tốn năm sáu ngày đã làm xong. Sau đó, người hỗ trợ rời đi, còn lại Hoàng Tiểu Bảo và đám thợ mộc, thợ xây ở lại, chế tác dụng cụ trong phòng, tráng tường lát nền, tường viện vân vân.

Chính vào thời điểm này, lúc chạng vạng kết thúc công việc, Lâm gia đến nhà.

Phòng chính Hoàng gia ngồi đầy người, đứng đầu một thế hệ có: Lâm thái gia, Lâm thái thái, Lâm đại gia, Lâm đại nữ nữ, vợ chồng Lâm Đại Mãnh, vợ chồng Lâm Đại Đầu. Hoàng gia có Hoàng lão cha, Hoàng đại nương, Hoàng Lão Thực, Phùng thị, vợ chồng Nhậm Tam Hòa. Văn bối chỉ có Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên, còn lại cũng không dám đứng gần, chỉ đứng ở phía dưới.

Lâm Đại Đầu trước nói lý do đến, nhắc lại mối hôn ước năm xưa của đôi trẻ.

Vợ Đại Đầu cũng cup mắt gạt lệ nói, khi còn nhỏ Lâm Xuân và Đỗ Quyên quan hệ tốt thế nào, thân thiết ra sao, khắp nơi chiếu cố muội muội, ngoài việc chứng minh Lâm Xuân và Đỗ Quyên là trời ban lương duyên, còn cường điệu ý khác: nếu không có nàng nuôi nấng Đỗ Quyên, Đỗ Quyên khẳng định không sống được, Phùng Thị nhặt nàng về cũng như không. Trước đó Hoàng gia phía trước cũng có 2 đứa con trai, đều nuôi được mấy tháng rồi chết.

Sắc mặt Hoàng gia nhất thời khó coi vô cùng.

Hoàng lão cha sớm được cháu trai căn dặn, nói việc này do hấn ra mặt, bởi vậy cúi đầu không lên tiếng, kiệt lực tha thứ. Hấn không nói lời nào, Hoàng đại nương cũng không dám nói. Hoàng Lão Thực bị lệnh cưỡng chế

không cho mở miệng. Phùng Thị thì không thể chối cãi, bởi vậy không lời nào để nói.

Hai mắt Nhậm Tam Hòa lấp lánh nhìn về phía Đỗ Quyên.

Lâm Đại Đầu nhìn chăm chăm Đỗ Quyên hồi thúc nàng cho câu trả lời thuyết phục.

Bọn người Lâm thái gia nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, xem nàng nói như thế nào.

Đỗ Quyên một lần nữa đối mặt loại chiến trận này, lại là vì việc hôn nhân.

Lúc này đây hoàn toàn khác với lần xảy ra ở tháng tư kia. Lần đó, tuy Lâm gia tới rất nhiều người, nhưng là vì Lâm Xuân câu thân, không khí dĩ nhiên hòa thuận. Lúc này đây, bọn họ lại mang theo khí thế áp đảo lẫm lẫm, mạnh mẽ cùng Hoàng gia tranh đoạt con dâu.

Đỗ Quyên lập tức cảm giác được áp lực này.

Từ khi nàng đi tới nơi này, dù việc nông gia sinh hoạt vất vả, nàng vẫn vui vẻ chịu đựng, thủy chung mỉm cười đối mặt. Chỉ khi đề cập tới việc hôn nhân của nàng, là đất bằng nổi phong ba. Dù nàng từ khi còn trong tã lót đã bắt đầu lên kế hoạch, vẫn một lần lại một lần bị đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhớ tới đủ chuyện xảy ra, trong lòng nàng bỗng dâng lên một nỗi bi thương.

Đến cùng do thiên tính lạc quan, cảm giác này chợt lóe lên rồi lướt qua, nàng lại khoác lên một khuôn mặt tươi cười.

Đang định nói chuyện lại bị Hoàng Nguyên giành trước.

Vừa rồi thần tình của nàng bị hấn bị bắt được, trong lòng đau xót, hơn nữa hấn cũng sớm có mưu tính, nên lên tiếng trước.

Hấn nói: “Đại Đầu bá bá...”

Mới kêu một tiếng đã bị Lâm Đại Đầu không khách khí ngắt lời: “Không có hỏi người! Ta hỏi Đỗ Quyên. Việc này để Đỗ Quyên nói.”

Lâm Đại Mãnh cũng cười nói: “Hoàng phu tử, việc này để Đỗ Quyên quyết định.”

Hoàng Nguyên phát vạt áo dài, thông dong đến gần vài bước, nghiêm nét mặt nói: “Đỗ Quyên nên nói đều đã nói: nàng đau khổ kiên trì, không muốn tùy ý gả cho người, đều có lý do của nàng, không phải là cố ý ngỗ nghịch trưởng bối. Hôm nay ngoại trừ thân phận con gái Hoàng gia, đã là con nuôi cơ khổ. Hoàng gia cũng tốt, Lâm gia cũng thế, đối với nàng đều có cứu mệnh chi ân. Các trưởng bối bày ra trận này, đã làm cho nàng nơm nớp lo sợ, phải biện bạch thế nào đây?”

Trước đó Đỗ Quyên chưa từng an tâm, bây giờ như nhìn thấy Lý Đôn đang đứng trước mặt.

Trên người Hoàng Nguyên có bóng dáng Lý Đôn, phương thức làm việc nàng vô cùng quen thuộc. Nàng kết luận hôm nay sẽ không cùng Lâm gia xung đột, hẳn nhất định sẽ xử lý tốt việc này, như lần trước xử lý thân thích nhà mẹ đẻ nãi nãi tới đây học vậy.

Nhậm Tam Hòa nhìn Hoàng Nguyên trầm tư. Lâm gia tất cả đều im miệng không nói.

Hoàng Nguyên tiếp tục nói: “Việc này dính líu tới văn bối, không bằng do văn bối trả lời vấn đề của các trưởng bối. Nếu không vừa lòng mới hỏi lại Đỗ Quyên. Trước mặt mọi người, văn bối cũng không dám giở thủ đoạn gian lận, các vị còn có gì không yên lòng?”

Lâm Đại Đầu định phản bác, Lâm Đại Mãnh ngăn hấn lại nói: “Vậy thì nghe tiểu phu tử.”

Hoàng Nguyên mừng rỡ, thi lễ một cái với mọi người, nói: “Văn bối trở về nhà mặc dù mới hai tháng, nhưng chuyện cũ cũng nghe không ít. Chư vị thỉnh nghĩ lại: Đỗ Quyên có lỗi gì? Có từng làm có lỗi với người, hoặc làm mất thể thống? Tục ngữ nói 'Một nhà dưỡng nữ bách gia cầu', nếu nàng là người không an phận giữ mình, hoặc là cô gái không có phẩm hạnh, Lâm gia còn muốn cưới nàng làm dâu sao? Nhưng dù nàng có tốt cỡ nào, việc hôn nhân một lần nữa lại làm trái ý trưởng bối, cũng vì tình đời hiếu đạo khó dung hoà. Ngày đó ở phủ thành, Triệu Ngự sử đại nhân từng vì việc này ra phán quyết. Nhưng mà, Lâm gia lại lần nữa dung túng thương tiếc nàng! Vì sao? Sớm biết hôm nay, sao không sớm ra tay bức bách hoặc buông tay? Nếu làm như vậy, chỉ sợ Đỗ Quyên nay không biết đang ở đâu. Văn bối thấy phong cách hành sự của Lâm gia, xem ra tổ tiên có chút lai lịch, Hoàng gia ta hàn môn tiểu hộ sao có thể so với. Ngày đó dung túng Đỗ Quyên, một là xuất phát từ không đành lòng, thứ hai không muốn dùng hành động bá đạo...”

Lâm Đại Mãnh ngắt lời hấn, cười nói: “Lâm gia ta cũng không tốt như tiểu phu tử nói. Mấy năm nay vẫn che chở Đỗ Quyên, chỉ vì khi nàng là dâu Lâm gia ta, bằng không ta mặc kệ chuyện của nàng! Người hỏi lão cha người đi, năm đó có phải cực hận Lâm gia nhúng tay hay không?”

Hoàng Nguyên thấy hấn mở rộng ý đồ, lòng không khỏi trĩu xuống.

Sắc mặt Hoàng lão cha càng thêm âm trầm.

Hoàng Nguyên dừng một chút mới nói: “Đã như vậy, sao không dứt khoát đem việc hôn nhân chúng thực?”

Lâm Đại Mãnh giải thích: “Việc này cũng có lý do: Đỗ Quyên nói việc hôn nhân của nàng Ngự nương nương có sắp xếp. Chúng ta đều cảm thấy Xuân Nhi chính là hôn phu trong mệnh của nàng, cho nên muốn chờ nàng tự

mình cảm nhận, hòa khí kết thành cửa này thân.”

Vợ Đại Mãnh vội hi hả nói: “Đại diệt tử, chúng ta cảm thấy Lâm Xuân mới là phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên, người không giống!”

Nói xong, còn đánh giá Hoàng Nguyên từ đầu đến chân, liên tiếp lắc đầu.

Lâm Đại Mãnh buông mi mỉm cười.

Hắn biết miệng vợ mình lợi hại, tiểu tú tài sợ phải nhúc đầu.

Hoàng Nguyên nói: “Giống hay không, do Đỗ Quyên định đoạt.”

Vợ Đại Mãnh vỗ tay nói: “Cho nên chúng ta mới muốn Đỗ Quyên nói nha! Người lại muốn cướp lời.”

Lâm Đại Đầu nghe xong, cũng như si liếc nhìn Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên không lộ vẻ gì, trả lời: “Đỗ Quyên đã nói qua, là Lâm gia không tin mà thôi, cho nên nàng mới khó xử. Theo văn bói thấy, việc này trước mắt trong lúc cấp thiết cũng không có biện pháp giải quyết, không bằng tạm thời buông, đợi tương lai có chứng cứ lại định đoạt. Thế nào?”

Lâm Đại Đầu thở phì phò hỏi “Người muốn kéo dài?”

Hoàng Nguyên lắc đầu nói: “Đỗ Quyên nói, việc hôn nhân của nàng nhất định muốn Lâm gia cha mẹ nuôi và nữ nương là bà vú gặt đầu, mới có thể định ra. Đại Đầu bá bá còn có gì lo lắng chứ?”

Lâm Đại Đầu cậy mạnh nói: “Nếu nói như vậy, bây giờ ta không gặt đầu. Cũng không cần chờ về sau, cả đời ta đều sẽ không gặt đầu! Cho nên, người sớm làm đẹp ý niệm này. Đỗ Quyên vẫn sẽ gả cho Lâm Xuân!”

Hoàng Nguyên không nói gì nhìn hán tử kia.

Lâm thái gia đột nhiên hỏi: “Nếu về sau vẫn chưa có chứng cứ thì sao?”

Hoàng Nguyên vội cung kính nói: “Văn bói cảm thấy, việc này huyền diệu, nếu Nữ nương nương cho Đỗ Quyên nhắc nhở, nói vậy sẽ không ngại yên không để ý đến. Có lẽ là chưa đến thời điểm. Cho thêm thời gian, việc này chắc chắn có chuyển cơ.”

Lâm thái gia chỉ hơi trầm ngâm, gặt đầu nói: “Cũng tốt. Cứ như vậy đi.”

Nói xong, hắn chuyển hướng Đỗ Quyên, ôn hòa nói: “Đỗ Quyên, chúng ta hôm nay tới đây, không phải tới bức người, chỉ là sợ người thấy không rõ, làm việc. Ta sống hơn một trăm tuổi, tự tin này đôi mắt già này coi như sáng, không có nhìn lầm. Nếu người nói đợi, thì đợi đi. Dù sao người còn nhỏ, không vội gả cho người.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta đã nói với Đại Đầu bá bá như vậy, là hắn không yên lòng.”

Lâm thái gia ý vị thâm trường cười, nói: “Dĩ nhiên có chút không yên lòng!”

Đỗ Quyên xấu hổ, cười tiến lên giúp mọi người châm thêm trà.

Châm trà xong, nàng đi tới bên người Lâm thái gia và Lâm thái thái, khẩn thiết nói: “Thái gia gia, mặc kệ thế nào, đều cảm tạ Lâm gia để mắt ta. Nhưng là, ta không dám nói dối trước bói: ta không đáp ứng việc hôn nhân Lâm gia, không phải là ta không biết tốt xấu, mà là trong lòng ta có cái kết này. Nếu không thể cởi bỏ nó, dù ta gả vào Lâm gia, cũng không có khả năng an tâm làm vợ Lâm gia, sẽ hại Lâm Xuân.”

Lâm thái gia và Lâm thái thái chấn động. Bọn họ nhìn thấy Đỗ Quyên vẫn tươi cười nhưng trong đáy mắt xuất hiện nồng nặc đau thương và bi thống, như từng trải qua kiếp sinh tử!

Hai vị lão nhân bỗng nhiên liền nhớ đến năm đó, Đỗ Quyên còn chưa đủ một tuần tuổi, đã biết chiếu cố Cửu Nhi và Lâm Xuân chơi, còn biết dùng tã giúp Bát Cân chặn nước tiểu, vì sợ hấn tiểu ướt da hổ, không khỏi hoảng sợ kinh hãi

Liên hệ trước mắt, Đỗ Quyên có lai lịch là khẳng định !

Đến cuối cùng Ngự nương nương ở trên người nàng làm thủ đoạn gì?

Trong lòng nàng đang ẩn dấu những gì?

Hai người trao đổi ánh mắt, Lâm thái thái kéo Đỗ Quyên qua, ôn nhu nói: “Đỗ Quyên, thái nãi nãi hiểu được ngươi là cô gái tốt. Nhưng ngươi cũng đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, nghĩ chu toàn chút tổng không sai. Bằng không nếu thật nghĩ sai, tương lai hối hận phải làm sao?”

Đỗ Quyên vội gật đầu, nói: “Đa tạ thái nãi nãi! Ta nhớ. Bằng không, ta cũng sẽ không nói ra 'không được cha mẹ nuôi và Đại Đầu bá bá cho phép sẽ không gả'. Nếu ta thật muốn lừa gạt, ta và Hoàng Nguyên bày kế, người bên ngoài cũng không biết, có phải không?”

Lâm gia nghe lời này đều gật đầu, trong tâm tư đều rất hài lòng.

Chỉ có Lâm Đại Đầu còn không chịu bỏ qua, hỏi cái này hỏi cái kia, rất không yên lòng.

Lâm thái gia trợn trắng mắt nhìn hấn, nói: “Đại Đầu, đừng dài dòng! Đỗ Quyên đã nói rồi, việc hôn nhân của nàng muốn các ngươi gật đầu, ngươi còn có gì mà không yên lòng? Nàng có thể vụng trộm đem mình cho gả đi sao?”

Vợ Đại Mãnh vội cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, Đỗ Quyên nói rất giữ lời.”

Lâm Đại Đầu không phản đối.

Phùng Thị nhẹ nhàng thở ra, đang định đứng dậy thu xếp giữ khách ăn cơm chiều, lại nghe hắn nói: “Vậy thì Đỗ Quyên không thể ở lại Hoàng gia. Bọn họ không phải là chị em ruột, lại có việc này, không tiện ở chung. Ta không cần nàng tới nhà ta, vậy để nàng ở nhà cha mẹ nuôi nàng đi, đỡ phải tương lai gặp chuyện không may.” Nàng nhất thời đen mặt.

Mặt Hoàng Nguyên cũng đỏ lên, giận không kềm được!

Đỗ Quyên không thể nhịn được nữa kêu lên: “Đại Đầu bá bá! Ngươi nói cái gì?”

Lâm Đại Mãnh nhếch miệng, dẫm mạnh đường đệ một cước.

Lâm thái gia trừng mắt nhìn cháu trai, đối với Hoàng lão cha nói: “Đừng để ý đến hắn phóng thích!”

Lâm đại gia cũng mắng: “Đồ hỗn hào, muốn nói cái gì thì nói hả!”

Chương 288

Trong Mùa Xuân

Tình hình này, Hoàng gia tuy rằng bất mãn nhưng không phát tác được.

Tính tình Lâm Đại Đầu rất dễ ý thua thiệt, cố ý trước mặt người nói lời này, bất quá chỉ là khuyên cáo Hoàng Nguyên, miễn cho thiếu niên xúc động làm ra chuyện không thể vãn hồi, chứ không thật muốn Đỗ Quyên đổi chỗ ở.

Đội trưởng bối mắng hấn, hấn mới nói: “Đỗ Quyên, ngươi đừng nóng giận. Đại Đầu bá bá trong lòng gấp, không dùng đầu óc, nói thẳng chút. Ách, ngươi cứ ở lại Hoàng gia đi!”

Đỗ Quyên thờ phì phò nói: “Ta đương nhiên ở Hoàng gia! Chân chính không sợ gì hết.”

Đi mới lạ đó!

Lâm Đại Mãnh thấy mặt Hoàng Nguyên vẫn đỏ hồng chưa tiêu, vội nói sang chuyện khác, nói cho hấn biết đợt giấy đầu tiên đã tạo ra, thỉnh hấn ngày mai đi qua xem, thương nghị phân công cho các nhà.

Hoàng Nguyên thế này mới bỏ qua, cùng hấn thương nghị an bài bước tiếp theo.

Rốt cuộc có giấy dùng, mọi người đều vui mừng.

Về sau không khí tốt lên, Lâm gia ở lại ăn cơm tối mới đi.

Người đầu đi, Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi, Hoàng Ly thu thập rửa dọn. Hoàng lão cha tức giận bất bình giữ Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên lại, hỏi bọn họ tính thế nào. Hấn gấp gáp muốn xả cơn giận này.

Hấn thật vừa hận vừa giận.

Một đứa là dưỡng nữ nhật được, hấn làm gia gia muốn đem nàng gả cho cháu trai nhà mẹ đẻ bà già, không thể thành. Sau này, hấn muốn đem nàng gả cháu ngoại của mình, cũng không thành. Hiện tại, cháu nội hấn muốn cưới nàng, vẫn không thể thành!

Sao hấn có thể nuốt xuống khẩu khí này?

Hoàng Nguyên nhẹ nhàng cười, khuyên gia gia chớ nổi giận, nói hấn sẽ nghĩ cách.

Nhậm Tam Hòa không thêm đề ý Hoàng lão cha, chỉ hỏi Đỗ Quyên: “Ngươi quyết định?”

Đỗ Quyên gật gật đầu, giống như vô tình nói: “Quyết định. Dượng đừng để ý. Xe đến trước núi ắt có đường, ta luôn có biện pháp.”

Chẳng biết tại sao, nàng có một dự cảm mãnh liệt: cảm thấy Hoàng Nguyên nhất định có thể khôi phục ký ức kiếp trước của Lý Đôn. Gần đây cảm giác này đặc biệt rõ rệt. Cho nên, nàng mới dám cùng Lâm gia định ra ước định kia.

Ánh mắt Nhậm Tam Hòa chuyển hướng về Hoàng Nguyên, thật lâu không nói.

Buổi tối, người một nhà sau khi thu thập xong, bốn anh chị em đều tụ tập trong phòng Hoàng Nguyên. Hoàng Nguyên chỉ điểm Hoàng Ly thư chữ, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên chen nhau trên ghế mỹ nhân. Một người thêu thùa may vá, một người đọc sách. Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng Hoàng Nguyên nói nhỏ, cùng ánh đèn ngẫu nhiên có thanh âm, tràn đầy ấm áp.

Những ngày gần đây, bọn họ mỗi đêm đều cùng nhau qua như vậy. Một là dùng chung cây đèn, cũng tiết kiệm chút; hai là phương tiện học tập, mệt mỏi còn có thể nói giỡn với nhau, thêm tình cảm ruột thịt.

Nhưng rất rõ ràng, đêm nay chị em hẳn có chút không yên lòng.

Từ lúc bùng ra bí mật Đỗ Quyên không phải Hoàng gia thân nữ, trong lòng Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly thậm chí có ý nghĩ khác. Đỗ Quyên như ty muội ruột, mà không dễ dàng tìm Hoàng Nguyên về, càng khiến các nàng hết sức trân trọng. Cho nên, nghe trưởng bối nói muốn đem Đỗ Quyên gả cho Hoàng Nguyên, các nàng thật sự rất vui vẻ.

Nhưng quan hệ của Hoàng gia và Lâm gia không tầm thường, cảm tình của các nàng đối với Lâm Xuân càng bất đồng, thêm những lời đồn đãi gần đây, đêm nay Lâm gia trưởng bối lại tìm tới cửa, niềm vui vẻ không còn thuần túy như xưa nữa.

Hoàng Ly nhìn nhìn ca ca có chút thất thần, rồi nhìn về phía nhị tỷ tỷ, bỗng nhiên khép quyển sách lại, tay nhỏ che lên miệng, ngáp một cái nói: “Ta mệt, muốn đi ngủ trước. Đại tỷ tỷ, người còn thêu thùa may vá? Người đi nấu nước với ta được không? Ta một mình sợ hãi.”

Hoàng Tước Nhi mờ mịt ngẩng đầu, đột nhiên tỉnh ngộ, vội nói: “Ta cũng mệt. Đỗ Quyên, ta đi trước nấu nước, người bận rộn xong thì về.”

Vừa nói vừa thu thập kim chỉ khay đan, nhấc chân xuống tháp.

Đỗ Quyên đáp ứng một tiếng, nhìn theo hai ty muội đi ra ngoài, thế này mới nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên cũng nhìn về phía nàng.

Hai người lẳng lẳng ngưng mắt nhìn, phảng phất thoát khỏi cái thời không này.

Một hồi lâu, Hoàng Nguyên mới nhẹ giọng nói: “Người không muốn nói gì với ta sao?”

Đỗ Quyên không lên tiếng, lại nhìn ngọn đèn mờ nhạt, nhẹ nhàng hát lên.

Hoàng Nguyên mừng rỡ, nhớ tới bài hát kia “nhân quý tình chưa xong”, không biết lần này nàng hát bài gì khác với bài hát kia, nên ngưng thần lắng nghe.

Đỗ Quyên hát bài “trong mùa xuân”. Đây là bài ca Lý Đôn rất thích.

Nói thật, tính cách nàng đơn thuần không thể thấu hiểu bài hát này. Lý Đôn nói nàng đừng suy nghĩ quá nhiều, mỗi một bài hát kinh điển, mỗi người sẽ có lĩnh ngộ khác nhau, không cần nhất định phải thể hội cảm giác tang thương giãỵ dựa kia, chỉ cần nhớ trong cuộc sống đơn giản vui sướng, sẽ vĩnh viễn ở “trong mùa xuân” .

Đêm nay, ở sơn thôn nơi dị thế, nàng lần nữa hồi ức giai điệu kia.

Mới hát được hai câu, nàng bỗng nhiên xúc động.

Xâu lại những ngày đơn giản của kiếp trước, tựa như khâu thành một vòng cổ vui vẻ, nàng thành nơi cất chứa đồ cổ. Vài năm tách ra với Lý Đôn, về sau gặp lại, sắc thái đặc biệt tựa như ngủ đông, rồi được “mùa xuân” nảy mầm tích tụ năng lượng.

Hình ảnh mùa xuân đó vĩnh viễn dừng lại trong tánh mạng của nàng!

Ở thời không này, nàng đã sinh hoạt được mười bốn năm.

Hàng năm đều có một mùa xuân sáng lạn rực rỡ như thế.

Mùa xuân hàng năm, nàng như cũ vui đùa trong mùa xuân.

Nhưng là, nàng nhin không được nhìn trời hát ra tiếng lòng của mình:

Giờ phút này ta ngưng mắt nhìn mùa xuân rực rỡ,

Vẫn ấm áp như lúc xưa.

Dung nhan ta càng tuyệt mỹ hơn xưa,

Đang ở tuổi dậy thì.

Nhưng ta lại không cam tâm như vậy,

Năm tháng cho ta vô tận mê mang.

Tại đây dưới ánh nắng tươi sáng của mùa xuân,

Nước mắt ta không cầm được chảy xuôi.

Có lẽ có một ngày, ta già cả không nơi nương tựa,

Xin giữ lại cho ta ánh sáng của ngày đó.

Như thật có một ngày, ta lặng yên rời đi,

Xin hãy chôn ta trong mùa xuân này!

Ca từ được nàng cải biên, chính là hình dung cuộc sống trước mắt nàng.

Nàng đắm chìm trong trong tiếng ca của mình, roi lệ đầy mặt.

Lý Đôn thì sao, hẳn nghe bài ca này có nhớ được không?

Nàng quay đầu nhìn về phía Hoàng Nguyên, thấy hắn đang nhú mi suy tư.

Trong mắt hắn không có cảm xúc, chỉ có mê mang và khó hiểu.

Đỗ Quyên đột nhiên đau triệt nội tâm!

Ca như thế này, khề giọng hát sẽ không truyền tải hết ý vị. Huống chi, hẳn thương thức là , là , nếu không nữa thì cũng là hùng hồn đại khí ; hẳn thương thức tiếng đàn yên tĩnh chậm rãi, còn có tiếng tiêu tiếng trúc địch du dương; nhạc rock... cách hẳn quá xa!

Hoàng Nguyên nghe ca khúc này, cảm thấy bên trong có tưởng nhớ, có giã dựa, thật khó hiểu. Hẳn tinh tế suy nghĩ “Khi đó” “Vãng tích” “Không cam tâm” “Mê mang” đều ẩn hàm ngụ ý, nên thấy kinh hãi. Bỗng liếc mắt nhìn thấy thiếu nữ mỉm cười hai mắt đắm lệ, đau thương như vậy, như chờ đợi một tương lai và hi vọng không thể đến mà tuyệt vọng!

Cười so với khóc càng làm hắn khó chịu, nước mắt nóng bỏng tim hắn.

Hắn vội vàng kéo tay nàng nói: “Bài hát này là...”

Hắn cảm thấy, trong lòng Đỗ Quyên chôn một thiên đại bí mật không thể cho ai biết. Hẳn không dám cưỡng cầu nàng nói ra. Hẳn cũng biết, nàng sẽ không nói ra được, trừ phi có một ngày, hắn có thể chứng thực hẳn chính là phu quân kiếp trước của nàng.

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, thu hồi tâm thần, khề giọng đọc ca từ, sau đó nói: “Làm người trong hồng trần cuộn cuộn, bị danh lợi cùng yêu hận tình thù quán quanh, nên bản thân mê muội, người sẽ không chú ý nhớ tới mùa xuân nhiều năm trước, vô dục vô cầu, đơn giản chất phác vui sướng! Người cố gắng gào thét, giã dựa muốn trở về quá khứ, lại không thoát được gông xiềng trong lòng...”

Hoàng Nguyên lắng lắng nghe, giống Đỗ Quyên của năm đó, nhưng khó gọi nổi xúc động trong hẳn.

Chỉ vì nhân sinh của hẳn tràn ngập phần chấn, chưa từng trải qua tư vị mê mang thất chí; Chỉ vì tâm tính hẳn đơn thuần rõ ràng, không quá lo lắng thành bại được mất.

Cả ngày hẩn chìm trong cảm kỳ thư họa, tâm cảnh trong suốt, không thể thấu hiểu gông xiềng trong miệng Đỗ Quyên...

Nhưng là, hẩn nhìn ra đêm nay Đỗ Quyên không thích hợp, trong lòng nôn nóng, ánh mắt xoay chuyển, vội đi đến bên cái đàn trên bàn ngồi xuống. Tiếng đàn vang lên, làn điệu tươi mát thanh thoát chảy xuôi, bồng bồng sức sống.

Đây là bài dương xuân bạch tuyết.

Đỗ Quyên từ từ bình tĩnh trở lại, lắng nghe.

Tựa hồ là Lý Đôn khê giọng giảng giải cho nàng từng chút từng chút: mỗi một chuyện nhỏ đều bao hàm sinh hoạt thú vị; mỗi một ngày rất bình thường, đều là trời cao ban ân...

Hoàng Nguyên thấy trên mặt nàng lại lộ ra nét tươi cười tinh thuần, yên lòng, đàn xong bài dương xuân bạch tuyết, lại tiếp bài bình sa lạc nhận.

Đang đàn, bỗng nhiên cách vách truyền đến tiếng rống to: “Đàn cái gì mà đàn? Ồn chết! Đêm hôm khuya khoắt, có cho người ta ngủ hay không?”

Là Lâm Đại Đầu!

Thanh âm của hẩn thập phần phần nộ.

Gần đây Hoàng Ly học đàn, sớm tối gì âm ỉ bên tai hẩn, hẩn đã nhẫn đến không thể nhẫn hơn; hơn nữa oán niệm với Hoàng Nguyên rất sâu, nên đối với đàn cổ cũng thông hận, nên Hoàng Nguyên đàn, hẩn cũng cảm thấy khó nghe vô cùng.

Đây là cái gì nha, làm sao so được với tiếng tiêu Xuân Nhi của hẩn!

Chẳng những so kém tiếng tiêu của Xuân Nhi, ngay cả tiếng cưa gỗ của Xuân Nhi còn dễ nghe hơn!

Hoàng Nguyên đang chuyên chú đánh đàn bị hẩn rống sợ tới mức tay run một cái, thiếu chút nữa làm cho chiếc đàn huyền bị gãy.

Đỗ Quyên cũng bị quấy nhiễu, buồn bực nói: “Đừng đàn nữa! Ta không thể trâu vào hẩn!”

Thở phì phò nhấc chân đi về phòng ngủ.

Lúc đi tinh thần thoải mái, không còn thất không như trước.

Ngày kế, đợt giấy đầu tiên của xưởng tạo giấy thôn Thanh Tuyền ra lò, các nhà luận theo công sức và trách nhiệm khác nhau, đều được phân rất nhiều giấy trắng. Ngoại trừ giấy dùng để viết chữ vẽ tranh, thậm chí còn được chia giấy dùng cho nhà xí, giấy hồ dán cửa sổ, thôn dân thích đến mức điên rồi.

Đỗ Quyên cầm xấp giấy lên nhìn khen: “Chất lượng cũng không tệ lắm.”

Hoàng Nguyên cười nói, tay nghề Trần gia nổi danh. Vì hắn thường đi tới xưởng quan sát, cố ý nói tỉ mỉ các loại yêu cầu về giấy, cũng đề không ít ý kiến, sư phó tạo giấy liền căn cứ theo yêu cầu của hắn làm ra ba loại giấy này, nói sau này chỉ làm 3 loại.

Đỗ Quyên thấy hắn nói như nắm trong lòng bàn tay, thần thái càng làm cho nàng thêm quen thuộc.

Nhớ tới chuyện hôm qua, trong lòng nàng vừa động.

Vừa rồi nàng đang định ra sau nhà hái rau, nên nhét một cái rổ lớn vào tay hắn, nói: “Đi, giúp ta hái rau đi.”

Hoàng Nguyên cầm rổ không biết làm sao, nói: “Ta?”

Phảng phất không thể tin vào tai của mình.

Hoàng Tước Nhi ở bên cạnh thấy, vội vàng nói: “Ta đi, ta đi.”

Đỗ Quyên lại nói: “Muốn hắn đi!”

Rồi hướng Hoàng Nguyên nói: “Ngươi không thể đi hái rau?”

Hoàng Nguyên chớp chớp mắt, bỗng nhiên gật đầu nói: “Có thể!”

Rồi cầm rổ dẫn đầu đi, Đỗ Quyên cười đuổi theo.

Sau lưng, Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đều kinh ngạc ngẩn người.

Mùa thu là mùa của nhiều loại rau củ, cải thảo và củ cải tươi non trong đất. Lúc này, rau xanh trong vườn chính là rau dền, cải thìa, mấy luống rau xanh biếc nhìn phi thường đẹp mắt.

Đỗ Quyên đi đến luống củ cải, ý bảo Hoàng Nguyên ngồi xổm xuống kéo củ cải ra. Còn nàng thì đứng ở bên cạnh, giới thiệu các loại rau dưa theo mùa cho hắn biết, cùng với nấu nướng ra sao, nói khô cả họng.

Hoàng Nguyên nhìn đám củ cải thực thích, xuống tay kéo bó lớn.

Vừa kéo, vừa vụng trộm liếc nhìn Đỗ Quyên một cái, thấy nàng nói thập phần hăng say, mình lại nghe thấy rất mơ hồ, không khỏi có chút chột dạ, “Đỗ Quyên, ta... ta chưa từng làm qua cái này, cho nên không thể lĩnh ngộ tinh hoa âm thực...”

Đỗ Quyên đưa tay cản hắn, nói: “Không hiểu, thì lắng nghe. Còn có, rau củ đừng kéo loạn. Muốn nhổ cây lớn như vậy, phải kéo từng cây một. Ngươi nhỏ như vậy, chỗ này sẽ thành đất cằn sỏi đá!”

Hoàng Nguyên nghe xong ha hả cười rộ lên, theo nàng chỉ điềm, từng cây nhổ lên.

Mắt Đỗ Quyên theo dõi tay hắn, miệng tiếp tục nói: “Đợi người giúp chúng ta nhóm lửa, ta làm gỏi củ cải cho người ăn, màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái.”

Hoàng Nguyên trước thập phần vui vẻ, sau đó mở to hai mắt nói: “Thieu... Nhóm lửa?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu nói: “Uh, người nhóm lửa!”

Không để ý tới hắn xấu hổ, lại hỏi: “Ngày mai lên núi, người có đi hay không?”

Hoàng Nguyên vội vàng nói: “Đi! Tại sao không đi? Lần trước đi mặc dù mệt, nhưng cảm thụ hết sức bất đồng. Khó trách Lâm Xuân” nói đến đây, hắn cuống quýt chuyển câu chuyện”Ta phải học tiền nhân trồng trọt, việc nông gia dĩ nhiên muốn thử. Trừ bỏ thể hội dân sinh khó khăn, nông dân làm kinh tế, hái quả trong núi cũng có hứng thú khác. Ta dĩ nhiên muốn đi.”

Đỗ Quyên rất hài lòng câu trả lời của hắn, một lòng tính toán làm thế nào cho hắn khôi phục ký ức.

Nhưng khi nàng thực hiện lại bị người nhà cực lực phản đối.

Buổi trưa, Hoàng Nguyên vừa mới ngồi xuống trước bếp lò, còn chưa sò vào cặp gắp than, Hoàng Tước Nhi đã đuổi tới đẩy hắn, “Người ở đây làm cái gì? Đi mau! Xem một đầu tro rồi.”

Đỗ Quyên vội nói để hắn thử xem đi, coi như rèn luyện.

Hoàng Tước Nhi đầy mặt bất khả tư nghị nhìn muội muội, hỏi: “Rèn luyện? Nấu cơm! Không đi học, không dạy học? Tương lai hắn nấu cơm, vợ hắn làm cái gì?”

Nói đến đây, nhớ tới cái gì, nghi ngờ nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên đành phải giải thích nói Hoàng Nguyên chỉ là muốn thử xem chơi thôi.

Hoàng Nguyên cũng nhanh chóng gật đầu, nói hắn thấy bọn tử muội vất vả, nên muốn thử, không phải thật muốn học nấu cơm.

Hoàng Tước Nhi trợn trắng mắt oán trách nhìn hắn, nói: “Việc này thì có cái gì! Nhà ai không phải như vậy. Người đi đọc sách của người đi, đừng ở đây làm loạn thêm. Có công phu dạy người, chúng ta sớm nấu xong cơm.”

Đỗ Quyên chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Nguyên đi ra ngoài.

Chạng vạng, Hoàng Nguyên tan học xong, dùng chổi quét sân.

Mới quét một chút, Hoàng Lão Thực khiêng cuốc từ bên ngoài vào, thấy thế vội nhét cuốc vào tay hắn, nói cảm ra hành lang để, tự mình cầm lấy chổi quét.

Liên tục bị ngăn trở, Đỗ Quyên chưa từ bỏ ý định, như trước tranh thủ thời gian sai sử Hoàng Nguyên làm này làm kia.

Tình hình này bị Phùng Thị phát giác, sầm mặt hỏi nàng muốn làm cái gì, còn nói đê đê người dạy học cũng kiêm tiền, chưa để người nuôi.

Đỗ Quyên hết cách, đành phải nói muốn giúp đê đê nhớ lại một vài chuyện.

Lúc nói lời này, nàng không dám nhìn Phùng thị, rất sợ nàng truy rõ nguyên do.

Nhưng Phùng Thị cũng không truy hỏi thêm, lại nói: “Làm mấy việc này là nhớ được? Ta thấy không bằng người đi miếu nương nương thắp thêm hai nén hương, nấu vài món ăn cúng bái còn tốt hơn. Đỗ Quyên, người quá không thành tâm! Có việc cầu Ngu nương nương, nên đi đập đầu thắp hương sớm tối. Đã lâu Ngu nương nương không tìm người hả?”

Đỗ Quyên ngạc nhiên trừng lớn mắt

Thật nương cho rằng, Ngu nương nương thường xuyên bái phỏng nàng sao!

Nàng không bao giờ nghĩ tới chuyện này, nên suy sụp muốn buông tha ý tưởng kêu Hoàng Nguyên làm việc .

Nhưng là, không thể kêu hấn làm việc, lên núi thì vẫn có thể.

Bởi vì hấn thích lên núi, thường mượn có theo người ta đi lên núi, đi xem chung quanh.

Vì lên núi, Hoàng Nguyên thu xếp việc dạy học: cho các học sinh học 1 ngày, củng cố luyện tập 1 ngày. Dù sao nhà bọn họ cũng bận rộn, thường xin nghỉ, hấn an bài như vậy rất hợp ý bọn họ.

Sáng sớm hôm sau, 3 chị em Đỗ Quyên đồng loạt ra cửa, mang Hoàng Nguyên vào núi.

Hoàng Tiểu Bảo cũng đi. Hấn vốn làm nghề mộc ở nhà đại bá, bởi nghe Hoàng Nguyên bọn họ náo nhiệt bàn tính, tâm ngứa cũng muốn nghỉ một ngày, cùng bọn họ lên núi săn thú hái thảo sản. Đám người Hoàng lão cha sợ Hoàng Nguyên gặp chuyện không may, nên đồng ý cho hấn đi cùng, để chiếu ứng chút.

Chương 289

Khó Xử Người Yêu

Phùng Thị và Hoàng Lão Thực dĩ nhiên dặn đi dặn lại nhi tử cẩn thận, còn nghiêm khắc ra lệnh cho đám người Hoàng Tước Nhi, không thể mang đệ đệ đi tới vùng núi cao hiểm trở.

Huynh đệ tử muội đều đáp ứng, vây quanh Hoàng Nguyên đi ra.

Trời còn sớm, trong bóng mờ mờ lung, hai người một hổ đứng bên ngoài.

Hoàng Tiểu Bảo tiến lên trước nhìn kỹ, kêu lên: “Thu Sinh ca ca!”

Lại nhìn kỹ một người khác, là Hạ Sinh, trên vai khiêng thiết xoa cái đỉnh ba, chĩa ba; Thu Sinh lưng đeo cung tiễn, còn khoác thêm một cái bọc đơn giản, có vẻ như ra ngoài săn thú.

“Các người đây là?” Hoàng Tiểu Bảo nghi ngờ.

“Chờ các người!” Thu Sinh đơn giản nói.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn tư thế bọn họ, cũng biết là đang chờ bọn hắn. Chỉ là hắn rất ngạc nhiên vì bọn họ mang theo Hoàng Nguyên, không có khả năng đi xa, cũng không có khả năng đi vào rừng sâu núi thẳm. Thu Sinh đi theo bọn họ, không thể săn được thú tốt.

Hắn ngạc nhiên, Hoàng Ly cũng nghi hoặc, hỏi: “Thu Sinh ca ca muốn theo chúng ta?”

Hạ Sinh không nhịn được xen vào nói: “Như thế nào, không thể đi với các người? Mấy người các người toàn là con gái, còn mang theo một thư sinh vô dụng, chỉ có Tiểu Bảo mạnh chút, chúng ta đi, không là vừa vặn giúp đỡ? Quay đầu có người trượt té, cũng có người khiêng đứng không?”

Nói xong đi về phía Hoàng Tước Nhi, chìa tay ra đỡ lấy cái gùi sau lưng nàng.

Hoàng Tước Nhi nghe khẩu khí hắn không đúng, một mặt đỡ gùi xuống cho hắn, vừa thừa dịp đánh hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Người nói cái gì vậy!”

“Ta nói không đúng sao?” Hạ Sinh bất mãn chỉ Hoàng Nguyên, “Hắn đi tay không, đồ đạc đều do các người cầm. Đã lớn như vậy rồi, còn bắt tử tử muội muội bận tâm. Không có năng lực thì đừng lên núi!”

Hoàng Nguyên không thể nói câu gì.

Hoàng Tước Nhi cả giận nói: “Đúng! Người sầm mặt làm cái gì? Ai thiếu người bạc?”

Hạ Sinh: “...”

Đỗ Quyên có chút hiểu: hai huynh đệ này phụng lệnh Lâm Đại Đầu, đi theo giám sát nàng và Hoàng Nguyên.

Nghĩ rõ ràng xong, nàng vừa buồn cười cũng không phản ứng.

Nàng không sinh khí, cũng không sợ bọn họ giám thị.

Thêm 2 thanh niên đi theo cũng tốt, nơi nào trong núi cũng tràn ngập nguy hiểm.

Nàng lập tức cười nói: “Vây thì thật sự tốt quá. Thu Sinh ca ca, có người cùng Hạ Sinh ca ca, trong lòng càng an tâm. Cũng không sợ. Chúng ta đi thôi. Như Gió, đi!”

Như Gió “sru” một tiếng liền lui đi trước.

Vì thế mọi người đồng loạt xuất phát.

Thu Sinh muốn giúp Đỗ Quyên cầm gùi. Đỗ Quyên từ chối, nói nàng công nổi.

Hắn lại hỏi Hoàng Ly, Đỗ Quyên vội nói: “Thu Sinh ca ca, mặc kệ nàng đi. Những vật này có tính là gì, cũng không nặng, vừa lúc làm rèn luyện. Lúc trở về khẳng định có nhiều đồ, khi đó phiền toái Thu Sinh ca ca.”

Thu Sinh hỏi: “Sao hắn không rèn luyện?”

Đỗ Quyên không cần hỏi cũng biết hắn đang nói Hoàng Nguyên, vừa định trả lời, Hoàng Nguyên đã nói tiếp: “Ta cũng luyện ở nhà. Nhưng hôm nay bọn họ nói muốn đi xa, cước lực ta yếu nhất, ít cầm vài thứ, đỡ phải bị mệt bị thương ngược lại làm liên lụy bọn họ.”

Thu Sinh vội hỏi: “Đi xa? Các người muốn đi đâu?”

Ngụ ý, mang theo Hoàng Nguyên còn có thể đi đâu? Đến cùng cũng loanh quanh phụ cận thôn Thanh Tuyền thôi.

Hoàng Ly giong già nói: “Chúng ta đi con đường ra ngoài núi.”

Đỗ Quyên giải thích: “Vì muốn cho đệ đệ quen thuộc con đường ra vào núi, các đỉnh núi phụ cận, rừng cây đều nhận rõ, tương lai đỡ bị lạc đường.”

Ở trong núi, đường xá thôn xóm phụ cận đương nhiên muốn biết rõ.

Thu Sinh “Hừ” một tiếng, không hề lên tiếng.

Hoàng Nguyên biết nay huynh đệ Lâm gia không thích hắn, cũng không thềm để ý, tự cùng Hoàng Tiểu Bảo nói chuyện. Hoàng Tiểu Bảo, Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly thay phiên nhau nói cho hắn biết hoàn cảnh chung quanh. Huynh đệ tỷ muội hưng trí rất tốt.

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi lùi lại phía sau, nói thì thầm.

Hạ Sinh cảm thấy Hoàng Tước Nhi không có trụ cột võ công như Đỗ Quyên và Hoàng Ly, cũng không mạnh mẽ lợi hại bằng các nàng, bởi vậy chiều cố nàng chu đáo, công gùi của nàng không tính, còn lo nàng thấy không rõ đường đi, bởi vậy nắm tay nàng đi.

Hoàng Tước Nhi không xấu hổ, để hấn nắm. Bọn họ cuối năm nay thành thân, nên thân cận chút, mọi người cũng không thềm để ý. Chỉ là nàng còn băn khoăn chuyện vừa rồi, bởi vậy thấp giọng trách Hạ Sinh không cho đệ đệ mặt mũi: “Người đối với hấn như vậy, còn coi hấn là đệ đệ ta sao?”

Ở vấn đề này, Hạ Sinh lại không chịu nhượng bộ.

Hấn cũng thấp giọng nói: “Vậy Xuân Nhi thì sao? Xuân Nhi không phải là đệ đệ ta à?”

Hoàng Tước Nhi không trả lời, hồi lâu nói: “Vậy người cũng không thể làm mặt làm mày với hấn.”

Hạ Sinh cả giận: “Ta bày mặt mũi? Tối như vậy sao người nhìn thấy được?”

Hoàng Tước Nhi nâng giờ một tay còn lại lên đánh hấn một cái, nói: “Người còn ý! Coi ta là gốc tử nghe không hiểu hả?”

Hạ Sinh không thể chối cãi, nên cãi chày cãi cối nói: “Hấn vốn chính là thư sinh vô dụng.” Ngẫm nghĩ lại thêm một câu: “Chỉ biết dạy học!”

Hoàng Tước Nhi kiêu ngạo nói: “Biết dạy học còn không tính là năng lực à?”

Hạ Sinh lầu bầu nói: “Có gì đặc biệt hơn người! Xuân Nhi cũng không vào thư viện sao? Hấn làm bình phong còn đưa đi kinh thành đó!”

Miệng cùng Hoàng Tước Nhi tranh biện nhưng không quên chiếu ứng nàng. Thấy mây cái bóng đen phía trước sôi nổi bước nhanh qua, hoặc là ra sức đập mạnh, liền biết là có hổ, hấn vội vàng dừng lại, khom lưng xem cẩn thận mới kéo chặt tay Hoàng Tước Nhi, dặn dò: “Theo sát ta, dùng sức, bước nhanh nhảy!”

Hoàng Tước Nhi vội mượn lực cùng với hấn dùng sức nhảy qua.

Qua đi xong Hạ Sinh mới thả lỏng, một lần nữa cùng nàng tranh luận vấn đề vừa rồi.

Hoàng Tước Nhi không để ý tới hấn, lại hỏi: “Buổi sáng lúc đi đã ăn gì chưa, có đói bụng không?”

Hạ Sinh lắc đầu nói: “Chưa ăn.”

Hoàng Tước Nhi vội nói: “Trong sọt ta có bánh bột ngô, người ăn 2 cái.”

Hạ Sinh không chịu, nói: “Đợi trời sáng hẳn rồi ăn. Trời tối đường không dễ đi, lỡ người ngã té lộn mèo một cái thì phiền.”

Trong lòng Hoàng Tước Nhi ám áp mềm mại, liền kêu một tiếng: “Hạ Sinh ca ca!”

Hạ Sinh đáp lại cực nhanh: “Ai. Chuyện gì? Cần phải... Cái kia ?”

Hoàng Tước Nhi vội vàng lắc đầu nói: “Không phải. Ta chỉ muốn, chuyện của Đỗ Quyên và Xuân Nhi, hai ta không xen vào có được hay không? Hai ta không làm chủ được không nói, kẹt ở bên trong còn khó xử. Hai bên đều là đệ đệ, nói như thế nào cũng không đúng, thì để trưởng bối quyết định là tốt nhất.”

Hạ Sinh trầm mặc.

Trong bóng tối, không biết sắc mặt của hắn thế nào.

Cúi đầu bước đi, hắn lại nhẹ giọng nói: “Sao ta không hiểu được. Nhưng Tước Nhi, đệ đệ người có bản lĩnh như vậy, tương lai còn muốn làm quan, cưới ai không mà không được, tại sao phải nhất định cưới Đỗ Quyên chứ? Hắn là đệ đệ nàng, làm sao cũng thấy ngược tai. Xuân Nhi từ nhỏ đã thân thiết với Đỗ Quyên, ai không biết chứ? Người không hiểu được, lúc này Xuân Nhi trở về, rất thương tâm ...”

Nói xong mũi cay cay, thanh âm trở nên khàn khàn.

Xuân Nhi thông minh, lại có thể làm việc, được cha mẹ thích, so với đứa con út Đông Sinh càng được sủng ái hơn. Hắn từng ghen tị với hắn, thầm oán cha mẹ bất công. Nhưng là, khi nhìn thấy bộ dáng cô đơn thương tâm của đệ đệ luôn được trưởng bối nâng niu trong tay kia, hắn liền đau lòng, cũng bất chấp Hoàng Nguyên là đệ đệ Tước Nhi, mà thống hận hắn.

Xuân Nhi không giống đại ca Thu Sinh, cũng không giống hắn.

Nếu là Thu Sinh, khẳng định sẽ cuồng nộ phát giận. Nếu là hắn, cũng sẽ nhất quyết không tha theo Đỗ Quyên triền nháo. Nhưng Xuân Nhi lại không nói một lời, giấu chuyện thương tâm ở trong lòng, ai cũng không nói, một mình chịu đựng.

Đệ đệ như vậy càng làm hắn đau lòng.

Trong đám huynh đệ, hắn giống Lâm Đại Đầu nhất: lo lắng cho gia đình, càng bao che khuyết điểm hơn. Cho nên, hắn đau lòng đệ đệ, vài ngày nay ăn ngủ không ngon, dù là Hoàng Tước Nhi cũng dám trước mặt nàng mặt chê bai đệ đệ nàng. Thậm chí hắn còn len lén nghĩ: Hoàng Nguyên đã bị mất 14 năm, tại sao phải trở về? Không có hắn, đại tỷ phu hắn dĩ nhiên sẽ chăm sóc cho nhạc phụ nhạc mẫu trước lúc lâm chung.

Đương nhiên, lời này không thể nói cho Tước Nhi biết.

Hoàng Tước Nhi nghe Thu Sinh nói xong, không lời nào để nói, cũng buồn chết!

Sầu tình đầy cõi lòng, nàng càng nắm chặt tay Hạ Sinh.

Đây là sự ỷ lại của cả đời nàng, nàng rất sợ mất đi hắn.

Đi tới trước, mặt trời dần dần lộ ra, cây cối núi non đều rõ ràng.

Đỗ Quyên đánh giá chung quanh, phát hiện bọn họ đang đi ở chân núi. Quẹo qua ngọn núi này, thông qua một cái sơn cốc sẽ vào rừng rậm, rồi phải leo núi. Nàng liền nói cho Hoàng Nguyên biết.

Sau khi trời sáng hẳn, Hoàng Nguyên không tìm được hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sáng sớm, sơn cốc rừng cây sương mù phiêu đãng, trong tai chỉ nghe tiếng suối nước róc rách, chim bói cá một tiếng tiếp theo một tiếng kêu to, nhưng chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy hình.

Hắn đi thử hồng học, lại tham lam nhìn cảnh trí trên đường, dưới chân không khỏi thất tha thất thểu, va chạm, thỉnh thoảng dẫm cao đập thấp, hoặc bắt tri bắt giác lệch khỏi đường lộ, đi vào bụi cỏ ven đường, bị bụi gai đâm vào quần áo.

Mỗi khi hắn bị trục trặc, Đỗ Quyên Hoàng Ly đều vây quanh ân cần thăm hỏi.

Hoàng Tiểu Bảo cũng đỡ hắn vài lần, Đỗ Quyên lúc nào cũng nhắc nhở hắn chú ý dưới chân.

Thu Sinh vẫn mắt lạnh nhìn, lúc này thật nhịn không được, lên tiếng nói: “Người lớn như vậy, nếu đi không được thì đừng đi. Đã đi thì đừng hoảng chút. Đi đường cũng cần người lo, con nít mấy tuổi trong thôn cũng mạnh hơn người! Người cho là đang du sơn ngoạn thủy hả? Người du sơn ngoạn thủy cũng không sao, chẳng lẽ chúng ta đều phải hầu người?”

Hoàng Nguyên nghe xong thần sắc ngượng ngùng, trả lời: “Thu Sinh đại ca nói đúng.”

Cũng không tranh cãi với hắn, chỉ chuyên tâm nhìn chân mình, vùi đầu gáp rút lên đường. Chỉ là, ngửi các loại khí tức hương vị hỗn hợp của núi rừng, nghe tiếng nước chảy chim hót, hoặc mắt thoáng nhìn cảnh trí mới lạ, lại tò mò muốn nhìn.

Đỗ Quyên thấy hắn như vậy, vội nói: “Chờ đến nơi thì tốt rồi.”

Hoàng Nguyên mỉm cười với nàng, ý bảo nàng yên tâm, hắn tốt lắm.

Hoàng Ly khó chịu, chạy đến bên người ca ca, nắm hắn đi.

Như vậy, có nàng dẫn dắt, Hoàng Nguyên đưa mắt nhìn quanh cũng không có gì đáng ngại.

Hoàng Nguyên cảm kích lắc lắc tay muội muội, ngược lại không hề nhớ thương phong cảnh, kêu nàng nói cho hắn biết các loài vật trong núi, hắn nói cho nàng biết tri thức trên sách vở. Hai huynh muội càng nói càng hưng phấn, sau đó Hoàng Tiểu Bảo cũng dính vào.

Thu Sinh không âm dương quái khí đả kích Hoàng Nguyên, mà gấp rút vài bước đuổi kịp Đỗ Quyên.

Đi một hồi, hắn đột nhiên hỏi: “Vì sao ngươi chấp nhận Hoàng Nguyên?”

Đỗ Quyên không biết từng nghe bao nhiêu người hỏi mình vấn đề này, chỉ biết cười khỏ. Lâm Xuân hiểu nàng như vậy, nàng cũng không thể thuyết phục hắn, huống chi người không biết nội tình.

Nhưng không để ý tới khẳng định không được.

Nàng tăng tốc đi về phía trước, Thu Sinh cũng đuổi theo.

Đói kéo xa khoảng cách với đám người phía sau, Đỗ Quyên mới thả chậm cước bộ, nghiêng đầu hỏi: “Vậy Thu Sinh ca ca thì sao, sao đến bây giờ chưa tìm được người thích hợp?”

Thu Sinh nghe xong bị kiềm hãm: hắn không thể tâm sự với người khác về vấn đề này.

Trầm mặc một lúc, hắn tựa hồ có chút sáng tỏ, lại có chút không chịu thôi nàng mới ở chung mấy ngày với Hoàng Nguyên đã thích hắn?

Chương 290

Khó xử người yêu

Phùng Thị và Hoàng Lão Thực dĩ nhiên dặn đi dặn lại nhi tử cẩn thận, còn nghiêm khắc ra lệnh cho đám người Hoàng Tước Nhi, không thể mang đệ đệ đi tới vùng núi cao hiểm trở.

Huynh đệ tỷ muội đều đáp ứng, vây quanh Hoàng Nguyên đi ra.

Trời còn sớm, trong bóng mờ朦胧 lung, hai người một hồ đứng bên ngoài.

Hoàng Tiểu Bảo tiến lên trước nhìn kỹ, kêu lên: "Thu Sinh ca ca!"

Lại nhìn kỹ một người khác, là Hạ Sinh, trên vai khiêng thiết xoa (cái đỉnh ba, chĩa ba); Thu Sinh lưng đeo cung tiễn, còn khoác thêm một cái bọc đơn giản, có vẻ như ra ngoài săn thú.

"Các ngươi đây là?" Hoàng Tiểu Bảo nghi ngờ.

"Chờ các ngươi!" Thu Sinh đơn giản nói.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn tư thế bọn họ, cũng biết là đang chờ bọn hắn. Chỉ là hắn rất ngạc nhiên vì bọn họ mang theo Hoàng Nguyên, không có khả năng đi xa, cũng không có khả năng đi vào rừng sâu núi thẳm. Thu Sinh đi theo bọn họ, không thể săn được thú tốt.

Hắn ngạc nhiên, Hoàng Ly cũng nghi hoặc, hỏi: "Thu Sinh ca ca muốn theo chúng ta?"

Hạ Sinh không nhịn được xen vào nói: "Như thế nào, không thể đi với các ngươi? Mấy người các ngươi toàn là con gái, còn mang theo một thư sinh vô dụng, chỉ có Tiểu Bảo mạnh chút, chúng ta đi, không là vừa vặn giúp đỡ? Quay đầu có người trượt té, cũng có người khiêng đúng không?"

Nói xong đi về phía Hoàng Tước Nhi, chìa tay ra đỡ lấy cái gùi sau lưng nàng.

Hoàng Tước Nhi nghe khẩu khí hắn không đúng, một mặt đỡ gùi xuống cho hắn, vừa thừa dịp đánh hắn một cái, nhỏ giọng nói: "Ngươi nói cái gì vậy!"

"Ta nói không đúng sao?" Hạ Sinh bắt mắt chỉ Hoàng Nguyên, "Hắn đi tay không, đồ đạc đều do các ngươi cầm. Đã lớn như vậy rồi, còn bắt tỷ tỷ muội muội bận tâm. Không có năng lực thì đừng lên núi!"

Hoàng Nguyên không thể nói câu gì.

Hoàng Tước Nhi cả giận nói: "Đúng! Ngươi sầm mặt làm cái gì? Ai thiếu người bạc?"

Hạ Sinh: "..."

Đỗ Quyên có chút hiểu: hai huynh đệ này phụng lệnh Lâm Đại Đầu, đi theo giám sát nàng và Hoàng Nguyên.

Nghĩ rõ ràng xong, nàng vừa buồn cười cũng không phản ứng.

Nàng không sinh khí, cũng không sợ bọn họ giám thị.

Thêm 2 thanh niên đi theo cũng tốt, nơi nào trong núi cũng tràn ngập nguy hiểm.

Nàng lập tức cười nói: "Vậy thì thật sự tốt quá. Thu Sinh ca ca, có người cùng Hạ Sinh ca ca, trong lòng càng an tâm. Cũng không sợ. Chúng ta đi thôi. Như Gió, đi!"

Như Gió "sru" một tiếng liền lui đi trước.

Vì thế mọi người đồng loạt xuất phát.

Thu Sinh muốn giúp Đỗ Quyên cầm gùi. Đỗ Quyên từ chối, nói nàng công nổi.

Hắn lại hỏi Hoàng Ly, Đỗ Quyên vội nói: "Thu Sinh ca ca, mặc kệ nàng đi. Những vật này có tính là gì, cũng không nặng, vừa lúc làm rèn luyện. Lúc trở về khẳng định có nhiều đồ, khi đó phiền toái Thu Sinh ca ca."

Thu Sinh hỏi: "Sao hắn không rèn luyện?"

Đỗ Quyên không cần hỏi cũng biết hắn đang nói Hoàng Nguyên, vừa định trả lời, Hoàng Nguyên đã nói tiếp: "Ta cũng luyện ở nhà. Nhưng hôm nay bọn họ nói muốn đi xa, cước lực ta yếu nhất, ít cầm vài thứ, đỡ phải bị mệt bị thương ngược lại làm liên lụy bọn họ."

Thu Sinh vội hỏi: "Đi xa? Các người muốn đi đâu?"

Ngụ ý, mang theo Hoàng Nguyên còn có thể đi đâu? Đến cùng cũng loanh quanh phụ cận thôn Thanh Tuyền thôi.

Hoàng Ly giong giọng nói: "Chúng ta đi con đường ra ngoài núi."

Đỗ Quyên giải thích: "Vì muốn cho đệ đệ quen thuộc con đường ra vào núi, các đỉnh núi phụ cận, rừng cây đều nhận rõ, tương lai đỡ bị lạc đường."

Ở trong núi, đường xá thôn xóm phụ cận đương nhiên muốn biết rõ.

Thu Sinh "Hừ" một tiếng, không hề lên tiếng.

Hoàng Nguyên biết nay huynh đệ Lâm gia không thích hắn, cũng không thèm để ý, tự cùng Hoàng Tiểu Bảo nói chuyện. Hoàng Tiểu Bảo, Đỗ Quyên

cùng Hoàng Ly thay phiên nhau nói cho hắn biết hoàn cảnh chung quanh. Huỳnh đệ tử muội hưng trí rất tốt.

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi lùi lại phía sau, nói thì thầm.

Hạ Sinh cảm thấy Hoàng Tước Nhi không có trụ cột võ công như Đỗ Quyên và Hoàng Ly, cũng không mạnh mẽ lợi hại bằng các nàng, bởi vậy chiêu cố nàng chu đáo, công gùi của nàng không tính, còn lo nàng thấy không rõ đường đi, bởi vậy nắm tay nàng đi.

Hoàng Tước Nhi không xấu hổ, để hắn nắm. Bọn họ cuối năm nay thành thân, nên thân cận chút, mọi người cũng không thèm để ý. Chỉ là nàng còn băn khoăn chuyện vừa rồi, bởi vậy thấp giọng trách Hạ Sinh không cho đệ đệ mặt mũi: "Người đối với hắn như vậy, còn coi hắn là đệ đệ ta sao?"

Ở vấn đề này, Hạ Sinh lại không chịu nhượng bộ.

Hắn cũng thấp giọng nói: "Vậy Xuân Nhi thì sao? Xuân Nhi không phải là đệ đệ ta à?"

Hoàng Tước Nhi không trả lời, hồi lâu nói: "Vậy người cũng không thể làm mặt làm mày với hắn."

Hạ Sinh cả giận: "Ta bày mặt mũi? Tôi như vậy sao người nhìn thấy được?"

Hoàng Tước Nhi nâng gờ một tay còn lại lên đánh hắn một cái, nói: "Người còn ý! Coi ta là ngọc tử nghe không hiểu hả?"

Hạ Sinh không thể chối cãi, nên cãi chày cãi cối nói: "Hắn vốn chính là thư sinh vô dụng." Ngẫm nghĩ lại thêm một câu: "Chỉ biết dạy học!"

Hoàng Tước Nhi kiêu ngạo nói: "Biết dạy học còn không tính là năng lực à?"

Hạ Sinh lầu bầu nói: "Có gì đặc biệt hơn người! Xuân Nhi cũng không vào thư viện sao? Hắn làm bình phong còn đưa đi kinh thành đó!"

Miệng cùng Hoàng Tước Nhi tranh biện nhưng không quên chiếu ứng nàng. Thấy mấy cái bóng đen phía trước sôi nổi bước nhanh qua, hoặc là ra sức đạp mạnh, liền biết là có hổ, hắn vội vàng dừng lại, khom lưng xem cẩn thận mới kéo chặt tay Hoàng Tước Nhi, dặn dò: "Theo sát ta, dùng sức, bước nhanh nhảy!"

Hoàng Tước Nhi vội mượn lực cùng với hắn dùng sức nhảy qua.

Qua đi xong Hạ Sinh mới thả lỏng, một lần nữa cùng nàng tranh luận vấn đề vừa rồi.

Hoàng Tước Nhi không để ý tới hắn, lại hỏi: "Buổi sáng lúc đi đã ăn gì chưa, có đói bụng không?"

Hạ Sinh lắc đầu nói: "Chưa ăn."

Hoàng Tước Nhi vội nói: "Trong sọt ta có bánh bột ngô, người ăn 2 cái."

Hạ Sinh không chịu, nói: "Đợi trời sáng hẳn rồi ăn. Trời tối đường không dễ đi, lỡ người ngã té lộn mèo một cái thì phiền."

Trong lòng Hoàng Tước Nhi ám áp mềm mại, liền kêu một tiếng: "Hạ Sinh ca ca!"

Hạ Sinh đáp lại cực nhanh: "Ai. Chuyện gì? Cần phải... Cái kia?"

Hoàng Tước Nhi vội vàng lắc đầu nói: "Không phải. Ta chỉ muốn, chuyện của Đỗ Quyên và Xuân Nhi, hai ta không xen vào có được hay không? Hai ta không làm chủ được không nói, kẹt ở bên trong còn khó xử. Hai bên đều là đệ đệ, nói như thế nào cũng không đúng, thì để trưởng bối quyết định là tốt nhất."

Hạ Sinh trầm mặc.

Trong bóng tối, không biết sắc mặt của hắn thế nào.

Cúi đầu bước đi, hắn lại nhẹ giọng nói: "Sao ta không hiểu được. Nhưng Tước Nhi, đệ đệ người có bản lĩnh như vậy, tương lai còn muốn làm quan, cưới ai không mà không được, tại sao phải nhất định cưới Đỗ Quyên chứ? Hắn là đệ đệ nàng, làm sao cũng thấy ngược tai. Xuân Nhi từ nhỏ đã thân thiết với Đỗ Quyên, ai không biết chứ? Người không hiểu được, lúc này Xuân Nhi trở về, rất thương tâm..."

Nói xong mũi cay cay, thanh âm trở nên khàn khàn.

Xuân Nhi thông minh, lại có thể làm việc, được cha mẹ thích, so với đứa con út Đông Sinh càng được sủng ái hơn. Hắn từng ghen tị với hắn, thậm chí oán cha mẹ bất công. Nhưng là, khi nhìn thấy bộ dáng cô đơn thương tâm của đệ đệ luôn được trưởng bối nâng niu trong tay kia, hắn liền đau lòng, cũng bất chấp Hoàng Nguyên là đệ đệ Tước Nhi, mà thống hận hắn.

Xuân Nhi không giống đại ca Thu Sinh, cũng không giống hắn.

Nếu là Thu Sinh, khẳng định sẽ cuồng nộ phát giận. Nếu là hắn, cũng sẽ nhất quyết không tha theo Đỗ Quyên triền nháo. Nhưng Xuân Nhi lại không nói một lời, giấu chuyện thương tâm ở trong lòng, ai cũng không nói, một mình chịu đựng.

Đệ đệ như vậy càng làm hắn đau lòng.

Trong đám huynh đệ, hắn giống Lâm Đại Đầu nhất: lo lắng cho gia đình, càng bao che khuyết điểm hơn. Cho nên, hắn đau lòng đệ đệ, vài ngày nay ăn ngủ không ngon, dù là Hoàng Tước Nhi cũng dám trước mặt nàng mặt chề bai đệ đệ nàng. Thậm chí hắn còn len lén nghĩ: Hoàng Nguyên đã bị mất 14 năm, tại sao phải trở về? Không có hắn, đại tỷ phu hắn dĩ nhiên sẽ chăm sóc cho nhạc phụ nhạc mẫu trước lúc lâm chung.

Đương nhiên, lời này không thể nói cho Tước Nhi biết.

Hoàng Tước Nhi nghe Thu Sinh nói xong, không lời nào để nói, cũng buồn chết!

Sầu tình đầy cõi lòng, nàng càng nắm chặt tay Hạ Sinh.

Đây là sự ỷ lại của cả đời nàng, nàng rất sợ mất đi hắn.

Đi tới trước, mặt trời dần dần lộ ra, cây cối núi non đều rõ ràng.

Đỗ Quyên đánh giá chung quanh, phát hiện bọn họ đang đi ở chân núi. Quẹo qua ngọn núi này, thông qua một cái sơn cốc sẽ vào rừng rậm, rồi phải leo núi. Nàng liền nói cho Hoàng Nguyên biết.

Sau khi trời sáng hẳn, Hoàng Nguyên không tìm được hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sáng sớm, sơn cốc rừng cây sương mù phiêu đảng, trong tai chỉ nghe tiếng suối nước róc rách, chim bói cá một tiếng tiếp theo một tiếng kêu to, nhưng chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy hình.

Hắn đi thử hồng học, lại tham lam nhìn cảnh trí trên đường, dưới chân không khỏi thất tha thất thểu, va chạm, thỉnh thoảng dẫm cao đập thấp, hoặc bắt tri bắt giác lệch khỏi đường lộ, đi vào bụi cỏ ven đường, bị bụi gai đâm vào quần áo.

Mỗi khi hắn bị trục trặc, Đỗ Quyên Hoàng Ly đều vây quanh ân cần thăm hỏi.

Hoàng Tiêu Bảo cũng đỡ hắn vài lần, Đỗ Quyên lúc nào cũng nhắc nhở hắn chú ý dưới chân.

Thu Sinh vẫn mắt lạnh nhìn, lúc này thật nhịn không được, lên tiếng nói: "Người lớn như vậy, nếu đi không được thì đừng đi. Đã đi thì đừng hoảng chút. Đi đường cũng cần người lo, con nít mấy tuổi trong thôn cũng mạnh hơn người! Người cho là đang du sơn ngoạn thủy hả? Người du sơn ngoạn thủy cũng không sao, chẳng lẽ chúng ta đều phải hầu người?"

Hoàng Nguyên nghe xong thần sắc ngưng ngùn, trả lời: "Thu Sinh đại ca nói đúng."

Cũng không tranh cãi với hắn, chỉ chuyên tâm nhìn chân mình, vùi đầu gáp rút lên đường. Chỉ là, người các loại khí tức hương vị hỗn hợp của núi rừng, nghe tiếng nước chảy chim hót, hoặc mắt thoáng nhìn cảnh trí mới lạ, lại tò mò muốn nhìn.

Đỗ Quyên thấy hắn như vậy, vội nói: "Chờ đến nơi thì tốt rồi."

Hoàng Nguyên mỉm cười với nàng, ý bảo nàng yên tâm, hắn tốt lắm.

Hoàng Ly khó chịu, chạy đến bên người ca ca, nắm hắn đi.

Như vậy, có nàng dẫn dắt, Hoàng Nguyên đưa mắt nhìn quanh cũng không có gì đáng ngại.

Hoàng Nguyên cảm kích lắc lắc tay muội muội, ngược lại không hề nhớ thương phong cảnh, kêu nàng nói cho hắn biết các loài vật trong núi, hắn nói cho nàng biết tri thức trên sách vở. Hai huynh muội càng nói càng hưng phấn, sau đó Hoàng Tiểu Bảo cũng dính vào.

Thu Sinh không âm dương quái khí đã kích Hoàng Nguyên, mà gấp rút vài bước đuổi kịp Đỗ Quyên.

Đi một hồi, hắn đột nhiên hỏi: "Vì sao ngươi chấp nhận Hoàng Nguyên?"

Đỗ Quyên không biết từng nghe bao nhiêu người hỏi mình vấn đề này, chỉ biết cười khở. Lâm Xuân hiểu nàng như vậy, nàng cũng không thể thuyết phục hắn, huống chi người không biết nội tình.

Nhưng không để ý tới khẳng định không được.

Nàng tăng tốc đi về phía trước, Thu Sinh cũng đuổi theo.

Đói kéo xa khoảng cách với đám người phía sau, Đỗ Quyên mới thả chậm cước bộ, nghiêng đầu hỏi: "Vậy Thu Sinh ca ca thì sao, sao đến bây giờ chưa tìm được người thích hợp?"

Thu Sinh nghe xong bị kiềm hãm: hắn không thể tâm sự với người khác về vấn đề này.

Trầm mặc một lúc, hắn tựa hồ có chút sáng tỏ, lại có chút không chịu thôi nàng mới ở chung mấy ngày với Hoàng Nguyên đã thích hắn?

Chương 291

Đẹp nhất là tình yêu

Lên núi, cây cối rậm rạp. Trong rừng, khí trời và đất hòa hợp.

Tỷ muội Đỗ Quyên thỉnh thoảng đi lệch ra khỏi đường mòn, bốn phía tìm kiếm nấm rừng, nhìn thấy thảo dược cũng thừa thớt không chịu buông tha, dùng cái cốc nhỏ đào lên bỏ vào trong túi. Đi tìm sâu hơn, ngẫu nhiên nhìn thấy cây dẻ, còn muốn dừng lại hái hạt dẻ, hô huynh gọi muội gọi người.

Cứ như vậy, tốc độ chậm lại.

Hoàng Nguyên và Hoàng Tiểu Bảo thì không có gì, cùng bận việc thập phần vui vẻ. Thu Sinh huynh đệ lại không lấy mấy thứ đó, bọn họ đi săn thú. Nhưng phần lớn núi bọn họ đi qua đều bằng phẳng, thôn dân thường đến nên chỉ có một ít động vật nhỏ tầm thường, bị tỷ muội nàng la hét âm ỉ, sớm không biết chui đi đâu hết rồi. Bọn họ lại không thể bỏ lại mọi người một mình đi vào rừng sâu, chỉ đành chờ tỷ muội nàng làm xong mới đi tiếp.

Vài lần như vậy, Đỗ Quyên nhận ra không ổn, vội hỏi Hoàng Ly đi mau.

"Có Thu Sinh ca ca và Hạ Sinh ca ca ở đây, chúng ta không sợ, đi xa chút, đi về phía Hoàng Phong Lĩnh bên kia đi. Bên đó rừng già cây nhiều, chúng ta có thể nhặt nấm, Thu Sinh ca ca cũng có thể săn thú."

Nàng đề nghị với mọi người như vậy.

Thu Sinh và Hạ Sinh đương nhiên vui vẻ, lại đưa mắt hoài nghi nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên nghe xong cao hứng, nói mình mỗi ngày sáng sớm luyện quyền, thân mình xương cốt cường kiện hơn, chạy nổi; dù có mệt chút cũng là rèn luyện, càng không thể lùi bước.

Thu Sinh nhân tiện nói: "Vậy đi thôi!", rồi dẫn đầu đi trước.

Hoàng Nguyên vội vàng đuổi theo.

Vì sao hấn cao hứng như vậy?

Bởi lần trước vào núi hấn đi qua Hoàng Phong Lĩnh một lần, biết chỗ đó còn rất nhiều kỳ đỉnh tuyết bích, khe sâu u cốc, trên núi lại nhiều tùng cao xanh biếc, cảnh sắc tuyệt nhất, ước gì trở lại xem lần nữa. Lần trước hấn lần đầu vào núi, chân đi mệt mỏi, sợ tới mức mềm nhũn nên không nhìn kỹ, sau đó nhớ tới mới thấy đáng tiếc.

Đã định đích đến, mọi người không trì hoãn nữa, vùi đầu gấp rút lên đường.

Hoàng Phong Lĩnh gần thôn Thanh Tuyền, đường đi từ thôn gần hơn từ ngoài núi vào rất nhiều, cho nên không đến buổi trưa bọn họ đã đến nơi, chọn một ngọn núi phụ cận, đi vào rừng cây.

Thu Sinh, Hạ Sinh vẫn không tách ra huynh muội Hoàng gia.

Người trẻ tuổi thích náo nhiệt, hơn nữa Hạ Sinh gần như dính vào bên người Hoàng Tước Nhi, kéo cũng kéo không ra, miễn bàn tới chuyện kêu hấn tách ra. Dù sao hấn cũng không để ý đến săn thú, so với đại ca, hấn không giỏi chuyện săn thú, đơn giản là bồi Tước Nhi.

Hạ Sinh không đi, Thu Sinh cũng không chịu cô đơn rời đi.

Tay nghề săn thú của Hoàng Tiểu Bảo cũng là nửa vùi hời hợt, cũng không muốn rời đệ đệ muội muội, bởi vậy nói: "Tước Nhi tỷ tỷ, các người nhỏ giọng chút. Ta theo các người săn gà rừng, thả trở về báo cáo kết quả là được. Cánh rừng già này tối tăm rậm rạp, nhìn thật đáng sợ, ta không dám vào đâu!"

Lời mới nói xong, đám người Hoàng Nguyên cười to, chim rừng hoảng hốt bay lên.

Hoàng Tiểu Bảo vội la lên: "Đều nhỏ giọng chút!"

Mọi người nhin không được, thấp giọng cười.

Thu Sinh nói với hấn: "Cứ đi theo bọn họ cũng không phải cách. Chúng ta đi trước, bọn họ theo sau, không rời bọn họ xa là được, có việc hô một tiếng là có thể nghe thấy."

Hoàng Tiểu Bảo gật đầu. Hai người đi vào trong rừng phụ cận tìm kiếm.

Trong nhóm, Hoàng Ly hưng phấn nhất, cùng Như Gió chạy trước. Khi thì khom lưng chui qua tàng cây, khi thì nghiêng người tránh bụi gai, khi thì lại dùng tay đẩy nhánh cây, tránh trái tránh phải, miệng còn kêu sợ hãi liên tục, nhìn thấy cái gì cũng kêu.

Hoàng Tước Nhi không yên lòng muội muội, hường ra phía trước hô: "Hoàng Ly, đừng chạy nhanh như vậy! Cẩn thận chút! Đỗ Quyên, người quản nàng chút!"

Đỗ Quyên kêu lên: "Hoàng Ly, người chờ chúng ta nữa. Nếu gặp gấu chó to, coi người làm điểm tâm ăn, nhìn người khóc đi."

Hoàng Ly chưa bao giờ ở trong núi bị thiệt, nên không biết trời cao đất rộng, trả lời: "Nào có! Không phải còn có Như Gió sao, sợ gấu chó gì!"

Đỗ Quyên bắt đắc dĩ, vội đuổi theo sau nàng.

Nàng lại nhớ tới Hoàng Nguyên, quay đầu dặn hấn cẩn thận đi theo mình.

Hoàng Nguyên lặn lội đường xa đến, sớm mệt muốn chết rồi, bởi vậy ngoài việc theo sau bọn tử muội, không thể cố hơn nữa. Cũng may tùy ý là có thể nhìn thấy cỏ thụ khe suối ven đường, không cần hấn để ý tìm kiếm, đập vào mắt đều là cảnh đẹp. Nghe Đỗ Quyên dặn dò, hấn thở hồng hộc cười nói: "Ta không sao. Người trông coi muội muội đi."

Ai, trái ngược, không phải hấn nên che chở nàng sao?

Lại nói Hạ Sinh, gắt gao hộ bên người Hoàng Tước Nhi, lúc nào cũng sẵn sàng gạt nhánh cây mở lối cho nàng đi. Thấy nàng duỗi cổ nhìn muội muội phía trước, bộ dáng không yên lòng, không nhịn được nói: "Người là "Khiêng Bò Tát qua sông", mình còn chưa lo xong còn lo cho nàng? Nên tự lo cho mình thì hơn! Nàng từ nhỏ đã đã rồi, mạnh hơn người không biết bao nhiêu."

Hoàng Tước Nhi sắc giọng: "Nàng mới bao lớn!"

Hạ Sinh liếc mắt nói: "Nhỏ nữa cũng mạnh hơn người!"

Trong lòng hấn, Hoàng Tước Nhi vừa nhã nhận lại thiện lương, là người chịu thua thiệt nhất trong đám chị em Hoàng gia. Hoàng Ly giao hoạt quý tinh, mới không cần người bận tâm. Đỗ Quyên càng không cần phải nói, 2 tuổi đã biết dạy Hoàng Tước Nhi đánh người, có thể chịu thiệt sao?

Hoàng Tước Nhi không cùng hấn tranh, bới thấy phía bên trái khu rừng có nấm, vội muốn đi nhặt.

Hạ Sinh ra lệnh: "Người đứng ở đây đừng nhúc nhích, ta đi nhặt! Chui tới chui lui, cẩn thận coi chừng cành cây quét vào mặt."

Hoàng Tước Nhi vô pháp, đành đứng đợi hấn.

Hạ Sinh nhặt hết đám nấm mới tiếp tục đi.

Nhất thời Hoàng Tước Nhi lại nhìn thấy một đám hạt dẻ, lại muốn đi ngắt lấy.

Hạ Sinh không cho, nói: "Thứ đó mới lớn chút, ăn không ra miếng, lao lực làm cái gì? Đợi khi tìm được cây dẻ, hái chút hạt dẻ mới là đúng đắn."

Hoàng Tước Nhi kiên trì nói, hạt dẻ tuy nhỏ, rang thơm nhất, nhất định phải hái.

Hạ Sinh không lay chuyển được nàng, thở phì phò nói: "Người đứng đợi ta, ta đi hái. Đám lông đó đều là gai, nếu đâm trúng cho người khóc đi!"

Hoàng Tước Nhi thấy hấn che chở mình, việc này cũng không cho làm, cái kia cũng không cho đi, vừa cảm động vừa then thùng, lại không tiện nói hấn, đành phải theo hấn. Thấy hấn xuyên qua bụi cây đến trước mặt đám gai kia, vội hô: "Trong sọt có cây kéo. Dùng kéo cắt, đừng để gai đâm tay."

Hạ Sinh cao giọng đáp: "Biết."

Quả nhiên từ trong sọt lấy ra một cây kéo, cắt lấy cái cầu gai đã già nở ra, bóc ra hạt dẻ nhỏ. Mắt sức nửa ngày mới được một nhúm tay, trong lòng thầm oán Tước Nhi, hạt nhỏ như vậy, lấy làm cái gì?

Lúc hần trở lại nơi cũ đã không thấy Hoàng Tước Nhi, nhất thời bị dọa trắng mặt.

Tìm loạn bốn phía, thấy thiếu nữ đang hái son tra cách đó không xa.

Thấy nàng, trái tim hần mới trở về trong ngực. Hần nổi giận ùng ùng chạy tới, mắng: "Đã nói ngươi đừng có chạy lung tung, sao ngươi vẫn chạy tới đây? Coi chừng bị rấn cắn. Son tra chua loét, có gì mà ăn chứ!"

Hoàng Tước Nhi thấy hần nổi giận, vội cười nói: "Con gái chúng ta thích ăn chua. Nhìn xem, trái lớn lại hồng nữa."

Nói xong đem trái son tra lớn xoa xoa trên người, đưa lên miệng hần làm cho hần thử.

Hạ Sinh thấy nàng mang về khăn cầu và nũng nịu, động lòng không thể tả, lại thêm bàn tay trắng nõn đưa son tra hồng đến bên miệng, nào chịu được hấp dẫn, liền cắn một ngụm, quả nhiên cảm thấy chua ngọt thập phần ngon miệng, ngon hơn bình thường nhiều.

Hần sầm mặt nói: "Được rồi. Khi nào gặp nữa, chờ ta đi hái."

Hoàng Tước Nhi "Ân" một tiếng, mím môi cười, nói: "Đi thôi."

Chủ động nắm tay hần, đi về phía trước đuổi theo đám người Đỗ Quyên.

Đến giữa sườn núi, chợt nghe Hoàng Ly phía trước hô to: "Tro thụ hoa", hoan hô không thôi. Bọn họ nhìn nhau cười, biết có hạt dẻ để hái. Vì tro thụ hoa là một loại nấm mọc dưới gốc cây dẻ, có tro thụ hoa, dĩ nhiên có cây dẻ.

Bọn họ chạy qua nhìn, quả nhiên có 2 cây dẻ thật lớn. Trên cây cũng có, rớt dưới tàng cây cũng có, đều là quả gai nhọn hình cầu. Đương nhiên, dưới đất cũng có chút tro thụ hoa. Từng đoá từng đoá hoa nở rộ, từng cánh chong lên nhau.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly ngồi cẩn thận thu thập. Hoàng Nguyên cũng hiếu kỳ ngồi xem.

Hai mắt Hoàng Tước Nhi lúc này toả sáng chạy tới, "Đề ta hái một cái!"

Đỗ Quyên cười tránh ra, chỉ trước mặt nói: "Chỗ này cho ngươi hái."

Hoàng Tước Nhi vui sướng hài lòng vội tiến lên ngồi xỏ xuống.

Loại nấm hương này ngon nhất, hơn nữa rất khó gặp.

Ở núi dựa vào núi, bốn phía thôn Thanh Tuyền là núi kéo dài có vô số bảo, nuôi dưỡng mọi người trong núi. Nhưng những thứ dễ hái trên núi phụ cận thường bị hái hết. Muốn tìm thứ tốt, phải đi xa vào núi sâu, trong nhà cần

có tráng lao động, hơn nữa không sợ khổ mệt và nguy hiểm, mới có thể tìm được.

Đỗ Quyên học chút võ công, thật giúp trong nhà không ít. Hôm nay đi theo Thu Sinh bọn họ, lại mang theo Như Gió, dũng khí càng lớn, tìm được thứ tốt là tất nhiên.

Lập tức, nàng thấy đại tỷ và tiểu muội đều bận rộn hái nấm, liền đứng dậy.

Rồi nhìn cây dẻ, quay đầu hướng Hoàng Nguyên cười.

Hoàng Nguyên nhanh chóng hỏi: "Người muốn làm gì?"

Đỗ Quyên đem gùi buông, cười nói: "Lên cây!"

Hoàng Nguyên vội nói: "Người được sao? Đừng tinh nghịch bị té xuống."

Đỗ Quyên nhỏ giọng nói: "Trẻ con trong núi ai mà không biết leo cây? Lờn này đừng để cho Hạ Sinh ca ca nghe, quay đầu lại châm biếm người."

Hoàng Nguyên mỉm cười, nói: "Mặc hấn trào phúng thế nào, chỉ cần người không cười là được. Người thật muốn leo cây? Vậy ta ở bên dưới tiếp. Không, hay là ta cùng người leo lên? Khi còn nhỏ ta cũng leo cây."

Đỗ Quyên vội vàng khoát tay nói: "Người muốn leo cây, đợi về nhà hãy leo."

Nói xong, đi đến dưới tàng cây, hai tay duỗi ra, vịn thân cây leo lên trên.

Hoàng Nguyên thế nhưng rất hưng phấn, hướng lên trên hô: "Dùng sức! Cẩn thận rớt xuống!"

Hạ Sinh khinh bỉ trừng mắt nhìn hấn một cái, nói thảm một tiếng: "Thiếu kiến thức!", rồi cũng buông gùi xuống, dặn dò Hoàng Tước Nhi: "Ta cũng leo lên. Người cẩn thận chút, đừng để cầu gai đâm. Trước không cần vội vã nhặt, chờ chúng ta hái hạt dẻ trên cây xong hết hãy nhặt."

Hoàng Tước Nhi vội đáp ứng.

Hạ Sinh dùng đao tước hai cây gậy gỗ, đưa một cây cho Đỗ Quyên, mình cầm một cây, leo lên mé khác của cây đó. Đợi leo lên cây, liền dùng gậy gỗ đánh trái dẻ xuống.

Nhất thời, một đám cầu gai rơi xuống.

Ba người dưới tàng cây đều vui vẻ hô, mặt đầy nét vui sướng.

Hoàng Ly hưng phấn nói với ca ca: "Quanh đây đều không có, không nghĩ đến đây trên cây còn có. Lần này có thể tìm được một gùi hạt dẻ đó."

Hoàng Nguyên nói: "Nhà chúng ta hái không ít, có thể ăn hết sao?"

Hoàng Ly trách: "Hạt dẻ còn ngại nhiều? Đợi mùa đông không có chuyện gì, thì ăn. Nấu ngũ vị hương ăn, rang ăn, nướng ăn, nấu canh uống... Còn phải

đưa thân thích nữa! Nhà ông ngoại nhiều anh em bà con và biểu tở mọi như vậy, bao nhiêu ăn mà không hết?"

Hoàng Nguyên nghe cảnh tượng sinh hoạt hưng vượng, ha hả cười rộ lên.

Chương 292

Người bò qua núi

Hoàng Tước Nhi thấy trên cây đánh không sai biệt lắm, an bài đệ muội:

"Đem tất cả nấm bỏ vào một cái sọt, chừa ra 2 cái gùi đựng hạt dẻ, không thì một người cũng không xuể."

Ba người vội vàng làm.

Khi có được gùi trống, Hoàng Tước Nhi phân công Hoàng Nguyên tìm hạt dẻ rơi dưới tàng cây, bởi vì có trái cầu gai chín nổ tung, hạt dẻ bên trong rớt ra ngoài; nàng thì cùng Hoàng Ly dùng kéo cắt cầu gai.

Hạ Sinh nhanh tay, đánh hết cầu gai trên cây, liền leo xuống.

Hắn thấy Hoàng Tước Nhi đang cắt hạt dẻ, vội nói: "Ta đến."

Rồi đoạt lấy kéo liền bắt đầu cắt.

Hoàng Tước Nhi không có công cụ, không chịu nổi rồi rảnh, nên nhặt một cái cầu gai nổ tung, cẩn thận tách ra lấy hạt dẻ. Đang tập trung tinh thần, bị Hạ Sinh nhìn thấy, vội vàng nói: "Ngươi dùng tay hả?"

Hoàng Tước Nhi sợ tới mức tay run lên, liền bị gai đâm.

Hạ Sinh thấy ngón trỏ của nàng ứa máu, vừa đau lòng lại sinh khí, cầm ngón tay nhét vào trong miệng mút. Phun ra vài ngụm nước miếng có máu xong, lại kêu Hoàng Ly lấy thuốc cùng vải bông đến băng bó. Vừa làm vừa trách cứ nàng sao không cẩn thận. Theo ý của hắn, nếu hôm nay hắn không đi theo, không chừng toàn thân Hoàng Tước Nhi sẽ bị thương.

Hắn chỉ lo lắng nhải, bỗng nhiên cảm thấy hơn nửa ngày không nghe thấy Hoàng Tước Nhi lên tiếng, cho rằng nàng tức giận hoặc là đau đến khóc, cuống quýt nhắc mắt nhìn nàng. Chỉ thấy hai má thiếu nữ ửng đỏ, đôi mắt long lanh, môi đỏ mọng hơn lúc ăn sơn tra, đang nhìn hắn, vẻ mặt như vui như oán, muốn nói lại thôi.

Hắn nhất thời đực người, ngây ngốc nhìn nàng.

Như có một loại mê hoặc, thúc đẩy hắn chậm rãi ghé sát vào "sơn tra".

Hoàng Tước Nhi nhìn hai má gần trong gang tấc, càng thêm thẹn thùng, đẩy hắn ra, thấp giọng nói: "Ngươi làm cái gì? Để người nhìn thấy biết nói sao đây. Còn có, ta nào có đàn như ngươi nói chứ? Trước đây ta cũng thường lên núi đều không có chuyện. Chỉ có ngươi nói quá!"

Hạ Sinh xấu hổ bưng tỉnh, vội hét hoảng kêu lên: "Hoàng Ly, sao còn không mang đến?"

Hoàng Ly chặn lại nói: "Tới, tới. Đồ không ở trong giỏ của ta, là nhị tử mang, ta lục cả nửa ngày. Đại tử, bị thương ở đâu? Ta xem một chút."

Vừa nói vừa chạy tới, muốn xem thương thể của Hoàng Tước Nhi.

Hạ Sinh nắm ngón tay Hoàng Tước Nhi cho nàng xem.

Hoàng Ly nhìn nhú mi, nghi ngờ nói: "Này... bị thương ở đâu?"

Trong mắt nàng, ngón tay đại tử mịn màng sạch sẽ, cái gì cũng không có a!

Hạ Sinh bắt mắt nàng sơ sẩy, nói: "Trên ngón tay, bị gai đâm!"

Rồi kéo miếng vải bông màu trắng qua tay nàng qua nàng, còn có thuốc, bôi thuốc băng bó cho Hoàng Tước Nhi, vừa làm vừa trách Hoàng Ly không đau lòng đại tử, chỉ lo cho mình.

Hoàng Tước Nhi nghe xong mặt đỏ, không kịp cãi hấn.

Hoàng Ly đâu chịu mang nỗi oan này, lập tức kêu lên: "Gai đâm cũng tính là thương tích? Ta đều bị đâm vài lần. Hạ Sinh ca ca nguoi thật thiên vị. Tay đại tử là tay, tay ta không phải là tay, là chân gà, có thể tùy tiện đầy đất dẫm, đúng hay không?"

Hạ Sinh ngừng tay, có chút không tin nhìn em vợ.

Hoàng Tước Nhi càng xấu hổ, hận không thể vùi đầu thấp đến ngực.

Vẫn là Hoàng Nguyên, mặt đỏ hồng chạy tới, kéo tiểu muội ngây thơ vô tri ra, nói: "Đến đây cho ca ca nhìn xem. Ân, dùng nước rửa sạch, bôi thuốc là ổn."

Nói xong, rất cẩn thận giúp nàng làm.

Vừa rồi hẳn nhìn thấy Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi lưỡng tình lưu luyến, cảm thấy xúc động, không đành lòng quấy rầy, nên cố ý làm như không nhìn thấy, xoay lưng đi. Ai ngờ Hoàng Ly miệng không buông tha người, lại cùng đại tử tranh sủng.

Hoàng Ly có thể mới vừa lòng, đợi làm xong, phần nộ nói với Hạ Sinh: "Vẫn là ca ca của mình tốt. Tử phu chính là tử phu. Còn chưa cưới đại tử đã như vậy, đợi cưới đại tử về nhà, ta còn trông cậy vào nguoi chiếu cố tiểu di này sao? Hừ, ta nằm mơ!"

Hoàng Tước Nhi cả kinh, nhất thời nóng nảy, vội gọi: "Hoàng Ly!"

Lại chuyển hướng Hạ Sinh, ánh mắt như có như không trách thâm.

Hạ Sinh cũng không ngờ Hoàng Ly sẽ nói như vậy, cũng sững sờ.

Hoàng Nguyên hoảng hốt vội nói: "Hoàng Ly, đừng nói lung tung! Hạ Sinh ca ca không biết người bị gai đâm. Đi, chúng ta nhặt hạt dẻ."

Rồi kéo nàng bước đi.

Vừa quay mặt đã thấy Đỗ Quyên từ trên cây nhảy xuống.

Hắn mừng rỡ tiến lên hỏi: "Đều đánh xong?"

Đỗ Quyên gật đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Ly, lại nhìn hắn một thoáng.

Hoàng Nguyên mỉm cười với nàng, ánh mắt sáng long lanh, có hàm ý khác.

Bọn họ không là Hoàng Ly, dĩ nhiên có thể hiểu được cảm tình của Hạ Sinh với Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên ở trên cây nhìn thấy hết tình hình phía dưới, nên nói với Hoàng Ly: "Hoàng Ly, chiếu cố đại tỷ là trách nhiệm cả đời của Hạ Sinh ca ca. Tương lai người sẽ có người chiếu cố, sợ cái gì. Lại nói, cầu người không bằng cầu mình, đừng cứ trông cậy vào người bên ngoài."

Hoàng Ly "Hừ" một tiếng, nói thầm: "Ai trông cậy vào hắn!"

Đỗ Quyên lại chuyển hướng Hạ Sinh, cười nói: "Hạ Sinh ca ca, chúng ta không mong cầu tương lai người đối với Hoàng gia như thế nào, nhưng người nhất định phải đối tốt với đại tỷ, tựa như Đại Đầu bá bá đối với thím vậy. Người cần phải nhớ rõ."

Hạ Sinh vô tình đắc tội em vợ, đang buồn bực, nghe vậy tức giận nói: "Cái này còn cần người nói! Không chỉ là cha ta, còn có ta, đàn ông Lâm gia chúng ta có ai đối với vợ không tốt? Chỉ có người không nhân lực!"

Hoàng Tước Nhi từ nhỏ được Đỗ Quyên duy trì, lúc này nghe nàng trịnh trọng nhắc nhở Hạ Sinh, hốc mắt nóng lên, cay cay; bỗng nghe Hạ Sinh nói "không nhân lực", cuống quýt nhéo hắn một cái, thấp giọng hỏi: "Tại sao lại nói cái này?"

Hạ Sinh mím miệng không nói.

Đỗ Quyên cũng không muốn tranh luận, xoay mặt hỏi Hoàng Nguyên: "Nhặt được bao nhiêu?"

Hoàng Nguyên nói: "Cũng không nhiều. Đa số đều là vỏ không, hạt bên trong bị sóc ăn mất."

Đỗ Quyên nói: "Đều như vậy. Được bấy nhiêu coi như không tệ."

Nói xong, cùng Hoàng Ly dùng cây gom vỏ cầu gai vào một đống.

Lúc Thu Sinh và Hoàng Tiểu Bảo nhắc mấy con gà, thỏ đi tới, đám người Đỗ Quyên đã thu thập xong hạt dẻ. Sắc trời đã quá ngọ, Hoàng Ly liên tục kêu đói, muốn nấu ăn.

Đỗ Quyên nhìn bốn phía, nói: "Không có nước, làm sao nấu?"

Thu Sinh nói: "Núi này ta từng đi qua. Bên kia sườn núi có thác nước. Chúng ta đi qua bên đó làm. Ăn xong từ bên đó xuống núi cũng tiện."

Mọi người nghe xong, liền đi theo hẳn.

Đến nơi, quả nhiên giữa sườn núi có một mảnh rừng to khoảng nửa mẫu, bên trong một cái đầm nước trong vắt, bốn phía cây cối mọc rải rác, sắc cỏ xanh biếc.

Chỉ là thu đông nước cạn, thác nước trên vách đá chỉ còn lại một dòng nước chảy, màu trắng bạc. Thu Sinh nói, vào tháng tư tháng năm, nửa bên vách núi đều là nước.

Đỗ Quyên hưng phấn nói: "Đợi tháng tư tháng năm sang năm lại đến nữa."

Hoàng Nguyên cùng nàng nhìn nhau cười, nói: "Điều này cũng tốt."

Vẻ mặt vui sướng tiến lên, ngồi xổm bên bờ đầm nghịch nước.

Hai tay vốc nước lên mặt, sau đó đổi chỗ vốc nước lên uống một ngụm, kinh ngạc, vui vẻ nói với Đỗ Quyên: "Nước thật trong! Đến nếm thử."

Hoàng Tiểu Bảo đáp: "Thật sự?"

Rồi chạy tới trước, ngồi xổm xuống cạnh hẳn.

Đỗ Quyên đang định đi, chợt nghe Hoàng Ly cả kinh kêu lên: "Xem bên kia, là Hoàng Phong Lĩnh!"

Mọi người nhìn theo ngón tay nàng chỉ về phía đối diện: mây mù phiêu đãng, núi như ẩn như hiện, còn không phải là Hoàng Phong Lĩnh sao! Dưới ánh mặt trời, đường núi uốn lượn kéo dài như con rắn quấn quanh dãy núi. Trên đỉnh núi cao như chạm trời, rải rác các loại tùng bách, cảnh trí tuyệt đẹp!

Bên kia một mảnh hướng lên trời, bên này lại là vực thẳm.

Hoàng Nguyên thở dài nói: "Thật là kỳ tuyệt! Nếu sương mù tan bớt thêm chút nữa sẽ nhìn được rõ ràng hơn."

Hoàng Ly vỗ tay nói: "Sương mù đã tan. Ca ca người xem, gió thổi mây mù về hướng bên kia. Ai nha, ta thấy được trên đường có người! Ai nha, bọn họ đang bò! Ha ha ha, gan nhỏ như vậy!"

Hoàng Tiểu Bảo vội nói: "Ở đâu, ở đâu? Ta không phát hiện."

Đỗ Quyên thầm khen mắt tiểu muội tử tốt, cũng kiệt lực ngưng mắt nhìn qua.

Quả nhiên, lại một trận mây mù bị gió thổi đi, dưới ánh mặt trời, trên sơn đạo Hoàng Phong Lĩnh xa xa hiện rõ ra mấy bóng dáng nhỏ, không phải đứng đi, mà là phủ rạp dưới đất.

Nàng thất thanh nói: "Thật có!"

Đám người Hoàng Nguyên, Thu Sinh đều sôi nổi nhìn kỹ.

Đội đều thấy rõ, không khỏi cười rộ lên.

Hoàng Tiểu Bảo cười nói với Hoàng Nguyên: "Cuối cùng có người kém hơn ngươi. Tốt xấu gì ngươi đi tới."

Hoàng Nguyên vẫn còn sợ hãi nói: "Đừng chê cười người ta! Đường núi đó là nơi hiểm yếu, các người thường leo núi dĩ nhiên không cảm thấy gì. Người đi lần đầu, không ngã chết cũng bị dọa hôn mê. Bọn họ như vậy cũng là một biện pháp: hai mắt nhìn chằm chằm mặt đường, cách mặt đường càng gần, cảm giác càng kiên định. Ngày đó lúc ta đi với các người, ngẫu nhiên nhìn xuống vực sâu vạn trượng bên cạnh, dưới chân không có cảm giác, giống như mình không đi trên đường mà đang rơi xuống vực sâu."

Hoàng Tước Nhi chưa đi qua, nghe Hoàng Nguyên nói như thế, không tự giác rụt cổ, nhỏ giọng hỏi Đỗ Quyên: "Thật sự rất khó đi?"

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Không có gan đừng nên đi, bằng không nhất định sẽ chết. Lần trước gia gia đi qua là do tiểu dưỡng công. Lần đầu ta đi cũng sợ, bất quá ta thật nhanh đã thích ứng."

Mọi người đều nhìn phía đối diện nghị luận, chỉ có Hạ Sinh nói: "Mặc kệ người ta đứng hay bò, đều đối diện nỗi ngực dán vào lưng rồi, còn không bày ra ăn, còn có thời gian nói "Kỳ tuyệt" "Bát tuyệt"."

Hoàng Tước Nhi nghe hẳn nói như vậy không cố nhìn thêm, vội từ trong gùi lấy ra một cái nồi đất, nói với hắn: "Ta nấu canh cho ngươi uống." Rồi đi ra phía đầm mức nước.

Mọi người đều buông hành lý, kẻ nhặt củi, người giết thú săn được, tỳ muội Đỗ Quyên lấy nồi, rửa nấm nấu canh.

Không bao lâu, hương thơm toả ra khắp núi.

Gà cũng vùi vào tro, thỏ cũng đặt trên lửa nướng. Trong lúc chờ đợi, mọi người nhịn không được vẫn chú ý phía đối diện. Bận một lát lại nhìn một chút, nói "còn ở đó" "đang bò".

Hoàng Ly bỗng nhiên nói: "Là ai đây? Dân thôn mình chắc chắn sẽ không như vậy. Người bên ngoài không dám đi vào thì đừng tới, làm gì phải bò vào chứ?"

Mọi người nghe xong bốn mắt nhìn nhau, giống như mới nhớ tới vấn đề này.

Hoàng Tiểu Bảo nói: "Không chừng là họ có chuyện gì khẩn yếu?"

Đỗ Quyên lại cẩn thận quan sát một lúc, lắc đầu nói: "Không đúng. Nếu thật có chuyện khẩn yếu, nhờ người chuyển thư đến là được rồi. Các người có thấy không, tổng cộng có ba người, người đi đầu đứng, hai người phía sau vẫn bò."

Mọi người nghe xong lại cẩn thận nhìn kỹ, quả là thế.

Hoàng Nguyên chợt thấy có chút bất an, nghĩ lại, lại không có gì.

Hắn cười thâm lần trước mình bị dọa ác.

Chương 293

Cô gái bỏ trốn (1)

Hoàng Tước Nhi rất đồng tình hỏi: "Phải bỏ đến bao lâu?"

Hoàng Ly tắc nghẽn nói: "Sao không thấy bọn họ nhúc nhích?"

Quá xa, nàng thấy không rõ bóng người nhúc nhích.

Thu Sinh khẳng định nói: "Bọn họ như vậy, không hết nửa ngày không qua được. Khẳng định bọn họ từ sáng sớm đã lên đường."

Hạ Sinh nói với Hoàng Tước Nhi: "Người mặc kệ đi. Người có lạnh hay không? Nơi này râm mát, vừa ra mồ hôi để gió lạnh thổi không tốt."

Hoàng Tước Nhi vội vàng lắc đầu, nói nàng nhóm lửa, không lạnh.

Vừa nói vừa nhin không được tranh thủ nhìn phía đối diện.

Đỗ Quyên nhìn một lát rồi thu hồi ánh mắt, mở nắp nồi, dùng muôi gõ quấy canh gà, cảm thấy hầm đủ, đổ đấm nắm đã rửa sạch vào, lại quấy.

Hoàng Nguyên hít mũi, cười nói: "Thơm quá!"

Đỗ Quyên mỉm cười nói: "Gà hầm không là gì, nhưng tro thụ hoa là thứ tốt, thơm giòn hơn nắm bình thường. Đợi ta múc chút cho người nếm thử."

Hoàng Nguyên nhìn chằm chằm canh suông vàng vàng trong nồi, nghi ngờ hỏi: "Một lúc là xong rồi?"

Đỗ Quyên nói: "Nấu sôi là được."

Hoàng Nguyên cười với nàng một cái, rồi nhìn vào nồi.

Thu Sinh nhìn bọn họ rất bất mãn, nhưng không thể nói gì.

Bọn họ cũng không có hành động đặc biệt gì, chỉ là mỗi khi nhìn nhau cười đều mang tình cảm đặc biệt, làm cho hắn cảm thấy thập phần chói mắt. Hắn nhìn Đỗ Quyên đang chuyên tâm nấu canh, trong đầu nhớ lại lúc bé cũng nàng chạy, thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm, hết sức yếu ớt, làm cho hắn phải thận trọng che chở.

Nay, nàng không cần người chiếu cố nữa.

Đỗ Quyên tựa hồ cảm giác được ánh mắt của hắn, ngẩng đầu cười nói: "Thu Sinh ca ca, canh xong rồi, uống canh ăn bánh ngô trước đi." Lại hỏi Hoàng Ly: "Thỏ nướng chín chưa?"

Hoàng Ly lớn tiếng nói: "Được rồi!"

Đỗ Quyên lại hỏi Hoàng Tước Nhi: "Gà nướng được chưa?"

Hoàng Tước Nhi cúi đầu nhìn nhìn đồng lửa, nói: "Không sai biệt lắm."

Lập tức mọi người đồng loạt động thủ: Hạ Sinh khơi đồng lửa, lấy gà nướng ra; Thu Sinh dùng chủy thủ cắt thỏ nướng thành miếng nhỏ; Hoàng Tiểu Bảo, Hoàng Nguyên hỗ trợ rửa bát đĩa, sau đó Đỗ Quyên múc canh cho mọi người.

Bởi không biết Thu Sinh Hạ Sinh đến, tỷ muội Hoàng gia chỉ mang theo năm cái bát. Hoàng Tiểu Bảo cùng Hoàng Nguyên dùng chung một cái, Thu Sinh và Hạ Sinh dùng chung một cái.

Uống canh, mọi người đều sôi nổi khen không dứt miệng.

Đỗ Quyên cười nói: "Hôm nay được không ít, mấy nhà chúng ta đều chia chút. Trở về ăn tươi ngon mới bổ dưỡng."

Hoàng Ly muốn nói cái gì, ánh mắt đảo qua Hạ Sinh và Hoàng Tiểu Bảo, lại không lên tiếng.

Đều là chí thân, tuy nàng tiếc cũng ngượng ngừng keo kiệt nói không cho.

Đỗ Quyên biết tính tình của nàng, nháy mắt với Hoàng Nguyên, cúi đầu cười trộm.

Hoàng Nguyên cũng nhìn tiểu muội cười, nhưng không thấy nàng tục khí, chỉ thấy rất đáng yêu.

Trong lúc ăn uống, thỉnh thoảng mọi người lại nhìn về phía đối diện.

Mấy bóng người kia khi thấy khi không. Một lúc sau có thể nhìn ra bọn họ dần dần tiếp cận vùng núi bên này. Mọi người không khỏi bội phục, không cười bọn họ nữa.

Hoàng Nguyên hỏi tới lai lịch con đường núi này.

Đỗ Quyên nói: "Người xem vùng núi phía bắc này đều là đá lởm chởm, không thể thông đường. Nếu đi theo đường đó, ít nhất phải hết ba bốn ngày. Nghe người già nói, năm xưa Lâm gia cùng Thạch gia dẫn đầu, mang theo người trong thôn tốn hết vài năm, mới ở Hoàng Phong Lĩnh tạo ra con đường chênh vênh này. Có nhiều chỗ địa thế phẳng hơn, con đường rộng hơn chút; gặp phải đá tảng, tốn rất nhiều công sức cũng chỉ có thể mở ra một thông đạo hẹp. Nếu lần đầu cưỡi ngựa đi con đường này, đều phải bịt mắt nó, người dẫn nó đi. Bằng không, gia súc nhìn thấy nguy hiểm như vậy, hoảng hốt sẽ rút xuống vực."

Thu Sinh nói: "Như vậy mới tốt đó. Nếu người nào tùy tiện cũng có thể đi vào, chúng ta ở trong núi cũng không thể ở thư thả như vậy."

Đỗ Quyên nghe xong mắt sáng lên, hỏi: "Thu Sinh ca ca nói... đây là người già cố ý làm như vậy?"

Thu Sinh không đáp, vẻ mặt rất sâu không lường được.

Bỗng nhiên hấn ý bảo mọi người khẽ giọng, sau đó quay đầu về phía bên trái.

Mọi người đều im tiếng, theo ánh mắt hấn nhìn về hướng bên cạnh. Trong rừng một đám nai ước chừng có hơn mười con, đang hiều kì đứng xem bên này, muốn tới lại có chút do dự, bộ dáng như sẵn sàng chạy bất cứ lúc nào.

Hoàng Tiểu Bảo mừng rỡ, nhẹ giọng nói: "Hèn chi người không vội vã, người biết nơi này có thứ tốt?"

Thu Sinh cười nói: "Chúng nó luôn muốn uống nước, chung quanh đây chỉ có nơi này có nước."

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, không khỏi bội phục hấn.

Hoàng Ly hưng phấn nói: "Thu Sinh ca ca, bắn ba con không, bắn bốn con. Nhà chúng ta một con, Tiểu Bảo ca ca một con, người và Hạ Sinh ca ca mỗi người không một con."

Thu Sinh lấy cung tiễn ngưng thần chuẩn bị, nghe vậy bật cười nói: "Người cho rằng ta là thần tiễn hả? Một mũi tên vọt tới, đám còn lại còn không chạy sao!"

Mọi người nghe xong đều tiếc hận không thôi.

Hoàng Ly liền nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên khoát tay nói: "Đừng nhìn ta. Nhị tử người thử mấy lần nhưng không bắn chết nổi nai. Trông cậy vào ta, không bằng người tự mình cố gắng, tương lai sẵn được nai, sẵn được hổ."

Thu Sinh nói: "Gấp cái gì, Như Gió đang ở gần đây, khẳng định nó sẽ mang con mồi trở về. Nói không chừng chính là đám nai này."

Hoàng Nguyên bỗng nhiên nói với Thu Sinh: "Để ta thử xem."

Thu Sinh không tin nói: "Người? Nói đùa hả!"

Tỷ muội Đỗ Quyên đều nghi ngờ nhìn hấn.

Hoàng Nguyên mỉm cười nói: "Chẳng phải thử là biết."

Thu Sinh nói: "Ta không đùa với người. Quay đầu người dọa đám nai chạy mất, ta lại công không. Để bắn trước một con lại nói."

Vừa nói, vừa khom lưng đi ra sau một thân cây.

Hoàng Nguyên đi theo qua, thấp giọng nói: "Người bắn trước, rồi để ta thử xem."

Thu Sinh không để ý hấn, ngấm nửa ngày, mới ngấm được một con nai đứng riêng một chỗ, nhẹ buông tay, tên liền rời cung, bay thẳng về phía con nai.

Bắn xong, đang nhìn chăm chăm xem thành quả, ai ngờ Hoàng Nguyên sớm rút một cây tên của hắn, đoạt lấy cung đưa tên vào bắn. Đàn nai chân kinh, chạy ra bốn phía. Có hai con chạy được một đoạn đường, trước sau bỏ nhau xuống đất.

Hoàng Tiểu Bảo kêu to tiến lên, kêu liên hồi: "Đều bắn trúng! Bắn trúng!"

Hoàng Ly thét chói tai, đàn nai kinh hoảng chạy không còn con nào.

Thu Sinh quay đầu, bất khả tư nghị nhìn Hoàng Nguyên, tựa hồ không thể tin được hắn một thư sinh ngay cả đi qua Hoàng Phong Lĩnh cũng kinh sợ, biết bắn tên, còn bắn chuẩn như vậy.

Hoàng Ly mừng điên rồi, chạy tới ôm ca ca vừa nhảy vừa cười.

Hoàng Nguyên trấn an nàng, cười nói với Thu Sinh: "Thư viện chúng ta, cười ngựa bắn cung là luyện tập chính. Chỉ là không bằng các người thường trèo đèo lội suối, dũng mãnh mạnh mẽ. Lại nói, khoảng cách gần như vậy, cũng dễ bắn."

Thu Sinh nào dám xem nhẹ hắn nữa, dĩ nhiên không cho là hắn nói giỡn.

Hắn giải thích: "Đám nai này ít gặp người, có chút tò mò."

Hoàng Nguyên gật đầu nói: "Ta thấy như vậy mới thử."

Đôi khiêng hai con nai về, Đỗ Quyên cười nói với Hoàng Nguyên: "Không nghĩ tài nghệ bắn cung của người chuẩn như thế. Quay đầu nhờ người làm một bộ cung cho người, chúng ta có thể thường được ăn con hoẵng và nai."

Hoàng Ly nói: "Đúng, đúng! Ta không cần nhờ người khác."

Hoàng Nguyên thấy tỷ muội các nàng cao hứng như vậy, cũng thập phần vui sướng, nghĩ rằng sau này phải luyện tập bắn tên nhiều hơn, sau đó lên núi săn thú; lại nghĩ còn phải dạy học, còn phải dốc lòng ra sức học hành, chuẩn bị cho khoa khảo tương lai, tâm tư vạn chuyển, không biết nên như thế nào cho phải.

Hạ Sinh tức giận nói: "Mèo mù gặp phải chuột chết!"

Hoàng Tước Nhi trợn trắng mắt nhìn hắn, sẵn giọng: "Người lại nữa!"

Thu Sinh ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Nên đi về. Máy thú này nặng nề, đi chậm là không về tới nhà."

Mọi người sôi nổi nói đúng, vội thu dọn đồ đạc xuống núi.

Trước khi đi thì Hoàng Ly nhìn nhìn hướng đối diện, không thấy mấy người kia, nhân tiện nói: "Mấy người kia đi qua núi rồi."

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Chúng ta đi xuống nhìn xem, nói không chừng có thể gặp bọn họ."

Vì thế mọi người khiêng con mồi, công gùi xuống núi.
Nửa đường, Đỗ Quyên hướng vào rừng huyết sáo.
Cách một hồi, chợt nghe trong rừng vang lên một tiếng hổ rống.
Không bao lâu, Như Gió cũng tha một con nai xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hoàng Ly mừng rỡ nói: "Mỗi nhà một con!"

Rốt cuộc có thể chia đều.

Mọi người ồ ồ cười vang, tâm tình rất là sung sướng.

Đến chân núi, mọi người nửa tò mò, nửa đồng tình, nhìn về phía Hoàng Phong Lĩnh, muốn nhìn xem người vừa rời bò qua là ai.

Nhưng đợi nửa ngày, cái bóng cũng không có.

Thu Sinh nhân tiện nói: "Chắc là đi ở mặt trước. Chúng ta đi qua bên đó đi."

Đỗ Quyên lại nói: "Đi mặt trước? Không chừng còn ở mặt sau. Ở trên núi thấy Hoàng Phong Lĩnh gần, từ chân núi đi cũng không gần, hơn mười dặm đường đó."

Hạ Sinh nói: "Kệ hấn ở phía trước hay ở phía sau, chúng ta đừng quan tâm. Nhìn sắc trời này, không đi nhanh chút, trời tối cũng không về tới nhà đâu. Còn nhiều đồ thế này."

Mọi người nghĩ cũng đúng nên bỏ qua việc này, lên đường đi về.

Có nhiều thu hoạch như vậy, hơn nữa huynh đệ Thu Sinh và Hạ Sinh vốn là thiếu niên thuần phác, thấy Hoàng Nguyên một đường kiên trì đi xuống, cũng không than khổ, còn bắn một đầu nai, không nói lời châm chọc hấn nữa, so với buổi sáng hòa hợp rất nhiều.

Trên đường về, tiếng nói tiếng cười vang lên rôm rả.

Về đến nhà xong, Lâm gia còn chưa như thế nào, Hoàng gia đều chờ huynh muội bọn họ. Nghe nói Hoàng Nguyên cũng bắn một đầu nai, các trưởng bối rất mừng rỡ, tạt hào vô cùng. Tiếng cười vui náo nhiệt cũng không cần nói tỉ mỉ, sau bữa cơm chiều mới tán.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, tỷ muội Đỗ Quyên không ra cửa, ở nhà chỉnh lý đồ đạc.

Buổi trưa sau khi tan học, Hoàng Nguyên mới vào viện đã ngửi thấy mùi thịt, lớn tiếng khen: "Thơm quá!"

Hoàng Tiểu Bảo đang ở cửa Đông sương dùng sức bào gỗ, cười nói: "Đúng vậy, làm ta không có tâm tư làm việc." Rồi quay đầu nhìn về phòng bếp cao giọng hỏi: "Tước Nhi tỷ tỷ, Hoàng Nguyên về rồi. Lập tức ăn cơm?"

Hai người thợ mộc đang làm việc trong phòng nghe vậy đều cười rộ lên.

Đỗ Quyên đi đến hành lang, cất giọng nói: "Kết thúc công việc ăn cơm!"

Vừa cất lời, Hoàng Tiểu Bảo liền bỏ cái bào xuống, thẳng lưng đến.

Hoàng Nguyên thấy hần như vậy, buồn cười.

Đỗ Quyên đang định nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng trẻ em kêu to: "Đỗ Quyên tỷ tỷ, có 2 tỷ tỷ tìm người."

Theo tiếng nói, Nhậm Viễn Thanh chạy vào, bổ nhào vào người Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên kéo tay nhỏ bé của nàng, hỏi: "Ai tìm ta?"

Hoàng Nguyên cũng quay đầu nhìn ra cửa viện.

Vừa nhìn nhất thời như bị sét đánh.

Đỗ Quyên cũng kinh ngạc vạn phần, dùng sức chớp mắt, tựa hồ không thể tin được.

Hai cô gái ở cửa, tuy mặc quần áo vải thô màu trắng, tinh thần mỗi một, yếu ớt đứng đó, nhưng không mất nửa phần đoan trang ưu nhã, không phải chủ tớ Tả Lao Yên còn là ai!

Hai chân Tả Lao Yên khẽ run, dưới sự nâng đỡ của Hồng Linh, nhìn về phía hai người trong nhà, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nhìn qua một lượt, ánh mắt của nàng dừng lại trên người thiếu niên kia: cũng là một thân thanh y mộc mạc, như măng tre đột ngột từ đất mọc lên, so với khi ở phủ thành có một loại phần chấn bông bột khác.

Chỉ là, biểu tình đờ đẫn của hần giống như không vui sướng.

Nàng làm bọn họ sợ sao? Còn có cô gái bên người hần cũng thế.

Chương 294

Cô gái bỏ trốn (2)

Đỗ Quyên quả thật bị dọa.

Có khách từ phương xa tới, bất luận thế nào, nên có khuôn mặt tươi cười đón chào mới đúng, nhưng hai chân nàng làm thế nào cũng không động, trong lòng bất an mãnh liệt.

Nàng đại khái cũng có thể đoán ra, người bỏ qua Hoàng Phong Lĩnh ngày hôm qua, chính là hai chủ tớ trước mặt, chỉ không biết còn một người nữa đi đâu.

Tảm Lao Yên không thể đến tìm nàng!

Đỗ Quyên không tự chủ quay nhìn Hoàng Nguyên.

Lúc này Hoàng Nguyên rất mờ mịt, đầu óc trống rỗng.

Tảm Lao Yên thấy hai người đều không nói không động, trong lòng trầm xuống, thân tâm đau đớn, đôi chân nhất thời đứng không vững, trước mắt bỗng tối đen, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Hồng Linh kinh hô một tiếng, hai tay vội đỡ.

Hoàng Nguyên thế này mới bừng tỉnh, hốt hoảng nhìn thoáng qua Đỗ Quyên, sau đó tâm loạn như ma chạy tới, lảo đảo nói với thiếu nữ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy: "Tảm cô nương, người đây là... Người đây là..."

Hai chữ "tội gì" ở đầu lưỡi hần vòng vòng mấy lần cũng không phun ra được.

Tảm Lao Yên vô lực nhìn hần một cái, lại an tâm cười.

Thần sắc Đỗ Quyên ngây ngốc, trong đầu chỉ toát ra hai chữ: bỏ trốn!

Để tiểu thư quý tộc này tịnh thân ra cửa, chỉ mang theo một nha hoàn, trèo non lội suối, bỏ qua Hoàng Phong Lĩnh đến tìm nơi nương tựa lý do duy nhất chính là bỏ trốn, bất cứ lý do khác đều không vững.

Không chờ nàng nghĩ lại, Tảm Lao Yên đã cầm cự không nổi, té xỉu.

Hoàng Nguyên kinh hoảng đỡ lấy, lại thấy phồng tay, quay đầu nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, bước nhanh tới, cười nói với Hồng Linh: "Đề cho ta."

Nói xong, ôm ngang Tâm Lao Yên lên, đi vào phòng trong.

Vừa đi vừa hướng phòng bếp hô: "Hoàng Ly, người đến đây!"

Hoàng Ly chạy vội đi ra kêu: "Làm gì nhị tỷ tỷ..."

Nói giữa chừng rồi sững sờ nhìn cô gái trên tay Đỗ Quyên, kinh hô: "Tâm tỷ tỷ?", rồi không dám tin nhìn Hồng Linh phía sau, "Sao các người tới đây?"

Đỗ Quyên không đáp lại mà phân phó: "Đi đỡ Hồng Linh."

Hoàng Ly vội đáp ứng, tiến lên đỡ lấy Hồng Linh đang miễn cưỡng chống đỡ.

Hoàng Nguyên cũng đỡ lấy bao phục trên vai Hồng Linh, tâm loạn như ma theo sau Đỗ Quyên đi vào phòng. Phía sau, Hoàng Tiểu Bảo há hốc miệng, ngây ngốc nhìn bọn họ.

"Là thân thích nhà ai?"

Một thợ mộc Lâm gia hỏi.

Hoàng Tiểu Bảo không biết trả lời như thế nào.

Một thợ mộc khác nghi ngờ nói: "Có phải bọn họ là nhà ông ngoại không? Xem ra từ ngoài núi đến, chắc là Phùng gia."

Hoàng Tiểu Bảo muốn nói "Không phải", lại e bọn họ truy vấn, đành giả khờ.

Hắn xem tình hình này, sợ là chóc lát cũng không ăn cơm được, vì thế xoay người nhặt cái bèo lên, vùi đầu làm việc.

Hai thợ mộc kia thấy kỳ quái, chạy đi Tây sương tìm thợ làm ngôi nói chuyện.

Lại nói Đỗ Quyên, công Tâm Lao Yên vào phòng mình, đặt trên giường La Hán, sau đó cùng Hoàng Ly múc nước, lấy thuốc và vải bông đến trị thương cho chủ tớ các nàng.

Không cần nghĩ, chân các nàng khẳng định không còn hình dạng.

Có thể nhìn thấy tay Tâm Lao Yên đã bị trầy trụa chảy máu.

Hoàng Nguyên sững sờ nhìn bàn tay thon dài kia, trên tay đầy đường cắt ứa máu, móng tay tất cả đều bị gãy tận gốc. Hắn nhin không được tâm run lên.

Nhất thời Hoàng Tước Nhi cũng tiến vào, hỏi rõ người tới là "Tâm cô nương", tuy không biết thân phận cụ thể, nhưng cũng biết chính là người ngày hôm qua bỏ qua Hoàng Phong Lĩnh, cảm thấy buồn bực lại thương tiếc, nên cùng Đỗ Quyên Hoàng Ly bận rộn.

Sau khi chuẩn bị xong, Đỗ Quyên nói với Hoàng Nguyên: "Người đi ra ngoài trước."

Hoàng Nguyên liếc mắt nhìn người nằm trên giường rồi vội vàng lui ra ngoài.

Thấy thế Đỗ Quyên mới giúp Tả Lao Yên cởi giày. Khi nàng nhìn thấy lòng bàn chân huyết nhục mơ hồ kia, tâm cũng hung hăng co rút, Hoàng Ly kinh hô một tiếng rồi che miệng lại.

Đỗ Quyên nghĩ nghĩ, lại giúp Tả Lao Yên cởi quần ra.

Quả nhiên, đầu gối nàng cũng bị trầy trụa, sưng đỏ lên.

Bên kia, Hoàng Tước Nhi giúp Hồng Linh, cũng là kinh hô liên tục.

May mắn nay điều kiện Hoàng gia tốt chút, không chỉ có sẵn thuốc trị thương, còn có thật nhiều dược thảo. Bởi vậy tỳ muội Đỗ Quyên mới có thể nhanh chóng xử lý vết thương cho chủ tở Tả gia.

Đang bận rộn, Đỗ Quyên biết rõ Tả Lao Yên đã tỉnh lại, còn đang nhìn nàng, nhưng nàng không ân cần thăm hỏi hoặc nói gì, thậm chí cũng không nhìn mặt nàng.

Đỗ Quyên không biết nói gì với nàng.

Nàng cũng không muốn hỏi bất cứ điều gì.

Ngược lại Hoàng Ly khẽ giọng an ủi Tả Lao Yên vài câu, nhưng cảm thấy không khí khác lạ nên cũng câm miệng, một lòng bồi thuốc băng bó.

Bên ngoài hành lang, Hoàng Nguyên kinh ngạc đứng nhìn, suy nghĩ trăm điều.

Bỗng nhiên một trận tiếng cười nói truyền đến, Hoàng Lão Thục và Phùng Thị từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy Hoàng Nguyên, Phùng Thị vội hỏi sao đứng kia không ăn cơm, vừa lớn tiếng kêu Hoàng Tước Nhi, kêu dọn cơm cho đệ đệ ăn trước, ăn xong rồi hắt đi tư thực lên lớp.

Lâm gia thợ mộc nói tiếp: "Nhà ngươi có khách."

Phùng Thị đến gần Hoàng Nguyên, thuận miệng hỏi: "Ai tới?"

Hoàng Nguyên nhẹ giọng nói: "Tả cô nương."

Phùng Thị đang kéo khăn vấn trên đầu xuống, phũ bụi bậm trên người, nghe vậy nửa ngày mới phản ứng kịp, ngừng tay, thất kinh hỏi: "Tả cô nương? Ngươi nói Tả cô nương ở phủ thành?"

Hoàng Nguyên gật gật đầu.

Mặc dù Phùng Thị nghi hoặc, nhưng cũng cao hứng, vội hỏi: "Ở đâu?"

Hoàng Nguyên quay đầu, ý bảo ở trong phòng.

Phùng Thị biết nàng đang ở trong phòng tỳ muội Đỗ Quyên, liền đi vào.

Rất nhanh, Hoàng Nguyên nghe bên trong truyền ra tiếng nung nhiệt tâm tiếp đón cùng tiếng kêu sợ hãi, "Đây là làm sao? Ái chà, thật là khổ! Người cô nung này, muốn đến sao không báo tin trước để cho người đi đón người. Nếu không nữa thì, người cùng Lâm Xuân về chung cũng được a. Sao lại thành cái dạng này? Tay, chân, vậy phải làm sao bây giờ!"

Hoàng Lão Thực nghe nói Tả Lao Yên tới, cũng hết sức cao hứng, cũng muốn đi vào xem.

Hoàng Nguyên vội vàng kéo hần lại, không cho hần đi, nói không có phương tiện.

Hoàng Lão Thực liền dừng bước lại.

Trong phòng, bởi vì Phùng Thị đến, không khí cuối cùng vui vẻ hơn. Hàn huyên một lúc, Đỗ Quyên thấy nung nói không dứt, vội vàng nói: "Nung, phải ăn cơm, ăn cơm trước đi. Tả cô nung các nàng cũng mệt mỏi, ăn cơm nghỉ ngơi một chút, đợi tinh thần tốt hơn, mọi người lại trò chuyện."

Phùng Thị vội gật đầu, gọi đem thức ăn vào.

Hoàng Ly vui vẻ nói với Tả Lao Yên: "Vận khí các người tốt, ngày hôm qua ca ca mới bắt một đầu nai, buổi trưa có thịt nai kho tàu ăn..."

Hồng Linh vội vàng nói: "Trên người cô nung có thương, phải ăn thanh đạm..."

"Hong Linh!" Tả Lao Yên khẽ giọng quát bảo Hồng Linh ngưng lại, rồi hướng Phùng Thị mỉm cười nói, "Mặc kệ cái gì đều tốt, vẫn bói không kén chon, chỉ là phải phiên toái vài vị tử muối."

Nói xong liếc mắt nhìn tử muối Đỗ Quyên.

Phùng Thị vội cười nói không phiên toái, cũng có món ăn thanh đạm.

Hồng Linh âm thầm hối hận đã nói lỡ, nhìn nhìn tiểu thư lại cảm thấy xót xa.

Vừa rồi đến đã nhìn tình cảnh Hoàng gia không sót cái gì, so với nông hộ bình thường ở nông thôn, có lẽ coi như giàu có chính tề, nhưng đối với các nàng đã quen ở hào môn thâm trạch mà nói, thật sự là vô cùng thâm hiểm. Đồ ăn, nói vậy là có thịt đã không sai rồi. Xem Hoàng Ly nói đến thịt nai hai mắt sáng lên là biết ẩm thực có gì mà kiêng kị chứ?

Cho nên, Phùng Thị nói có thanh đạm, nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Đỗ Quyên cười gật đầu với Tả Lao Yên, cũng không giải thích, đỡ Phùng Thị đi ra ngoài. Một đường đi, thấp giọng trách nàng: "Không phải đã nói nung đừng ra ruộng sao? Tại sao lại đi! Nung chính là vết thương lành đã quên đau."

Phùng Thị vui sướng nói: "Buổi chiều không đi, để các người khỏi lải nhải nói ta, so với nãi nãi, người còn giống bà bà ta hơn."

Hoàng Ly bật cười, Hoàng Tước Nhi cũng cười.

Đi tới bên ngoài, Đỗ Quyên nhìn thấy Hoàng Nguyên chỉ đơn giản nói ăn cơm.

Hoàng Nguyên lặng lẽ nhìn nàng một cái, mím chặt môi.

Rất nhanh, mẹ con nàng thu xếp xong: vì sợ làm ồn đến chủ tớ Tả Lao Yên, nên bung đồ ăn bung đi Tây sương, tiếp đón Hoàng Tiểu Bảo và đám thợ thủ công ăn cơm.

Trên bàn, Lâm gia thợ mộc hỏi người tới là ai.

Hoàng Lão Thực vừa định nói chuyện, Hoàng Nguyên đã cướp lời nói: "Là một vị thân thích của ta trước kia."

Hoàng Lão Thực thấy nhi tử như vậy, hiếm khi thông minh ngậm miệng.

Tiếp theo, Hoàng Nguyên chuyển đề tài, người nọ mới không hỏi tới.

Chỉ có Hoàng Tiểu Bảo lo âu nhìn Hoàng Nguyên.

Trong phòng bếp, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rửa nồi nhóm lửa, một lần nữa nấu chút cháo ngô, múc hai chén lớn canh nấm từ một cái nồi khác, thêm chút thức ăn khác, cùng Hoàng Ly bung vào trong phòng.

"Tắm tở tở, ăn vài miếng trước rồi ngủ tiếp."

Hoàng Ly vui tươi hơn hờ nói, vừa dùng bát gỗ nhỏ đựng cháo.

Đỗ Quyên tiến lên đỡ Tả Lao Yên và Hồng Linh ngồi dậy, lấy đệm lót phía sau lưng cho nàng tựa vào đầu giường, vừa nói: "Nấu chút cháo bắp ngô, múc ăn cũng tiện."

Tả Lao Yên vội tạ nàng phí tâm.

Hồng Linh thấy thanh bản như vậy, thay tiêu thư ủy khuất nhưng không thể nói, mắt đỏ lên.

Vì tay chủ tớ các nàng đều quần thật dày vải bông, Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly đút cho các nàng. Tả Lao Yên kiên trì không cho, nhất định tự mình ăn.

Đỗ Quyên cười nói: "Trên tay các người có thương tích, nếu cầm không vững, đổ canh lên giường, các người ngưng ngưng, chúng ta cũng phiền toái, có phải không?"

Tả Lao Yên ngậy ngẩn cả người.

Hoàng Ly cũng cười nói: "Tắm tở tở đừng khách khí, để ta đút đi."

Tả Lao Yên hết cách, đành mặc cho các nàng hầu hạ.

Lập tức, Đỗ Quyên đút Tả Lao Yên, Hoàng Ly đút Hồng Linh.

Mới uống hai muống canh, Tả Lao Yên kinh ngạc hỏi: "Đây là canh gì, sao ngon như thế?"

Hồng Linh cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hoàng Ly.

Thật ra nàng đòi với ẩm thực Hoàng gia không ôm hy vọng gì, ai ngờ canh vừa vào miệng, mùi vị thơm ngon nàng chưa từng được ăn, sao không kỳ quái?

Hoàng Ly thấy các nàng như vậy, đặc ý cực, cướp lời nói: "Là tro thụ hoa! Hôm qua mới nhặt về, rất tươi ngon, còn có thịt nai, cho nên ta nói các ngươi tới đúng lúc."

Tả Lao Yên chăm chú nhìn vào Đỗ Quyên nói: "Tay nghề nấu nướng của Hoàng cô nương thật tốt."

Đỗ Quyên lại cười nói: "Ở nông thôn nghèo khổ, chỗ tốt duy nhất là rau thịt đều tươi ngon, đồ ăn làm ra so với trong thành đã hơn một bậc, trù nghệ là nhân tố tiếp theo."

Tả Lao Yên giật mình, cúi đầu chuyên tâm ăn canh.

Nàng uống một chén lớn canh nấm, lại ăn cháo ngô.

Kết quả, hương vị lần nữa làm các nàng chấn động, mấy thứ thô ráp rẻ tiền cũng có thể làm ra hương vị ngon như thế, thật khiến các nàng không dám coi khinh Hoàng gia.

Hồng Linh hết sức vui sướng an tâm, cảm thấy như vậy mới phải, thương thế tiểu thư hẳn sẽ nhanh khỏi. Tâm tình tốt hơn, nàng nói cũng nhiều hơn, tò mò hỏi Hoàng Ly nhiều vấn đề.

Đỗ Quyên cùng Tả Lao Yên lại lặng lẽ một người đút, một người ăn.

Các nàng ăn xong lại bung nước đén cho các nàng súc miệng, Đỗ Quyên mới nói: "Các ngươi an tâm ngủ một giấc đi. Bên ngoài có người làm việc, sẽ có chút ồn ào, thỉnh chấp nhận chút. Ta sẽ nói bọn hắn nhỏ chút."

Tả Lao Yên vội nói không sao, các nàng cứ tự tiện.

Hoàng Ly nói: "Ta ở bên ngoài hiên thêu thùa may vá, Tả tỷ tỷ có việc kêu một tiếng, ta sẽ nghe thấy."

Tả Lao Yên vội tạ nàng sẵn sốc, nhìn theo tỷ muội các nàng đi ra ngoài.

Hồng Linh chờ các nàng đi khuất mới nhỏ giọng nói với Tả Lao Yên: "Tiểu thư, so với tưởng tượng của chúng ta tốt hơn..."

Tả Lao Yên khẽ quát nói: "Đừng nói lung tung! Nên ngủ dưỡng thần."

Hồng Linh vội ngậm miệng, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Tả Lao Yên nhìn ra cửa sổ xuất thần, một hồi lâu mới ngủ.

Chương 295

Cô gái bỏ trốn (3)

Lại nói Đỗ Quyên cùng Hoàng Ly thu thập bát đĩa xong đi ra, thấy Hoàng Nguyên đang đợi ở cửa phòng bếp, liền hỏi: “Ngươi muốn đi xem nàng?”

Hoàng Nguyên lắc đầu nói: “Chờ nàng nghỉ ngơi một chút lại nói, ta muốn đi tư thực.”

Đỗ Quyên gật đầu, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Hoàng Nguyên trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Nàng có khỏe không?”

Đỗ Quyên nói: “Hoàn hảo. Vừa rồi ăn hai chén cháo, một chén canh lớn.”

Hoàng Nguyên nhếch khóe miệng, giống như cười, trong mắt lại không có ý cười, buồn bã nói: “Ngươi nấu ăn ngon, ai không thích ăn chứ.”

Đỗ Quyên không lên tiếng.

Hoàng Nguyên cúi đầu nhìn nàng, muốn nói gì đó, lại không biết nói cái gì.

Nửa ngày mới nói: “Ta đi tư thực.”

Đỗ Quyên chỉ gật đầu nhìn hắn bước nhanh đi.

Mãi đến khi hắn đi khuất, nàng nhìn không thấy nữa mới xoay người đi ăn cơm.

Vừa quay đầu lại đã phát hiện Phùng Thị đứng ở phía sau, giật mình.

Rốt cuộc Phùng Thị cũng cảm thấy không được bình thường, nên tới hỏi Đỗ Quyên chuyện của Tầm Lao Yên.

“Đỗ Quyên, Tầm cô nương tới làm cái gì? Sao lại ăn mặc như thế?”

“Ta cũng không biết nữa.”

“Ngươi không có hỏi nàng?”

“Nương, nàng mệt đến như vậy, sao ta hỏi được.”

Phùng Thị nghe Đỗ Quyên nói, chân mày nhíu chặt.

Đỗ Quyên vội nói: “Nương đừng nóng vội, chờ các nàng ngủ một giấc tỉnh dậy hỏi là được.”

Phùng Thị gật đầu nói: “Cũng đúng, hỏi gấp như vậy giống như mình không thích người ta tới cửa làm khách, làm như sợ họ ở lâu. Người quay đầu cho người lạng lẽ hỏi nàng. Nhất định nàng có chuyện mới tới.”

Đỗ Quyên “Ai” một tiếng, đáp ứng.

Nàng nghĩ thầm, ta mới không hỏi đâu, muốn hỏi cũng là con trai của người hỏi.

Nghĩ tới Hoàng Nguyên, lại nghĩ tới một chuyện khác, vội dặn dò Phùng thị: “Nương, người nói với cha, cũng đừng nói với người khác Tả cô nương là khuê nữ của tuần phủ đại nhân ở phủ thành. Ta không biết dụng ý của nàng, việc này phải giấu giếm trước.”

Phùng Thị nghe xong vội vàng đáp ứng.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng thấy rất bất an.

Đỗ Quyên thấy thần sắc nàng không tốt, hỏi thúc nàng đi ngủ một hồi, nói đối với thai nhi tốt.

Phùng Thị nghe lời vào nhà.

Lúc này, Hoàng Tước Nhi thò đầu vào hô: “Đỗ Quyên, tới dùng cơm.”

Đỗ Quyên vội đáp ứng đi.

Trên cái bàn vuông nhỏ trong phòng bếp bày vài món đồ ăn, đều là món ăn được chừa lại, có hai món trong bát. Ba tỷ muội lẳng lẳng ăn cơm.

Hoàng Ly không giống ngày xưa, chuyên chú dùng bữa, hai mắt xoay chuyển, nhìn nhìn Đỗ Quyên, lại xem Hoàng Tước Nhi, muốn nói về chuyện Tả Lao Yên đến, nhưng không biết mở miệng thế nào. Bé gái dù không sâu sắc, cũng nghĩ ra không tầm thường.

Đỗ Quyên căn bản không khá hơn nàng, muốn thừa dịp ăn cơm suy nghĩ.

Kết quả, trong lòng trống không nghĩ không ra được gì.

Hoặc là nói, nàng rối loạn không nghĩ ra đầu mối.

Dù sao, nàng không có cách nào tập trung suy nghĩ.

Cuối cùng, nàng suy sụp buông thả suy nghĩ, gấp một miếng thịt nai ăn, rồi hỏi tỷ tỷ và muội muội: “Hôm nay thấy thịt nấu như thế nào? Thơm không?”

Hoàng Ly thấy nàng lên tiếng, lập tức phản chấn nói: “Thơm! Ăn ngon nhất!”

Hoàng Tước Nhi cũng chịu chọc ghẹo nàng: “Người lúc nào mà không nói ăn ngon nhất?”

Thấy bộ dáng ngượng ngùng của tiểu muội, Đỗ Quyên bật cười.

Múc một muống canh uống xong, nàng nói: “Canh này quả thật thơm hơn bình thường. Vừa rồi Tâm cô nương và Hồng Linh đều nói ngon.”

Hoàng Ly đắc ý nói: “Hồng Linh nói nàng chưa từng uống qua canh ngon như vậy!”

Hoàng Tước Nhi cười nhạt nói: “Đó là người ta khách khí. Ngươi cũng tin?”

Nàng đã biết Tâm Lao Yên là khuê nữ Kinh Châu tuần phủ.

Đỗ Quyên lại mỉm cười.

Nàng hoàn toàn tin tưởng.

Bởi vì với Tâm gia phú quý, thứ tốt khảng định rất nhiều, nhưng muốn ăn nắm tươi ngon trân quý như vậy thì hoàn toàn không có khả năng. Trừ phi chính bọn họ có thôn trang ở nông thôn, bọn họ tự mình đi ăn. Nhưng như thế cũng kém hơn sản vật trong thâm sơn.

Nghĩ tới điều này, nàng chậm rãi thưởng thức đánh giá món canh, dần dần trầm tĩnh lại. Nàng như quên mất nhu cầu ăn uống, phảng phất như trở lại trên núi, tâm tình vui sướng dưới tàng cây nhật nam.

Lại nói Hoàng Nguyên, ở tư thực đau khổ một buổi chiều, trở về liền hỏi Đỗ Quyên: “Tâm cô nương tỉnh chưa?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Còn chưa tỉnh đâu. Sợ là mệt muốn chết rồi.”

Hoàng Nguyên nói: “Chờ nàng tỉnh bảo ta một tiếng.”

Đỗ Quyên chần chờ một chút, hỏi: “Ngươi muốn hỏi nàng?”

Hoàng Nguyên gật gật đầu nói: “Luôn muốn hỏi.”

Hỏi rõ mới dễ quyết định.

Hắn nói xong rồi đi về phòng mình.

Hoàng Tiểu Bảo đang cura gỗ bỗng nhiên dừng tay, đi tới hành lang, nói khẽ với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, Tâm cô nương tới làm gì?”

Đỗ Quyên lắc đầu, nói: “Không biết.”

Hoàng Tiểu Bảo thoáng nhìn về hướng Hoàng Nguyên đi, thấp giọng nói: “Sao ngươi không hỏi nàng? Ta cảm thấy sai sai: nàng là một cô nương gia đình quyền quý, tới đây như vậy là có chuyện gì? Nàng không phải có ca ca sao, sao không đưa nàng đến?”

Đỗ Quyên đành nói chờ nàng tỉnh rồi hỏi, lại dặn hắn không thể để lộ thân phận của Tâm Lao Yên. Hoàng Tiểu Bảo nghi ngờ đáp ứng.

Lúc hoàng hôn, Tâm Lao Yên rốt cuộc đã tỉnh.

Nàng bị tiếng nói, tiếng cười, tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, tiếng trẻ con bên ngoài đánh thức, bằng không hiện tại cả người nàng nhũn ra, ngay cả cái ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, sợ là ngủ đến sáng mai mới có thể tỉnh lại.

Nàng mở to mắt, cảm giác trong phòng có chút mờ tối.

Thì ra bức màn được kéo xuống, nhưng ánh sáng vẫn lọt vào phòng, có thể thấy được trời còn chưa tối.

Nàng lắng nghe những thanh âm kia, không khủng hoảng, không lo sợ. Có một chút bất an nhưng không đến từ hoàn cảnh sinh hoạt nông dã chất phác, mà đến từ Hoàng Nguyên, đến từ Hoàng gia. Nàng không biết hẳn sẽ an trí nàng như thế nào.

Đang suy nghĩ, chợt nghe cửa phòng vang nhỏ, có người đến.

Là Đỗ Quyên.

Nàng đi đến bên giường, thấy Tả Lao Yên mở mắt, vội hỏi: “Tỉnh rồi?”

Tả Lao Yên muốn gật đầu, lại không động được, liền nhìn nàng chớp chớp mắt.

Đỗ Quyên tiến lên, hỏi nàng có muốn phương tiện.

Thấy nàng khép mắt, liền ôm nàng xuống giường, đi vào buồng trong phương tiện. Xong việc lại đưa nàng về ngồi dựa vào giường, bung nước đến đút nàng uống chút. Làm xong, mới nói cho nàng biết: “Hoàng Nguyên tan học, đến thăm ngươi.”

Lòng Tả Lao Yên run lên, nhẹ giọng nói: “Mời vào đi.”

Đỗ Quyên đi tới trước cửa sổ kéo ra nửa tấm màn che cửa sổ, rồi mới đi ra ngoài gọi người.

Không bao lâu, Hoàng Nguyên xuất hiện ở cửa, nhưng không thấy Đỗ Quyên.

Hắn chần chừ nhìn nhìn Tả Lao Yên trên giường, lại nhìn Hồng Linh còn đang ngủ say, cất bước đi vào.

“Cô nương có đỡ hơn chưa?”

Hắn bung cái bang ghé đặt tại trước giường cách khoảng một thước, ngồi ngay ngắn, trước thăm hỏi người trên giường.

Mặt Tả Lao Yên phiếm hồng, khẽ khom người nói: “Đỡ nhiều. Đa tạ có lòng!”

Hoàng Nguyên hít sâu một hơi, trịnh trọng mở miệng hỏi: “Cô nương là vì sao?”

Tả Lao Yên ngưng mắt nhìn hắn, hỏi lại “Công tử không biết?”

Hoàng Nguyên buông mi, khổ sở nói: “Cô nương tội gì chứ!”

Tảm Lao Yên buồn bã nói: “Vui vẻ chịu đựng!”

Hoàng Nguyên trầm mặc nửa ngày, mới hỏi tiếp: “Sao không nói trước với tại hạ một tiếng?”

Tảm Lao Yên lại hỏi ngược lại: “Nói cho ngươi biết, ngươi sẽ đáp ứng sao?”

Đầu Hoàng Nguyên cúi thấp xuống thêm chút nữa.

Một lát sau, hấn lại ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh nhìn nàng nói: “Bất kể như thế nào, cô nương cũng không nên tự tiện tổn thương thân thể, hoặc cho người đi đón, hoặc để Tảm huynh đưa, sao lại tự mình bỏ qua Hoàng Phong Lĩnh chứ? Vạn nhất có sơ xuất gì, Hoàng Nguyên làm sao mà gánh nổi?”

Mũi Tảm Lao Yên cay cay, hốc mắt nóng lên, nước mắt lăn xuống.

“Lao Yên muốn thử bản thân, vừa noi theo “Vãn Quân bỏ trốn trong đêm”. Nhưng có dũng khí “bày quán bán rượu” mà ngay cả Hoàng Phong Lĩnh cũng không dám qua, thì không cần tìm đến đây nương tựa công tử, trực tiếp quay đầu là được. Bỏ qua Hoàng Phong Lĩnh là Lao Yên muốn công tử biết: tương lai vô luận cam khổ, làm vợ làm thiếp, tuyệt không đổi ý!”

Huyết khí Hoàng Nguyên dâng lên, đột nhiên cứng lại. Nhìn cô gái nhu nhược kia, không biết là giận hay là đau, càng thêm luống cuống, môi run rẩy liên tục.

Cuối cùng, hấn bỏ lại một câu: “Thỉnh cô nương nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sau đó xoay người bước nhanh rời đi.

Tảm Lao Yên nhìn bóng lưng hấn, thở phào một cái.

Đồng thời, trong lòng lại nặng nề: kế tiếp sẽ như thế nào?

Hoàng Nguyên rời khuê phòng, ở bên ngoài nhìn thấy Đỗ Quyên đang đứng ngân người.

Hấn đứng lại, lẳng lặng nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Ta đi viết thư cho Tảm huynh.”

Nói xong đi như trốn.

Viết thư?

Đỗ Quyên nhìn bóng lưng hấn tự giễu cười.

Nàng thật đủ xui xẻo, lại gặp được “Trác Văn quân” sống sờ sờ.

Xoay mặt nhìn cửa phòng kia, không muốn đi vào chút nào.

Hoàng Nguyên trở về phòng, trải ra giấy bút, múa bút thành văn.

Nhưng mà, viết xong một trương đọc lại, không hài lòng, xé; viết tiếp, lại không hài lòng, lại xé; hấn liên tục xé bảy tám trương giấy, mới suy sụp gác bút, sững sờ nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Lúc màn đêm buông xuống, phía sau có động tĩnh.

Hoàng Ly đi tới, bên người hấn khẽ giọng kêu lên: “Ca ca!”

Hoàng Nguyên “Ai” một tiếng, kéo tay nàng hỏi: “Nhị tỷ đâu?”

Hoàng Ly nhỏ giọng nói: “Nhị tỷ cùng đại tỷ mài khoai núi, làm bột khoai.”

Nói xong rút tay ra, sờ môi lửa, thấp sáng cho hấn.

Hoàng Nguyên nghe nói Đỗ Quyên đang làm việc, trong lòng nhẹ nhàng thờ ra.

Nhớ tới nàng vĩnh viễn sáng lạn cười, thâm hạ quyết tâm, lại cầm bút chấm mực.

Hoàng Ly nhìn thấy trên bàn ném vài viên giấy, chân chờ hỏi: “Ca ca, Tả tỷ tỷ nàng...”

Hoàng Nguyên ngắt lời nàng, ôn hoà nói: “Người đi ra trước, ta viết thư. Xong sẽ tới giúp các người đẩy cối xay.”

Hoàng Ly nhảy nhót nói: “Ai! Tối giờ ăn cơm. Gia gia nãi nãi đang chờ đó.”

Hoàng Nguyên cau mày nói: “Gia gia nãi nãi tới?”

Hoàng Ly chu môi nói: “Ân.”

Hoàng Nguyên không nói gì nữa, múa bút thành văn.

Hoàng Ly không quấy rầy, lặng lẽ đi ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa lại.

Lần này Hoàng Nguyên rất nhanh đã viết xong, chỉ một trang giấy. Bỏ vào phong thư xong, lại chân chờ, không biết tìm ai mang phong thư này, hoặc là nói giao phong thư này, bởi vì thư này không thể coi thường.

Nghĩ tới nghĩ lui, hấn quyết định tự mình đi một chuyến.

Ai, sớm biết nói như vậy thì không cần viết thư.

Đem thư thu thập xong, hấn đi ra ngoài, lại nghe thấy cách vách truyền đến tiếng cười nói của Hoàng đại nương: “... Ở nông thôn nghèo khổ, các người tới đây sợ ở không quen...” Lòng hấn trĩu xuống, hướng Tây sương đi đến.

Tỷ muội Đỗ Quyên đang ở Tây sương mài khoai núi.

Bởi phòng bếp nhỏ, xây sương phòng xong liền đặt cối xay đá ở đây.

Hấn vừa tới cửa liền gọi: “Hoàng Ly”.

Hoàng Ly chạy đến, Hoàng Nguyên bên tai nàng nói thắm một hồi, nàng gật đầu không ngừng, sau đó chạy lên phòng trên.

Hoàng Nguyên đi vào sương phòng, thấy Hoàng Tước Nhi ngồi bên cối xay đá bỏ khoai vào, Đỗ Quyên đang đẩy cối xay, hấn vội xắn tay áo nói: “Để cho ta tới thử xem.”

Hoàng Tước Nhi quay đầu cười nói: “Người không làm nổi đâu.”

Đỗ Quyên lại nghiêng người nhường đường: “Thử xem cũng không có gì.”

Rồi dạy hấn đỡ như thế nào, đẩy ra sao, nói: “Nhìn dễ dàng, lúc đẩy cũng không dễ dàng. Người không biết thế đẩy, căn bản đẩy không nổi. Chỉ có khí lực không là không được.”

Hoàng Nguyên thấy nàng trước sau như một nói giỡn làm việc, càng yên tâm, ha hả cười nói: “Có thể khó cỡ nào! Còn khó hơn ta thì tú tài sao? Ta không tin, dùng tinh thần “Khắc khổ dùi mài”, học cái đẩy cối xay cũng không được!”

Đỗ Quyên nhất thời cười rộ lên, nói: “Ta xem người học như thế nào!”

Mấy tỷ đệ mấy đang cười đùa, Hoàng đại nương cùng Hoàng Ly đi vào.

Thấy Hoàng Nguyên đẩy cối xay, nàng lập tức nói: “Sao các nàng để người đẩy? Sao người làm việc này.”

Hoàng Nguyên giải thích nói hấn muốn thử xem chơi, đại nương mới không ngôn ngữ.

Nàng tìm cái băng ghé ngồi xuống, đầy mặt tươi cười cảm thán nói với Đỗ Quyên: “Tả cô nương như tiên nữ vậy, vừa trắng lại mềm mại. Người trong thôn cả ngày nói người tốt, nhưng người so không bằng. Nàng vừa văn tĩnh lại hào phóng, còn thể diện hiểu lễ. Thật đúng là quan gia tiểu thư, không giống người ta!”

Đỗ Quyên cười nói: “Đúng vậy, chúng ta là nha đầu nông thôn, sao có thể so chứ!”

Hoàng Tước Nhi bất mãn nói: “Đỗ Quyên cũng trắng trẻo, trên mặt luôn hồng hào.”

Hoàng Ly nói: “Nhị tỷ mỗi ngày phơi nắng cũng không đen, giống Tả tỷ xinh đẹp.”

Hoàng đại nương nhìn nhìn Đỗ Quyên, quả thật rất đẹp, không thể mở mắt nói dối nên cãi chày cãi cối nói: “Tóm lại vẫn kém một chút. Làn da Đỗ Quyên không trơn mịn bằng Tả cô nương...”

Bỗng nhiên Hoàng Nguyên không còn hưng trí, nói với Hoàng Tước Nhi: “Cơm chín chưa, đi ăn cơm trước rồi hãy mài tiếp. Hoàng Ly, đỡ nãi nãi qua bên kia ngồi.”

Hoàng Ly lớn tiếng nói: “Ai! Nãi nãi, chúng ta ăn canh trước.”

Hoàng đại nương nói được một nửa đã bị nạng cứng rắn kéo đi.

Nơi này, Hoàng Nguyên thấy 2 tỷ tỷ thu thập bột khoai xong, liền hỏi Đỗ Quyên, mài khoai xong phải làm gì để thành bột khoai. Đỗ Quyên nói, lấy vải bọc lại, dùng nước xối qua nhiều lần, phía dưới dùng thau to đựng. Chờ qua một đêm, bột khoai sẽ lắng đọng dưới đáy thau.

Hoàng Nguyên lại hỏi: “Mài xong đêm nay phải xối sao?”

Đỗ Quyên gật đầu nói xối đêm nay ngày mai có thể phơi nắng.

Thu thập xong, tỷ đệ cùng đi ăn cơm.

Trên đường, Hoàng Nguyên khẽ giọng nói với Đỗ Quyên: “Ngày mai ta muốn rời núi một chuyến.”

Đỗ Quyên nghe xong sững sốt, rất nhanh nói: “VẬY ta đưa ngươi đi.”

Hoàng Nguyên nói: “VẬY thì làm phiền ngươi. Ta thật không dám qua Hoàng Phong Lĩnh đâu.”

Đỗ Quyên nhin không được cười rộ lên, thiếu chút nữa nói “Ngươi còn không bằng Tầm cô nương”, nhưng thấy không ổn nên nhin lại.

Buổi tối, chủ tớ Tầm Lao Yên ăn chút cháo canh xong lại nghỉ ngơi.

Ban đêm ở nông thôn rất yên tĩnh, các nàng mệt nhọc lại đau đớn, một đêm chưa từng tỉnh giấc. Điều này cũng giúp Đỗ Quyên đỡ phiền toái, đỡ phải trở về phòng đối mặt Tầm Lao Yên. Không phải là sợ nạng, không phải xấu hổ, cũng không phải phẫn hận sinh khí, mà là... không lời nào để nói.

Đúng vậy, Đỗ Quyên cảm thấy không có gì để nói với nạng.

Chỉ là tính toán của Hoàng Nguyên chung quy rơi vào khoảng không. Buổi tối, cả nhà Đỗ Quyên đang mài khoai núi, rửa khoai thì bên ngoài có người kêu cửa. Là Lâm Xuân trở lại, còn mang Tầm Hư Cực đến.

Đỗ Quyên nhìn về phía Lâm Xuân trở về lần nữa, ánh mắt yên tĩnh không gợn sóng, thật khác lúc trước; mà Tầm Hư Cực, thần sắc vừa mới mệt lại trầm túc, cung kính bái kiến Hoàng Lão Thực và Phùng thị, nói rõ lần này vào núi là muốn tìm Hoàng Nguyên, một chữ chưa hề nhắc tới muội muội, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua Đỗ Quyên, cực kỳ phức tạp.

Phùng Thị rất bất an, cố cười nói: “Khách ít đến”, muốn Hoàng Tước Nhi nhanh chóng đi làm vài món ăn.

Hoàng Nguyên đưa Tầm Hư Cực vào trong phòng mình.

Lâm Xuân không có theo, nói sắc trời đã muộn, muốn về nhà xem cha mẹ.

Trước khi đi, hắn nhìn Đỗ Quyên thật sâu, không hiểu có ý gì.

Đỗ Quyên thản nhiên cười với hắn, hỏi: “Không ở nơi đây ăn cơm à? Mẹ ngươi chắc đã ngủ.”

Lâm Xuân lắc đầu nói: “Ta tùy tiện lấy chút cơm cháy ăn rồi ngủ.”

Đỗ Quyên gật đầu, mặc hắn đi.

Hoàng Ly và Hoàng Tước Nhi đi vào nhà bếp nấu ăn cho Tầm Hư Cực. Đỗ Quyên không đi theo, cùng cha mẹ thu dọn.

“Cũng tốt.”, nàng vừa làm vừa nghĩ, “Ngày mai khởi đi một chuyến.”